

38

δεκέμβριος 08
ιανουάριος 09
διανέμεται δωρεάν

VELVET

mornings

VELVET Party

Dewarism 12

Η ΑΠΟΛΑΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Dewarism.com

ΣΑΒΒΑΤΟ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

στο Dewar's Academy of Whisky
"Τεχνόπολις" Δήμου Αθηναίων

PAMPERO EL RON PREFERIDO EN LOS BARES DE CARACAS

Medalla de oro de San Francisco World Spirit Awards 2007

Index

02 VELVET MORNINGS

FIRST WE TAKE ATHENS

06 Do you know what I mean?

CAMERA

10 **Persona:** Joe Dallesandro

12 Αποχαιρετισμός στο Alphaville.

12 **Porn ! Porn ! Porn!** Vardar Itinerary

14 **Velvet Cinema:** Η σιωπή της Λόρνα,
Βαθς με τον Μπασίρ

THEATER

16 Οι εικόνες αγάπης της «Opera»

DECADANCE

18 Community Dance =
Χορός για την κοινότητα

B-SIDES

20 Velvet Prize: Play It Again, Sam

22 Shitdisco for Velvet

22 Artrockers comes to town!

27 Micron63

28 The Wedding Present
ή αλλιώς οι παλιές αγάπες
δεν ξεχνιούνται εύκολα...

30 **Pick-up:** Mary and the Boy, Cinecod,
Fingers Crossed, Flakes, The Clik Clik

31 Χωρίς Περίδεραίο

32 A Christmas stroll...

FASHION

34 Recall

36 Εντατικά Μαθήματα Shopping

38 Boom

ART

46 Ο Δεκαπενταύγουστος
που επανεντόπισε τα Πίγν

49 Art Agenda

DIGITAL CULTS

50 Betting on Shorts

ARCHITECTURE

52 Νομοσχέδια και Πέργκολες

BOOK

54 Jenny Erpenbeck με δύναμη από το
Βερολίνο

COMICS

55 Logicomix

FOOTBALL IS LIFE

56 Los Uruguayos

POT POURRI

61 News, Parties, Events, Gigs

ZEPPELIN

64 One liners μετά τις αμερικανικές εκλογές

Velvet Mornings

REACTOR PARTY

Περίεργη φάση οι γιορτές, ε...; Και μάλλον ειδικά τώρα με κάτι κρίσεις κτλ, δεν ξέρεις τι να κάνεις... Να πάρεις τα βουνά...; Να πα-
λουκωθείς σπίτι και να μην ξεμυτίσεις καθόλου...; Να πάρεις σβάρνα
τα μπαρ και να πίνεις τον άπιοτο...; Να αγοράσεις κάνα δυο βιβλία
και κάνα δίσκο και να τη βγάλεις cool...; Να μείνεις με κάνα δυο
κολλητούς ή να γνωρίσεις νέο κόσμο; Κουβέρτα και μέσα ή παλτό
και έξω...; Φανταζόμαστε όλοι θα τη βρείτε την άκρη...

Προσωπικά είμαστε σε φουλ ρυθμούς ετοιμάζοντας την πρώτη μας
ατομική έκθεση στην AMP στις 18 Δεκεμβρίου, όπου με τον κατάλογο
θα έχουμε και το νέο μας single "Lipstick" σε επτάιντσο βινύλιο...

Λίγο πιο πριν ετοιμαζόμαστε για το μεγαλύτερο VELVET party που
έχουμε κάνει ποτέ! Το Σάββατο 13 Δεκεμβρίου λοιπόν έχουμε ετοιμά-
σει την τέλεια ομάδα...!

Dj sets από SHITDISCO, ARTROCKER magazine, Jukebox Baby
και τη VELVET Squad και live από τους Micron 63 και Exposed By
Observers... και βέβαια με Free είσοδο και Free drinks! Χαμός!

Και μην ξεχνάτε το VELVET prize! Η λίστα ολοκληρώθηκε (δείτε τα
infos στις σελίδες του Μάκη Μηλάτου)... εμπρός λοιπόν, ψηφίστε
τις αγαπημένες σας κυκλοφορίες να τα στείλουμε στο Λονδίνο να
δούμε τι θα γίνει...

x

Φωτο: Δημήτρης Τσατσούλης

Dewarism 12

Η ΑΠΟΛΑΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Dewarism.com

VELVET Party

DJ SETS

SHITDISCO (UK)

ARTROCKER MAGAZINE (PAUL COX, UK)

JUKEBOX BABY

THE VELVET SQUAD

LIVE

MICRON 63 (UK)

EXPOSED BY OBSERVERS

Σάββατο 13 Δεκεμβρίου
στο Dewar's Academy of Whisky
"Τεχνόπολις" Δήμου Αθηναίων (Αίθουσα Δ12)

Free entrance. 2 free Dewar's drinks!

Πειραιώς 100, Γκάζι

Έναρξη: 10 μ.μ.

www.velvetmagazine.gr | www.myspace.com/velvetmagazine | info@velvetmagazine.gr

Απολαύστε Υπεύθυνα

VELVET

mornings

τεύχος.38 / δεκέμβριος 08 - ιανουάριος 09 / μηνιαία δωρεάν έκδοση

Εξώφυλλο
φωτογραφία: Άγγελος Καϊταής

Διευθυντής: Άρns Ιωνάς

Διευθυντής σύνταξης: Λάκns Ιωνάς

Υπεύθυνος ύλης: Αντρέας Κίκnpas

Σχεδιασμός: Άντα Θεοδωρακάκn, Ειρήνn Ζωγράφου

Δημιουργικό: Διονυσία Μπισρή, Θάλεια Παρασκευά

Υπεύθυνος επικοινωνίας: Γιάννns Τσιούλης

Διεύθυνση διαφήμισης: The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης: Χριστίνα Ροδοπούλου

Direct market: Άγγελος Καϊταής, Σοφία Μαυρουδή

Συντάκτες

VELVET MORNINGS Λάκns & Άρns Ιωνάς

FIRST WE TAKE ATHENS Νατάσα Χτενά

CAMERA Άκns Καπράνος, Αντρέας Κίκnpas, Νατάσα Χτενά

LEVER DE RIDEAU Νάντια Δρακούλλα

DECADANCE Nadiezda Stroutskova

B-SIDES Δημήτρns Βόγλης, Γιάγκος Κοθιοπάνος, Νίκος Λιάσкас, Μάκns Μηλάτος, Οδυσσεάς Νικτιτιανός, Γιάννns Τσιούλης

DIGITAL CULTS Δάφnn Δραγώνα

SIZE Photoharrie, Asako Masunouchi, Μnvάς Μnvασιής

ART Νάντια Αργυροπούλου, Θεοδώρα Μαλλάμου

ARCHITECTURE Ανδρέας Αγγελιδάκns

COMICS Τάσος Παπαϊωάννου

BOOKS Βασιλική Πέτσα, Άννα Μαρτίνου

FORKS AND KNIVES Γιάννns Τσιούλης, Φώτns Βαλλιάτος

FOOTBALL IS LIFE Αντρέας Κίκnpas

ZEPPELIN Σώτn Τριανταφύλλου

MY SPACE WHORE Νατάσα Χτενά

Συνεργάτες

Paul Bennett, Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος, Ξένια Καηπακτσόγλου, Χριστόφορος Μαρίνος, Μάριος Μπουμπής, Ηλίας Παπαζαχαρίας, Dr. Faux

Διόρθωση Κειμένων: Ελευθερία Ρεϊζn

Styling: Άννυ Χασομέρn

Βοηθός Styling: Μαρνανίνα Σέττα

Φωτογράφοι: Άγγελος Καϊταής, Παντελής Ροπόκns

Γραμματοσειρά τίτλων (BPscripT)
backpacker.gr (Γιώργος Τριανταφυλλιάκος)

Έκδοση

The Studio (art projects),

Μιητιάδου 17, 4ος όροφος, 105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

info@velvetmagazine.gr

www.velvetmagazine.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή: Multimedia A.E.

DO THE VELVET!

ΣΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΗΜΕΙΑ

ΚΑΦΕ - bar - εστιατόριο ΚΕΝΤΡΟ: Bliss, Ρόμης 24Α | Booze, Κολλοκατρών 57 | Capu, Λέκκα 14 | Key, Πραξιτέλλους 37 | Obi, Σκουθηνίου 2 Πλάτ. Κηλυθρώνος | Pop, Κλειτίου 10Β | Toy, Καρύτσου 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύτσου | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολλοκατρών 25 (Σταό Πραξιτέλλους) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Μαγκαζέ, Αιόλου 33 | Φίλεμα, Ρόμης 16, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Barbara's Food Company, Εμ. Μηνάκn 63-65 | Cafeína, Κιάφας 6 | Circus, Ναυαρίνου 11 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωλέττn 4 | Κήνος, Εμ. Μηνάκn 87 | Κόκκοι Καφέ, Ασκληπιοιού 39 | Playhouse, Βαητεσίου 49 | Ρακουμέλ, Εμ. Μηνάκn 71 | Resin, Εμ. Μηνάκn 53, | Underground, Μεταζά 21, | Vox, Αραχώβns 61, | ΑΒ, Εμ. Μηνάκn 53, | Γιάντες, Βαητεσίου 44 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβns 38 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48Α | Πωλείται, Κωλέττn 9 | Τραηοηά, Ασκληπιοιού 45 | Χάρτες, Βαητεσίου 35, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομυχάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Επί τns Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αηεζάνδρας | Marabou, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115Α | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίληn, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** Tiki, Φαηήρου 15, Μακρυγιάννn | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεΐκου 33, **ΜΕΤΞ:** Cafe Odeon, Μάρκου Μουσούρη 19, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιάτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιάτου 6 - 8 | Τονα, Βηλαάβα 9 & Αθηνάς, **ΘΗΣΕΙΟ:** Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθηναις, Ηρακλειδών 12 | Inoetheka, nλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36, **ΠΕΙΡΑΙΩΞ:** Βίος, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Αηκημιστής, Χριστοκοπίδου 3 & Καραϊσκάκn | Άσπρo καφέ, Αριστοφάνους 4 | Άστρον, Τάκn 3 | Godzilla, Ρήγα Παλημίδου 5 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | One Happy Cloud, Αριστοφάνους 12 | Soul, Ευριπίδου 65 | Yoga Bala, Ρήγα Παλημίδου 5 - 7 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Vanes, Αισώπου & Μυκό-νου 13, **ΓΚΑΖΙ:** Γκαζάκι, Τριπτολήμου 31 | Fantaseed, Τριπτολήμου 8 | The Hive, Τριπτολήμου 34 & Βουτάδων | Hoxton, Βουτάδων 42 | K44, Κωνσταντινουπόλεις 44 | Mad, Περσεφώνns 53 | Mamaca's, Περσεφώνns 41 | Micraasia, Κωνσταντινουπόλεις 70 | Νηπιαγωγείο, Κηεάν-θους 8 | n, Ευπατριδών 7 | Tapas, Τριπτολήμου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΞ:** Nixon, Αγησιόδου, 61β, **ΙΛΙΣΙΑ:** Gush, Ταων Δραγούμη 58, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μηρίκι, Φρύνns 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμn. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΞ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υμηλάντου 176, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Sempre, Σαρανταπόρου 51, **ΚΑΛ-ΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αηεζάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παηιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρn, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολλογγίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαηανδρίου **Καταστήματα ΚΕΝΤΡΟ:** Prime Timers, Ερμού 99 | Σόλωνος Records, Καηηανών 14 | Wave, Ερμού & Νίκns 3 | WESC Exclusive Store, Attica, Πανεπιστημίου 9, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Buy or Die, Θεμιστοκλέους 68 | Clipart, Μνάτσου 6 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Spindle, Διδότου 49 | Yesterday's Bread, Καηηλιδρομίου 67-69 | Vinyl microstore, Διδότου 34, **ΚΥΨΕΛΗ:** Μουσικόποηης, Κυψέλης 83, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Lillypute, Μαραζήη 37 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Para Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinylios, Ηφαιστου 24 | Prime Timers, Ηφαιστου 12, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλημίδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Oh! My Ark, Αγίας Θέκλης 16 | Formika, Παηηδόος 9, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Prime Timers, Φρύνns & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΞ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174Α, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΞ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43 | Prime Timers Street, Σαρανταπόρου 56, **ΓΑΥΦΑΔΑ:** .Lak, Α. Μεταζά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Prime Timers, Δούραμν 26, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Prime Timers, Αγίας Παρασκευής 3-7, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41 | Prime Timers, The Mall Athens, Ανδρέα Παπανδρέου 35 (Θέση Ψαηίδι) | Virgin Mega Store, The Mall Athens, Ανδρέα Παπανδρέου 35 (Θέση Ψαηίδι), **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Prime Timers, Θησεός 135-137, **ΑΙΤΑΛΕΩ:** Prime Timers, Ιερά Οδός 278, **Ν. ΙΩΝΙΑ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλλου 28 **Βιβλιοπωλεία ΚΕΝΤΡΟ:** Εν Αθηναις, Μαυροκορδότου 9 | Πολιτεία, Ασκληπιοιού 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Αερόνι, Ηρακλειδών 22, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβηι-όσημo, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΞ:** Underground, Καραοήη & Δημητρίου 56, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35 **ΟΙΝΕΙΟ ΚΕΝΤΡΟ:** Άστν, Κοραή 4, **ΦΙΞ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνος 21 (Πατσίων 101) **ΟΧΟΙΞ ΚΕΝΤΡΟ:** Σ.Α.Ε., Νίκns 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαηό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δεήτα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κρανουό 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΖΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΞ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΞ:** Leica, Υμηττού 243 **Χώροι τέχνης ΚΕΝΤΡΟ:** AMP, Επικούρου 26 & Κορίνns 4 | **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταζά 25 | Manufactura, Ζωδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονns Τέχνns Ιλεάνα Τούντα, Αρματολών & Κηεφτών 48 | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυχάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΞ:** Ηώς, Χέυδεν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Καηηφαγίν, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επαχάδiku 11 | Εήέnn Κορωναιου, Μιτσαίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑ-ΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βικτωρος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΡΗ:** a.antonoπουλου.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμούιου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παηηδόος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, nλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΞ:** The Breeder, Ιάσσος 45, **ΚΟΛΩΝΟΞ:** Επί Κοηλωνών, Ναυηήου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούποηης, Μπουμπουήνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** Ιόρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παηηά & Φιλεηήνων, **Ψεάτρο ΚΥΨΕΛΗ:** Τόπος Αηηού, Κυκλδών & Κεφαηηnnías

ΘΕΞΞΑΛΟΝΙΚΗ καταστήματα: Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσσκουρα 5, **χώροι τέ-χνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνns 13 **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόποηis, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα) **ΜΥΚΟΝΟΞ** Εσπεριίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4 **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** Lemon, Περιάνδρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6 **ΧΙΟΣ** Αιόθουσα τέχνης Καηηιόηη, Γεωργ. Μουτάφη 4 | Βιβλιοπωλείο Πάνυρος, Αηηωταριάς 42-44 **ΧΑΛΚΙΔΑ** Azul, Άγιος Νικόηας, Μπουρτζι

Dewar's, "White Label" and the Highlander device are registered trademarks.

Dewarism 67

ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ
ΑΠΑΡΝΗΘΕΙΣ Ο,ΤΙ ΑΓΑΠΙΑΣ.

Δουλειά και διασκέδαση. Επιτυχία και ευτυχία. Ying και Yang.

Όλα είναι θέμα ισορροπίας. Ο Quentin Tarantino δείχνει να το ξέρει καλά.

Γι' αυτό και πριν ακόμη γίνει γνωστός, φρόντιζε να κάνει ό,τι τον ευχαριστεί, παρατώντας ακόμα και το σχολείο για να εργαστεί σε video club.

Και σήμερα, είναι από τους κορυφαίους σκηνοθέτες και σεναριογράφους στον κόσμο, χωρίς καν να έχει αποudάσει σε κάποια σχολή κινηματογράφου. Καλωσήρθες στο Dewarism, ένα διαφορετικό τρόπο ζωής, εμπνευσμένο από τον Tommy Dewar (1864-1930), που υποστηρίζει ότι η απόλαυση της ζωής είναι το κλειδί της επιτυχίας.

Dewarism.com

Απολαύστε υπεύθυνα

Do you know what I mean?

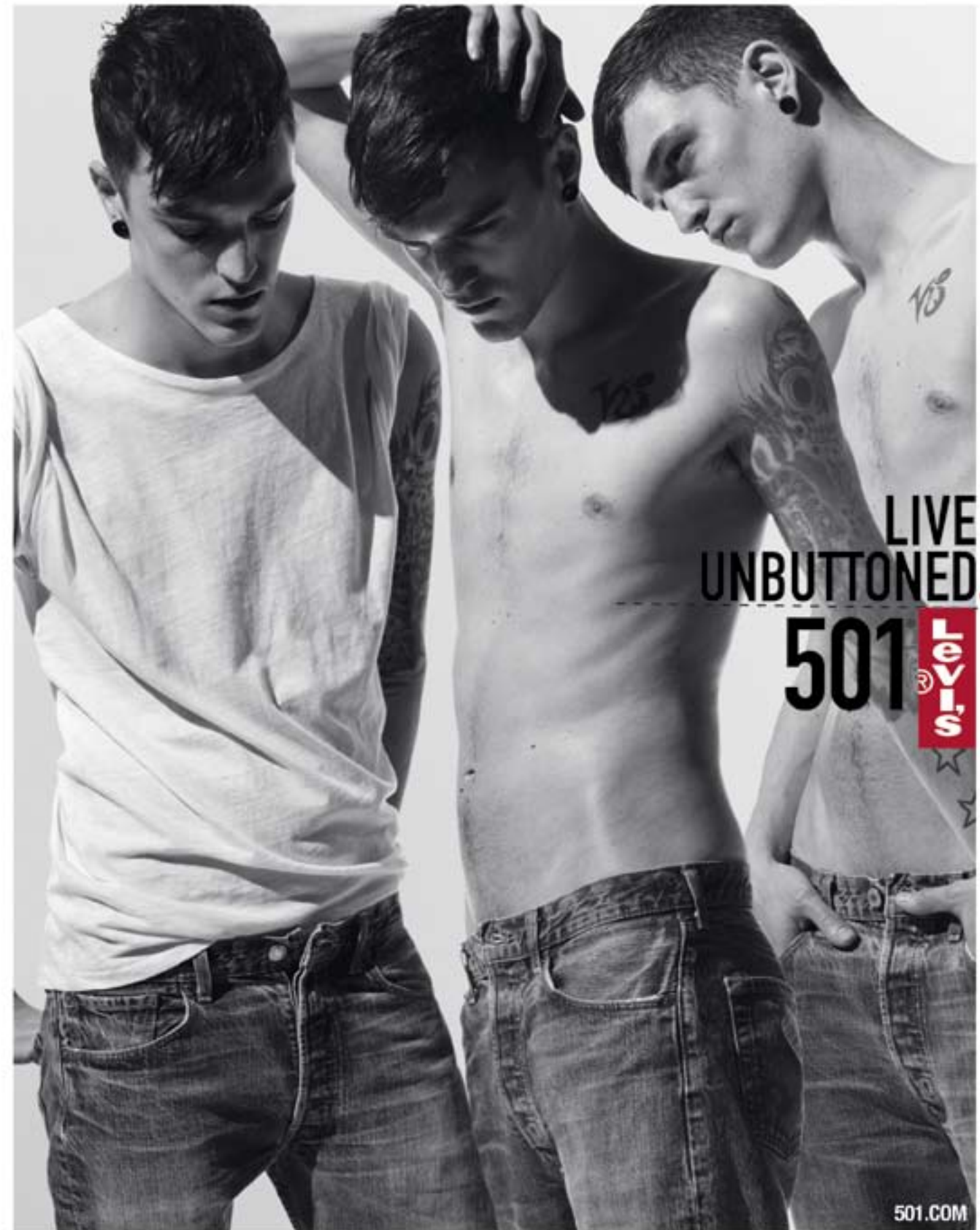

Υπάρχει ένα μέρος πολύ πάνω απ' το τυπικό βιολογικό μαγαζάκι με τα αξιοπερίεργα προϊόντα. Lena's Bio... Snack. Food. Market. Πας να πάρεις ένα τυρί και σου μαζεύονται τα σάβια στο στόμα. Και βέβαια γυρνάς όχι με ένα τυρί, αλλά μ' ένα καλάθι πράγματα (λιχουδιές). Τις οποίες, εάν δεν πέσεις σε "happy hour" (όταν κάνουν διάλειμμα οι ιδιωτ. υπάλληλοι) μπορείς να καταβροχθίσεις και να απολαύσεις επί τόπου. Κάπως, όπως θα πρέπει να αισθάνθηκαν και οι Hansel και Gretel, όταν αντίκρισαν το ζαχαρωτό σπιτάκι της μάγισσας στο παραμυθένιο δάσος. Κρεμώδες κασικίσιο τυρί με βερύκοκο/μπούκοβο/σταφίδες και κανέλα; Χυμός από Sauerkraut; Έτοιμη σαλάτα με πορτοκάλι, ρόκα, ελιές, cranberries, δυόσμο και σος από γιασούρι; Λαβράκι βιολογικό, τυλιγμένο σε σπανάκι και γέμιση από ανθότυρο και μυρωδικά; Σεσκουλόπιτα με ρύζι, κουκουνάρι και σταφίδα; Μανιταρόπιτα με βολόντες, τρομπέτες και μορχέλλες; Όχι, δεν μπορεί να θέλεις κάτι παραπάνω.

Και υπάρχει μια έντονα γοντευτική σελίδα στο ιντερνέτ, με ένα ανατριχιαστικό, προσωπικό ημερολόγιο, μελετημένη και φτιαγμένη με αγάπη, φροντίδα και προδέρμ απ' τα χέρια ενός νέου Έλληνα δημιουργού και για την οποία όμως έχω καιρό (χάθηκε το novelty value?) να ακούσω κάποιον να μιλά και να εκφράζει λόγια αυθόρμητου θαυμασμού ή να τη σχολιάζει ή να την κράζει (γιατί υποψιάζομαι για τους Νεοέλληνες το κράξιμο αποτελεί την υπέρτατη εκδήλωση δέους): yatabazah. Ο κόσμος ασχολείται με άλλα αυτή την περίοδο. Αυτοσαρκασμός. Μου αρέσουν τρελά οι άνθρωποι που χρησιμοποιούν βρισιές και σκληρές λέξεις για να φτιάξουν ποίηση.

Αγαπημένο facebook, σ'αγαπώ τόσο πολύ. Γιατί μου δίνεις την ευκαιρία να αποφασίσω εγώ πότε θέλω να γίνω κοινωνική και πότε όχι. Πότε θέλω να μιλήσω και πότε θέλω να ακούσω. Πότε θέλω να κατασκοπεύσω (αδιάντροπα), να δείξω με τον αντίχειρα, να χλευάσω, να λατρέψω, να κράξω, να γουστάρω. Με το πάτημα λίγων κουμπιών. Πότε θέλω να είμαι ευάλωτη και πότε σκληρή, πότε kinky και πότε σεμνή. Είσαι ένα ψέμα. Αλλά σε εκτιμώ γιατί ποτέ δεν προσποιήθηκες κάτι άλλο.

Σε φιλώ,
Natascha

Μια νύχτα που έμεινε, ήταν εκείνη με τη γερμανίδα (hurrah!) Billie Ray Martin (Birgit Dieckmann το πραγματικό της όνομα) να πειραματίζεται με «electronic-cabaret» ήχους στο Galaxy Bar και είχε κάτι από τη μελαγχολία και το σκοτεινό “big city vibe” των Client, αυτόν το χαζορομαντισμό, το glorification στο οποίο τείνουμε να υποκύπτουμε όταν σκεφτόμαστε την αποξένωση η οποία προκύπτει από τους τρελούς ρυθμούς της σύγχρονης -για τους περισσότερους τουλάχιστον!- πραγματικότητας, από την άλητη όμως είχε και κάτι το κοσμοπολίτικο, το οποίο απουσιάζει («και πολύ έντονα όμως με φίλε!»:P) από την Αθήνα, της οποίας τη μαγεία χάνουμε, επειδή ζούμε εδώ κι όλα τα θεωρούμε συνηθισμένα, δέθεν, βλαχοτρέντι και βλαχομπαρόκ. Δεν είναι και τόσο κακό να νιώθουμε κι εμείς, κάπου-κάπου, «τουρίστες» στην πόλη μας.

Ψηφίστηκε από το Βρετανικό Συμβούλιο ως μια εκ των δέκα δυσκολότερων να μεταφραστούν λέξεων της αγγλικής. Ετυμολογικά προέρχεται από την λέξη Serendip, η παλαιά περσική ονομασία της Sri Lanka. Η λέξη serendipity σημαίνει «μια ευτυχής, εντελώς αναπάντεχη ανακάλυψη-εξέλιξη». “Serendipity is the faculty of finding things we did not know we were looking for.”, Glaucio Ortolano. Δεν έχω βρει ακόμη ελληνική λέξη που να μεταφράζει ακριβώς το νόημα που κρύβει η λέξη αυτή. Έπεσα πάνω της ξεφυλλίζοντας ένα παλιό Conde Nast περιμένοντας 38 λεπτά το 829 (μα πόσο χρόνο σπαταλάμε καθημερινά στο δρόμο;;). Τι μπορεί να σημαίνει για σένα; Τι σημαίνει για μένα; Θέλεις να πάμε στη Sri Lanka; Whatever.

WESC

© WeAretheSuperlativeConspiracy

Amy Gunther, Jason Lee & Giovanni Ribisi in “A Superlative Day”. See the whole photo series in the palm / pocket sized WeSC winter catalogue 2008.

www.wesc.com

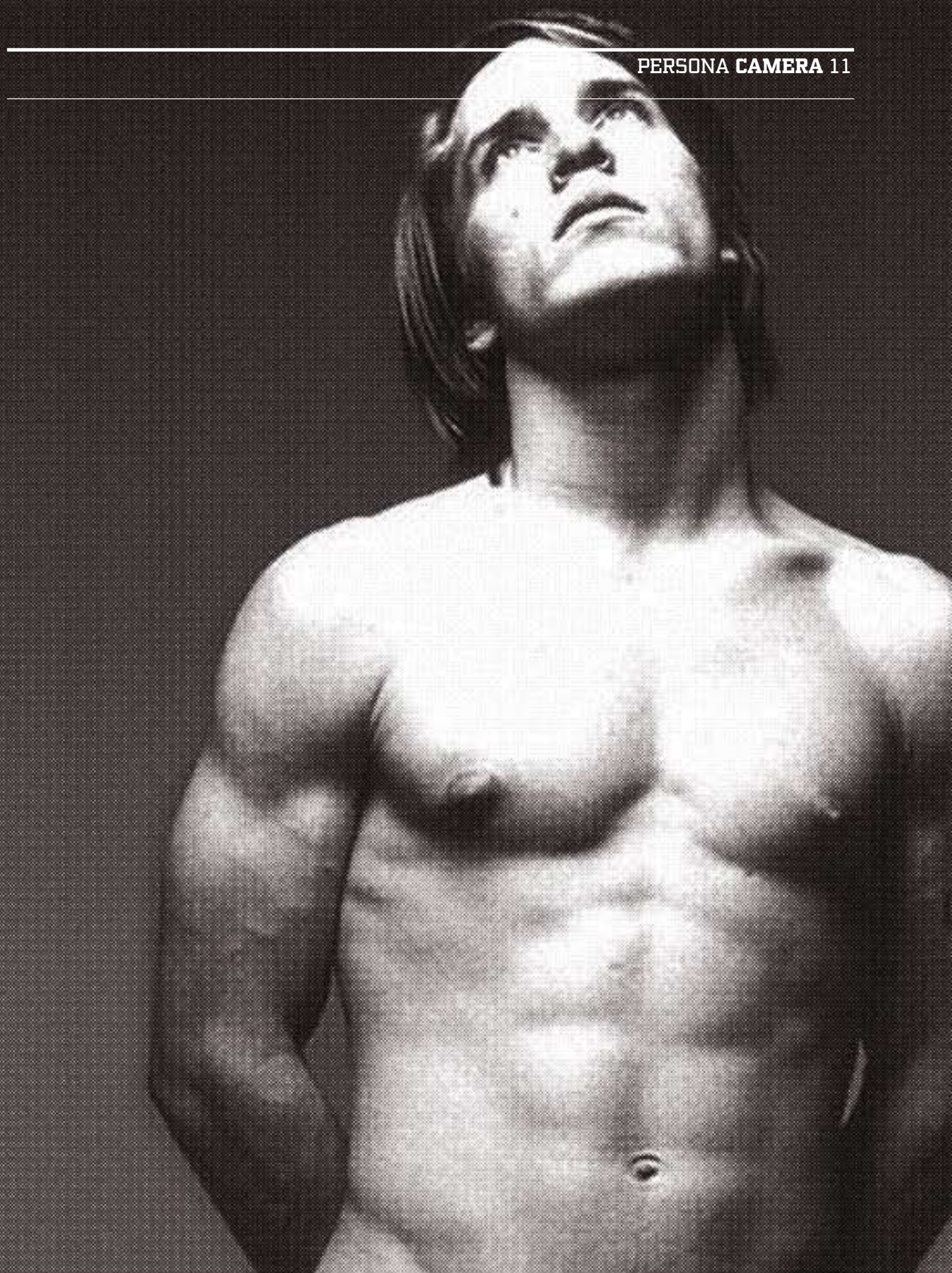
Joe Dallesandro

«Τα μεγαλύτερα σύμβολα του σεξ έχουν επίθετα που όταν τα προφέρεις τελειώνουν σε 'ο': Garbo, Harlow, Monroe, Brando, Dallesandro».

Το παλιό απόφθεγμα αποδίδεται στον Πολ Μόρισεϊ και καταρχήν μοιάζει με μωροφιλόδοξη προσπάθεια εξύψωσης του Τζο Νταλεσάντρο, πουλήν των Γουόρχολ και Μόρισεϊ, στο σύστημα των σταρ. Καθώς όμως ο, ανενεργός εδώ και χρόνια, "Little Joe" κλείνει τα 60 του τούτη την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, η παραπάνω διαπίστωση όλο και πλησιάζει στην αλήθεια.

Η τριλογία των ταινιών του Μόρισεϊ της περιόδου 1968-1972 ("Flesh" -1968, "Trash"-1970, "Heat"-1972), πάμφθηνες, μουντές φάρσες που απέφεραν κέρδη (κατά πολύ) πολλαπλασία του κόστους τους, πέρα από το να καθορίσει ένα εμπορεύσιμο υπόδειγμα της έννοιας του underground, απέδωσε και μια πρώτη πλατρευτική εκδοχή του αντρικού σώματος μέσω του κινηματογράφου, που μπορεί σήμερα, μετά από τους Ρίβερ Φίνιξ, Ρούνετ Έβερετ, Τζόνι Ντεπ κ.λπ να φαίνεται τετριμμένη, όμως ο Νταλεσάντρο ήταν εκείνος που έλαβε τη θέση του πιονέρου, έστω και αρκετά ασυνείδητα, όπως πρέπει δηλαδή, για να εξασφαλίζεται η απαραίτητη αυθεντικότητα. Το πόσο αβίαστα, έως και αδιάφορα, γδυνόταν ο Τζο σε περιόδους που κάτι τέτοιο παρέμενε αδιανόητο οφείλεται, εκτός από τις παραινήσεις των Γουόρχολ και Μόρισεϊ, στην προήπηρεσία του ως μοντέλο σε πρώιμα συγκεκριμένα γκέι περιοδικά ή και στη συμμετοχή του σε θρυλούμενες γκέι πορνοταινίες των '60s. «Μμμ.. ναι, μπορεί να γύρισα μια-δυο τέτοιες, αλλά άντε να τις βρεις. Η ουσία δεν είναι αν υπήρξα ή όχι σύμβολο του σεξ, αλλά σύμβολο απελευθέρωσης», λέει σήμερα. Αυτονόητα, «το ρεμάλι του Μπρούκλιν» που υποδύονταν στην τριλογία είχε πολλή κοινά με την πραγματική του εφηβεία, που περιλάμβανε όλο το σχετικό πακέτο (πορνεία, ναρκωτικά, μικροκλοπές, αναμορφωτήριο κ.λπ). Όταν κατά τύχη βρέθηκε, στα 19 του, στο στούντιο Factory χαζεύοντας τα γυρίσματα μιας από τις πάμπολλες ταινίες των Γουόρχολ-Μόρισεϊ, εκείνοι τον «τσίπησαν» μονομιάς βάζοντάς τον να παλέψει με τον «Πάπα» Οντίν, επιφανές στέλεχος του arty freak-show που πατρωνάριζε το συγκεκριμένο στούντιο. Το "Loves of Ondine" (1967) ήταν μία από τις πρώτες ταινίες υπό τον Γουόρχολ, με μίνιμουμ αφηγηματική δομή και η επιτυχής συνεισφορά του Τζο οδήγησε γρήγορα σ' άλλον ένα «ρόλο», στο εξωφρενικό γουέστερν "The Lonesome Cowboys" (1968). Σταδιακά ο Τζο, πέρα από σταρ του Μόρισεϊ, εξελίχθηκε σε γενικό δερβέναγα του Factory (σεκιουριτάς, γραμματέας, προβολατζής κ.λπ) για μια τετραετία περίπου, μέχρις ότου βαρεθεί και μεταναστεύει στην

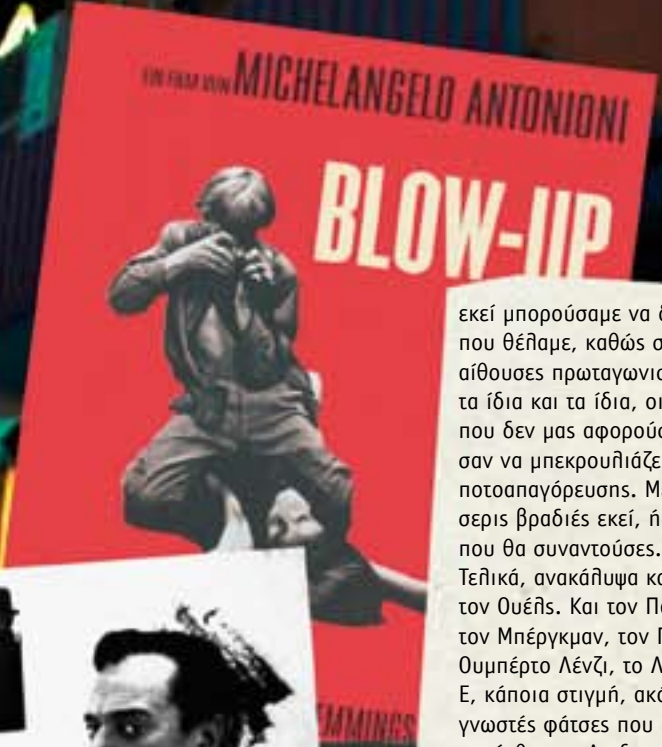
Ευρώπη, προκειμένου να δουλέψει πιο «σοβαρά» ως ηθοποιός. Είχε ήδη πάντως δωρίσει την περσόνα του σε ορισμένα ορόσημα pop κουλτούρας: εξώφυλλο στο Rolling Stone (Απρίλιος '71) φωτογραφημένος -μαζί με το νεογέννητο μωρό του- από την Άνι Λίμποβιτς, εξώφυλλο (έστω μόνο με τα ντυμένα με μπλουτζίν σκέλια του) στο "Sticky Fingers" των Rolling Stones (1971) και "Little Joe" σε μια στροφή του Λου Ριντ από το "Walk On the Wild Side"-ωδή στο παρακμάζον Factory. Τη χρονιά που σηματοδότησε την καριέρα ενός άλλου Μόρισεϊ, αυτού των Smiths (που χρησιμοποίησαν ένα strip του από το "Flesh" στο εξώφυλλο του ντεμπούτου άλμπουμ τους, το '84), ο Τζο υποδύθηκε το Λάκι Λουτσιάνο στο κούφιο "Cotton Club" του Κόπολα. Η τουρνέ στην Ευρώπη είχε ολοκληρωθεί δίχως οι προσδοκίες για κάτι παραπέρα από τον τυποποιημένο hustler να ευοδωθούν, παρόλο που δουλειά υπήρξε και μάλιστα αρκετή (χαρακτηριστικό το "Je t' Aime... Moi non Plus", 1975, του Γκενσμπούρ, που κάπως ξεκούδουνα προβλήθηκε το καλοκαίρι στα θερινά). Επιστρέφοντας στην Αμερική εγκαταστάθηκε στην Καλιφόρνια, ασχολήθηκε με ξενοδοχειακές επιχειρήσεις και εντοπίστηκε περιστασιακά σε μικρούς ψυχωτικούς ρόλους ("Cry Baby", του Τζον Γουότερς, 1990, "L.A. Without a Map", του Μίκα Κασουρισμάκι, 1998, "The Limey", 1999, του Στίβεν Σόντμπεργκ κ.ά). Το βιβλίο "Little Joe, Superstar" (Μάικλ Φέργκιουσον, 1998) επιχείρησε μια πρώτη συνολική διερεύνηση του αινίγματος Νταλεσάντρο: «Ο Μάικλ ήταν ο πρώτος που δεν μου έκανε τις ίδιες ερωτήσεις, που σιχάθηκα ν' απαντώ για 30 χρόνια» δήλωνε ο Τζο, βγάζοντας ένα λογικό μπούχτισμα για τα Factory Years. Σύντομα θα 'ναι έτοιμο ένα δεύτερο, οπτικοποιημένο αυτή τη φορά, πορτρέτο του, το ντοκιμαντέρ "Little Joe" σε σκηνοθεσία της αμερικανοθεμεμμένης Γερμανίδας Νικόλ Χόισερ.

Αποχαιρετισμός στο Alphaville.

Στο Άλφαβιλ πρωτοπήκα σε ηλικία 15 ετών για να παρακολουθήσω μια μεταμεσονύχτια προβολή του Profondo Rosso του Ντάριο Αρτζέντο. Ο ελληνικός τίτλος ήταν «Σχιζοφρένεια», θυμάμαι, και η κόπια ρετάνι. Δεν με ένοιαζε βέβαια –είχα μάθει απέξω την ταινία στην πετσοκομμένη VHS εκδοχή της– και όταν το σινεμασκόπ κάδρο της ξεδιπλώθηκε μπροστά στα μάτια μου, κόντεπα να πάθω έμφραγμα. Τότε δεν ήξερα πως το «Άλφαβιλ» παρέπεμπε στην ομώνυμη ταινία του Γκοντάρ. Δεν ήξερα και πολλά από κινηματογράφο. Αρχίδια, τίποτα δεν ήξερα. Μόνο τον Αρτζέντο ήξερα και όλη την «παλιοσειρά». Τον Μπάβα, το Φούλτσι, ξέρετε τώρα εσείς οι συναγωνιστές αιματολάγνοι. Κι όμως, παρά τις λιγοστές μου γνώσεις, το Άλφαβιλ έμοιαζε στα μάτια μου με πραγματικό ναό του σινεμά. Κατ’ αρχάς, με το που έμπαινες ένιωθες μέλος μιας ιδιαίτερης κοινότητας, μιας ομάδας με κοινές ανησυχίες, κοινές αγάπες. Μόνο

εκεί μπορούσαμε να δούμε τις ταινίες που θέλαμε, καθώς σε όλες τις άλλες αίθουσες πρωταγωνιστούσαν διαρκώς τα ίδια και τα ίδια, οι νέες κυκλοφορίες που δεν μας αφορούσαν και πολύ. Ήταν σαν να μπεκρουλιάζεις την εποχή της ποταπαγόρευσης. Μετά από τρεις-τέσσερις βραδιές εκεί, ήξερες τις φάτσες που θα συναντούσες. Και ήταν όμορφα. Τελικά, ανακάλυψα και τον Γκοντάρ. Και τον Ουέις. Και τον Παζολίνι, το Φελίνι, τον Μπέργκμαν, τον Πολ Μορισέι, τον Ουμπέρτο Λένζι, το Λουκίνο Βισκόντι... Ε, κάποια στιγμή, ακόμη κι αυτές οι γνωστές φάτσες που προανέφερα, εξαφανίσθηκαν. Αν δεν το ξέρετε ήδη, το Άλφαβιλ δεν είναι πια μαζί μας. Έκλεισε τις πύλες του τον περασμένο Οκτώβριο. Και, ξέρετε, θα προτιμούσα να έχω το Άλφαβιλ παρά τον υπόλοιπο πλανήτη. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στον Πειραιά, όπου πέντε-έξι αίθουσες έπαιζαν όλες κι όλες. Το Παλάς, το Σπλέντιτ, το Κάπιτολ, το Ολύμπιον, η Τερψιθέα, ο Απόλλωνας και η Ζέα. (Τώρα δεν υπάρχει καμιά από αυτές, αλλά αυτό είναι από άλλο ανέκδοτο). Όλες ακολουθούσαν τη «γραμμή» ενός γραφείου διανομής και, φυσικά, δεν υπήρχε χώρος για κάτι πιο «δύσκολο», πιο ιδιαίτερο. Αν ήσουν κινηματογραφόφιλος λοιπόν, έπρεπε να τραβηχτείς στην Αθήνα για να δεις κάτι πέρα από το μέσο όρο. Ξεκινώντας από εκεί, με συναγωνιστές μου, μια ομάδα συμμαθητών από το φροντιστήριο αγγλικών που ήταν μεγαλύτεροι από εμένα και μπορούσα να περάσω απαρατήρητος, είδα στο πανί του Άλφαβιλ εικόνες ασύλληπτες για την εφηβική μου φαντασία. Και αισθανόμουν

τεράστια ευγνωμοσύνη για τους Στεργιάκηδες, την οικογένεια που λειτουργούσε τον κινηματογράφο! Ίσως γι’ αυτό να πικράθηκα τόσο όταν, είκοσι περίπου χρόνια μετά, με ενημέρωσαν πως είχε έρθει πια η ώρα του –λες και μου το χρωστούσαν, λες και έπρεπε να το κρατήσουν πάση θυσία ανοικτό για να μην έχω κι άλλα μνημεία αναμνήσεων να θρηνώ. Ή, ακόμη χειρότερα, για να μη νιώθω υπεύθυνος για το χαμό του. Και αν αυτό μοιάζει «ρετρό νοσταλγία» σε κάποιους κυνικούς μπάσταρδους, εκεί έξω, σας έχω χεσμένους από πάνω μέχρι κάτω. Η αλήθεια όμως είναι ότι το Άλφαβιλ έκλεισε γιατί ο κόσμος έπαψε να το επισκέφεται. Σπανίως το έβλεπα μισογεμάτο τα τελευταία χρόνια της λειτουργίας του. Οι εποχές που μια ταινία μπορούσε να κάνει εισιτήρια εκεί και μόνον εκεί (το παράδειγμα του Ηνίοχου του Δαμιανού, από τα πιο φημισμένα) είχαν περάσει για τα καλά. Γιατί; Δεν έχω ιδέα. Ίσως επειδή αυτές οι σπάνιες και δυσεύρετες ταινίες κυκλοφορούν σε dvd και δεν χρειάζεται πλέον να τραβιέσαι. Ίσως επειδή, όσο περνά ο χρόνος, οι πισινοί φαρδαινουν, ίσως επειδή η συλλογικότητα, σε αυτή τη χώρα τουλάχιστον, ψυχορραγεί και τώρα απλώς μαζεύει τα τελευταία μπουκέτα, έτσι, για να μη σπαταράει στον τάφο, σαν την Κατρίνα Μακ Κολ στο φέρετρό του «Τα Ζώμια Ξανάρχονται» του Φούλτσι (σε διανομή του Ζήνου Παναγιωτίδη). Η αλήθεια είναι πως νιώθω στεναχωρημένος και εντελώς ανίκανος. Τέλος πάντων, υπάρχει μια ατάκα στο ομώνυμο φιλμ του Γκοντάρ. Τη λέει ο καθηγητής Φον Μπράουν στο Λέμι Κόσιον: «δεν υπάρχουν άντρες σαν κι εσένα πια. Σύντομα θα χαθείς κι εσύ. Θα καταντήσεις χειρότερος από νεκρός. Θα καταντήσεις θρύλος».

Αφιερωμένη εξαιρετικά στους φίλους εκείνης της εποχής, και στη μνήμη του Βαγγέλη Κοτρώνη.

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:

VARDAR ITINERARY

Δύσπιστος απέναντι στα κάθε λογής φρεσιβιάλ ο Αμάτι Κουρότοκοφ, αυτή η αλγογόμυγα που ενοχλεί τη σοβαροφανή βαλκανική –κατ’ επέκταση ευρωπαϊκή– παραγωγή, επιμένει να γυρίζει τις δικές του ταινίες όπως εκείνος τις θέλει, αγνοώντας τους συμβατικούς κανόνες διανομής και βρίσκοντας το καινό του μέσω της απευθείας διανομής σε βίντεο. Αυτό θα κάνει και με την καινούργια του ελβετοακή δημιουργία, ένα ρόουντ μούβι που ξεκινά από μια απροσδιόριστη ερημωμένη περιοχή της Βόρειας Ελλάδας και διασχίζει την πολύπαθη χερσόνησο. Γευγενή, Μοναστήρι, Στάρα Ζαγόρα, Πλόβνιβ, Γαλάτσι (Ρουμανίας) και άλλα μέρη που έχουν χάσει την ταυτότητά τους, δикаσμένα ανάμεσα σε παραδοσιακούς κώδικες αιώνων και στα δώρα του δυτικού καταναλωτισμού. Κι όλα αυτά, ιδωμένα μέσ’ από τα μάτια της μικρής Σλόμποντα (Ελευθερία), που αναζητεί τον παππού της μέχρι τον Εύξεινο Πόντο...

Σενάριο-Σκηνοθεσία: Αμάτι Κουρότοκοφ
Πρωταγωνιστούν: Σλόμποντα Μπιτέφσκα, Μπόγιαν Γκαντίεφ, Αλεξάντερ Πιράτοβα

Porn! Porn! Porn!

Η ΣΙΩΠΗ ΤΗΣ ΛΟΡΝΑ

Σιωπή ίσον πουχία. Όταν η σιωπή κυριαρχεί, το μόνο που ακούς είναι οι φωνές που φωλιάζουν μέσα σου. Ενίοτε, εκκωφαντικά. Ούτε που μπορώ να φανταστώ την ένταση των σκέψεων της Λόρνα, της ηρωίδας της νέας, συγκλονιστικής ταινίας των αδελφών Νταρντέν που εδώ φλερτάρουν περισσότερο από ποτέ με τους κώδικες του θρίλερ. Η Λόρνα είναι μια κοπέλα από την Αλβανία που βρίσκεται στο Βέλγιο και ετοιμάζεται να πάρει την υπηκοότητα χάρη σε έναν γάμο ψευκό με τον Κλοντί, έναν ναρκομανή που πληρώθηκε για να την παντρευτεί και θα πληρωθεί για να τη χωρίσει. Μέχρι που ο τελευταίος αποφασίζει να αποτοξινωθεί. Και εκλιπαρεί τη βοήθεια μιας κάλπικης συντρόφου, που όμως (όπως συνήθως συμβαίνει

στους κινηματογραφικούς λευκούς γάμους) νιώθει τα συναισθήματα της να αλλιάζουν. Σε αντίθεση με τη Λόρνα όμως, ο Κλοντί αγνοεί την προσχεδιασμένη δολοφονία του από έναν γκάνγκστερ που σχεδιάζει να τον «στείλει» με μια υπερβολική δόση. Το απροσδόκητο αυτό εγκληματολογικό στοιχείο δίνεται με τον γνώριμο ρεαλισμό των Νταρντέν και ο συνδιασμός αυτός σκοτώνει. Θα μπορέσει η Λόρνα να σώσει τον Κλοντί; Θα μπορέσε να σώσει τον εαυτό της; Και πάνω που έχεις αρχίσει να παλινδρομείς ανάμεσα σε αυτά τα διλήμματα, οι σκηνοθέτες σου κόβουν τη φόρα. Γιατί η ταινία δεν ασχολείται με το αν ο Κλοντί θα πεθάνει ή όχι, αλλά με το πώς και γιατί η Λόρνα θα ζήσει. Και η ερμηνεία της Άρτα Ντομπρόσι, γενναία και πειστική ταυτόχρονα, συμπληρώνει ιδανικά το πορτρέτο μιας ηρωίδας που επικοινωνεί με μια ψυχρή, άκαμπτη γλώσσα, γλώσσα που αναγνωρίζουμε ως φτωχό υποκατάστατο μιας ανθρώπινης συμπεριφοράς και που, χάρη σε ένα ευφυές γύρισμα της πλοκής, αποκαλύπτει τη θλίψη και την απελπισία της. Το ζήτημα είναι βέβαια κατά πόσο ο ρεαλισμός των Νταρντέν κρύβει μέσα του μια ύπουλη μορφή δημαγωγίας –κάτι που τους κρατά μακριά από το σύμπαν του Ρομπέρ Μπρεσόν για παράδειγμα. Κανείς όμως δεν μπορεί να αρνηθεί την αφηγηματική τους επιδεξιότητα: Η Σιωπή της Λόρνα είναι ένα σεμινάριο δύο ωρών πάνω στη σκηνοθεσία και το σενάριο, και η επίμονη αναζήτηση του χαμένου ανθρωπισμού που κρύβεται στον πυρήνα του, αρκεί για να μας αποζημιώσει.

Σκηνοθεσία: Ζαν-Πιέρ & Λικ Νταρντέν
Παίζουν: Άρτα Ντομπρόσι, Ζερεμί Ρενιέ, Φαμπρίτσιο Ροντζιάνε, Άλμπαν Ουκάι, Μοργκάν Μαρίν, Ολιβιέ Γκουρμέ
Στους κινηματογράφους από 11 Δεκεμβρίου

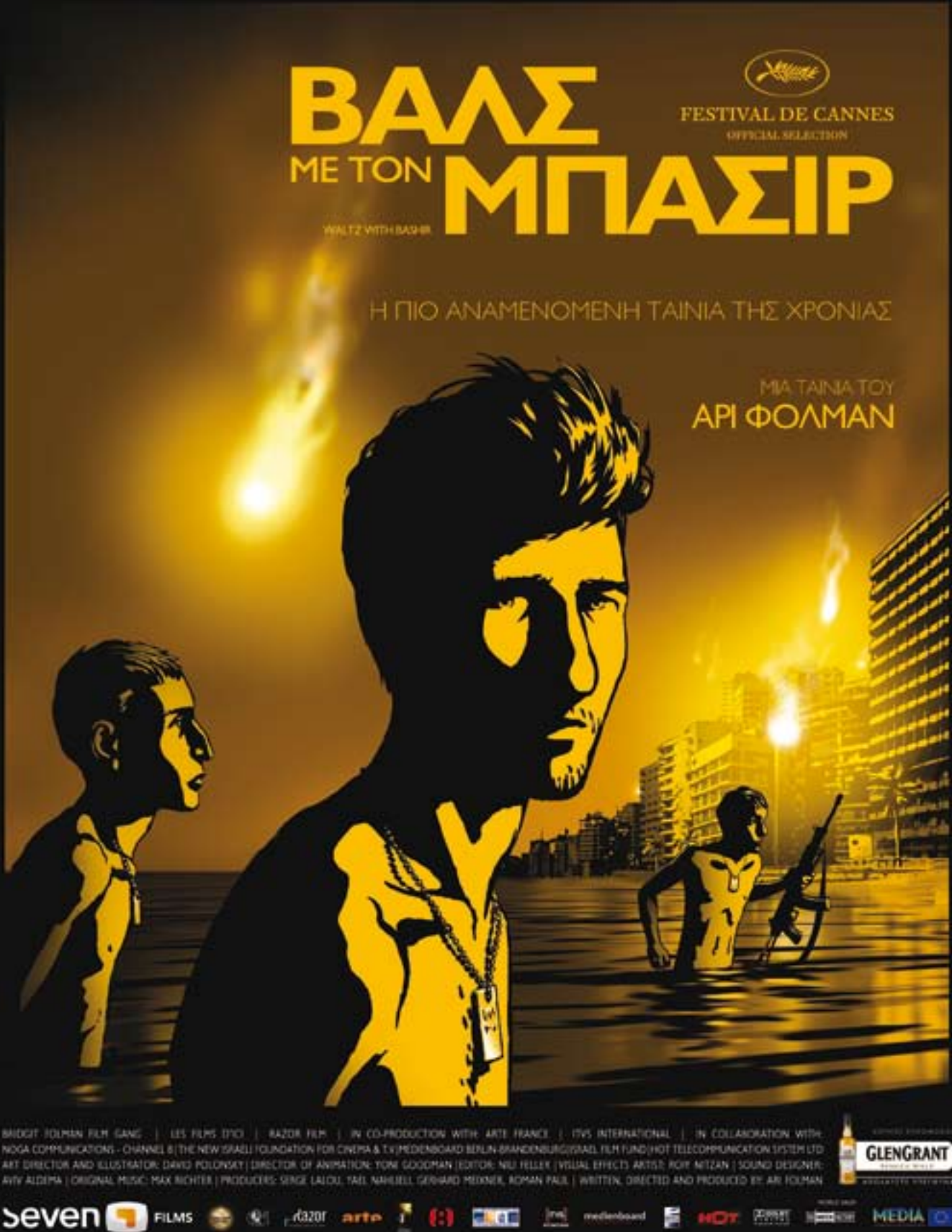
ΒΑΛΣ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΑΣΙΡ

Ντοκιμαντέρ και animation. Πόσο απέχει το ένα από το άλλο; Το πρώτο υποτίθεται πως υπηρετεί τον ρεαλισμό, το δεύτερο πως πατά σε μια ονειροφαντασία πλήρως συνειρμική, εδραιωμένη στην πραγματικότητα του στυλιζαρίσματος. Πόσο «ρεαλιστικό» είναι το ένα όμως, και πόσο «στα σύννεφα» το άλλο; Μα, τα ντοκιμαντέρ από τη φύση τους δεν θα μπορούσαν να υπηρετήσουν την αλήθεια. Μια κάποια αλήθεια ίσως, αλλά αυτή του δημιουργού τους και μόνον! Γιατί –σκεφτείτε το– γιατί πηγαίνετε σινεμά; Μα για να συναντήσετε το βλέμμα κάποιου άλλου. Και από τη στιγμή που μια κάμερα στήνεται και τοποθετείται σε μια θέση συγκεκριμένη, ο κινηματογραφιστής έχει πάρει θέση. Αλήθεια (με το «Α» κεφαλαίο) λοιπόν, δεν μπορεί να υπάρξει. Από την άλλη, αν τα καρτούν είναι τόσο «στην κοσμάρα» τους, γιατί κλαίμε με το Wall-E και με τον Ντάμπο;

Επειδή μας στέλνουν πίσω στα γνώριμα σοκάκια της παιδικής ηλικίας που τόσο νοσταλγούμε, ή επειδή έχουν μια... αλήθεια που πολλές «κανονικές» ταινίες αδυνατούν να μας μεταδώσουν; Ως παιδί πάντως, θεωρούσα τις ταινίες κινουμένων σχεδίων πιο «αληθινές» από τις άλλες. Το Βαλς με τον Μπασίρ, ένας εμπνευσμένος συνδυασμός των δύο αυτών ετερόκλητων στοιχείων (που από μόνος του γεννά μια νέα φιλημική γλώσσα), ξεκινά από έναν επαναλαμβανόμενο επιίατη που αφηγείται ένας άνδρας στον σκηνοθέτη του φιλμ, Άρι Φόλμαν. Οι δύο φίλοι συνειδητοποιούν πως πρόκειται για ένα όνειρο που συνδέεται με την κοινή τους εμπειρία από την εποχή που ήταν στον ισραηλινό στρατό κατά τον πρώτο πόλεμο στο Λίβανο, στις αρχές της δεκαετίας του '80. Ο Άρι εκπλησσεται απ' το γεγονός ότι δε θυμάται τίποτα από κείνη την περίοδο. Η περιέργειά του εξάπτεται και αποφασίζει να συναντηθεί και να μιλήσει με παλιούς φίλους και συμπολεμιστές απ' όλο τον κόσμο. Και καθώς βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στα μυστήρια εκείνης της αποστολής και στο ρόλο που εκείνος είχε διαδραματίσει, από τη μνήμη του αναδύονται σουρεαλιστικές, συχνά αποκρουστικές εικόνες. Εικόνες που εναλλιάσσονται με φλασίες ποιητικού λυρισμού. Το Βαλς Με Τον Μπασίρ είναι μια διαρκής κούρσα αισθητικής ανάτασης που στοχεύει κατευθείαν στην ψυχή. Κι όταν, ο Φόλμαν, επιλέγει να εγκαταλείψει το κινούμενο σχέδιο στα τελευταία λεπτά του φιλμ, προσγειώνοντάς μας στην εφιαλτική πραγματικότητα, οι αισθήσεις βραχυκυκλώνουν επικίνδυνα.

Σενάριο - Σκηνοθεσία: Άρι Φόλμαν
Φωνές: Άρι Φόλμαν, Ορι Σίβαν, Ρόνι Ντάιγκ, Σμούελ Φρένκελ, Ρον Μπεν Γισάχι, Ντορ Χαράζι, Ζάχαβα Σόλομον, Χέζκελ Λαζάρβ
Στους κινηματογράφους από 8 Ιανουαρίου

ΑΠΟ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ «ΟΡΕΡΑ»

Εδώ και καιρό καταγράφεται στη μνήμη του κοινού για το ύφος και την ανατρεπτική χρήση των στοιχείων ενός έργου. Η θεατρική ομάδα Opera επιστρέφει το φετινό χειμώνα με ένα θέμα που μιλάει για κάτι σημαντικό.

Οι «4 εικόνες αγάπης», έργο του Ελβετού Λούκας Μπέρφους (βλ. «Οι σεξουαλικές νευρώσεις των γονιών μας») είναι ένα θεατρικό παράλληλων ιστοριών. Τέσσερις πολύ διαφορετικοί χαρακτήρες που συνδέονται μεταξύ τους μέσα από τις αλληλεπληλπίες εισβολές του ενός στην προσωπική ζωή του άλλου ακόμα και τυχαία. Η Έβελιν έχει εφεύρει το δικό της τρόπο για να ξεφεύγει από την πλήξη της και να αισθάνεται δυνατή προκαλώντας ακόμα και το σωματικό της πόνο. Ο Ντάνιελ θα της δώσει την ελπίδα που της χρειάζεται, χωρίς όμως να πείθει για τον έρωτά του. Η απόφασή τους να είναι μαζί θα ανατρέψει τις ζωές των συμβίων τους, Σούζαν και Σεμπάστιαν. Τα πράγματα δεν εξελίσσονται όμως πάντα έτσι όπως τα προγραμματίζουμε. Τα προσωπικά μας όρια είναι συχνά άγνωστα και σε εμάς τους ίδιους. Η αδυναμία μετατρέπεται σε τρομακτική δύναμη ακόμη και για κάτι αποτρόπαιο. Ο έρωτας και η απιστία εφαρμόζουν σαν κλειδιά σε κλειστές πόρτες. Δίνουν την ελευθερία στην εγκλωβισμένη σύζυγο που πηλίκτει, την επιτυχία στο αρσενικό υποκείμενο και κατακτήσεις, την έμπνευση στην ανικανοποίητη ζωγράφο, την πίστη στο συντηρητικό ορθολογιστή σύζυγο. Η ομάδα “Opera” δημιουργήθηκε το 2000 από έναν πυρήνα αποφοίτων της ιστορικής σχολής του ΕΜΠΡΟΣ, ανάμεσα σε αυτούς ο σκηνοθέτης-συνθέτης Θοδωρής Αμπαζής και οι ηθοποιοί Δανάη Σαριδάκη και Τζωρτζίνα Δαλιάνη, που πρωταγωνιστούν στην παράσταση μαζί με τον Αντώνη Φραγκάκη, το Νέστορα Κοψιδά και το Σταύρο Σιούλη. Οι “Opera”, όπως δηλώνουν και στο πρόγραμμά τους, δουλεύουν με τα επιμέρους στοιχεία, όπως το λόγο, τη μουσική, την κίνηση και δεν υπακούουν σε συγκεκριμένες θεατρικές δομές. Το σκηνικό της παράστασης προετοιμάζει το θεατή για το ρόλο του χρόνου και του τόπου στο έργο προσθέτοντας ένταση.

Ο Elvis τραγουδάει “Can’t help falling in love” λίγο πριν επικρατήσει το σκοτάδι. Το έργο του Μπέρφους, αν και πραγματεύεται διαχρονικές καταστάσεις διάδρασης των φύλων, φωτίζει ιδιαίτερα τη γυναικεία φύση. Ο τύπος της άβουλης γυναίκας κούκλας με την αξιοπερίεργη ικανότητα προσαρμογής σε οδυνηρές καταστάσεις είναι πολύ εμφανής. Η Δανάη Σαριδάκη και η Τζωρτζίνα Δαλιάνη δουλεύουν με το γυναικείο νευρωτικό ψυχισμό και συγκινούν στις λεπτομέρειες. Η γυναικεία ανασφάλεια και η χαμηλή αυτοεκτίμηση οδηγεί σε λύσεις αυτοκαταστροφής και νωθρότητας. Από την άλλη, το μοντέλο «Μήδειας» που απονέμει το δικό της σύστημα δικαιοσύνης, έρχεται για να αναδείξει τη γυναικεία δύναμη και σκληρότητα μαζί. Η απαξία της αυτοδικίας όμως, κάποιες φορές αμφισβητείται. Η Σούζαν θα πει στο δεσμοφύλακά της:

«...Ζεις μαζί του δέκα χρόνια, είκοσι χρόνια, τριάντα χρόνια και αυτός μπορεί ξαφνικά να φύγει, έτσι απλά. Σε μια μέρα... Και δεν σου χρωστάει τίποτα. Αλλά όταν κάποιος μου κλέψει την τσάντα που δεν έχει μέσα τίποτα εκτός από εισιτήρια, λίγα κέρματα και μια μαγιότικη καραμέλλα, τότε η αστυνομία σπεύδει επί τόπου και η ασφάλεια πληρώνει και ο κλέφτης πηγαίνει φυλακή κι αυτό λέγεται δικαιοσύνη».

Η παράσταση «4 εικόνες αγάπης» ανεβαίνει στον πολυχώρο Βίος Πειραιώς 84, τηλ. 2103425335. Σκηνοθεσία – Μουσική: Θοδωρής Αμπαζής. Κίνηση: Αγγελική Στελλιάτου. Φωτισμοί: Αλέκος Αναστασίου. Σκηνικά – Κουστούμια: Ελένη Μανωλοπούλου. Παίζουν οι Δανάη Σαριδάκη, Αντώνης Φραγκάκης, Τζωρτζίνα Δαλιάνη, Νέστορ Κοψιδάς και Σταύρος Σιούλης.

Dewar's, "White Label" and the Highlander device are registered trademarks.

Ο ΠΡΩΤΟΣ DEWARIST ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΠΟΛΥ ΠΡΙΝ ΤΟΥΣ HOLLYWOOD STARS.

Επιχειρηματίας, πνευματώδης και με αγάπη για την περιπέτεια, ο Tommy Dewar έκανε πράξη αυτό που πίστευε και πέτυχε τους στόχους του, χωρίς να στερηθεί τις χαρές της ζωής. Σήμερα, αυτός ο τρόπος σκέψης για τη ζωή λέγεται Dewarism - προς τιμήν του Tommy - και 100 χρόνια μετά, είναι πιο σύγχρονος από ποτέ. Καλωσήρθες στο Dewarism, ένα διαφορετικό τρόπο ζωής, εμπνευσμένο από τον Tommy Dewar (1864-1930), που υποστηρίζει ότι η απόλαυση της ζωής είναι το κλειδί της επιτυχίας.

Dewarism.com

Απολαύστε υπεύθυνα

COMMUNITY DANCE = ΧΟΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Dance can give a voice to the voiceless

Royston Maldoom

«Ο Χορός για την Κοινότητα είναι η πιο δημοκρατική μορφή έντεχνου χορού»

Ο «χορός για την κοινότητα» είναι ένα είδος δραστηριότητας αρκετά διαδεδομένο σε κάποιες ευρωπαϊκές χώρες (κυρίως στη Μ.Βρετανία), στις ΗΠΑ και στον Καναδά. Αποτελεί οργανωμένη δραστηριότητα (από φορείς όπως Δήμους, Πολιτιστικά Κέντρα, Σχολεία, Καλλιτεχνικές Ομάδες) και απευθύνεται σε όλους. Είναι ένας τρόπος να συναντηθούν πολίτες κάθε ηλικίας, ικανότητας, ταξικής - φυλετικής - θρησκευτικής - εθνικής προέλευσης, με την τέχνη του χορού και να εκφραστούν μέσω αυτής. Ακόμη, κοινωνικές μειονότητες όπως: παιδιά και νέοι αποκλεισμένοι από την βασική εκπαίδευση, άστεγοι, άτομα με ειδικές ανάγκες, φυλακισμένοι, είναι μερικές από τις κοινωνικές ομάδες στις οποίες μπορεί να προσφέρει. Συγκεκριμένα, ο «χορός για την κοινότητα» προσφέρει την ευκαιρία για έκφραση μέσω του σώματος σε ένα καλλιτεχνικό πλαίσιο. Βοηθάει στη γνωριμία με το σώμα και την αποδοχή του, καλλιεργεί την κιναισθητική ικανότητα, ενεργοποιεί τη δημιουργικότητα και ενισχύει τη σωματική και πνευματική ευεξία. Έχει μέγιστη καλλιτεχνική και εκπαιδευτική σημασία, καθώς το άτομο μαθαίνει καινούρια πράγματα και αναπτύσσεται κοινωνικά, καθώς μέσω της ομαδικής δουλειάς, οι συμμετέχοντες συνδέονται με τις κουβιτούρες τους και μεταξύ τους. Όλοι έχουν ίσες ευκαιρίες απέναντι στη συμμετοχή, την αφοσίωση και τη μάθηση. Με λίγα λόγια ο «χορός για την κοινότητα» χτίζει πιο δυνατές κοινότητες! Πρακτικά, η επαφή με αυτή τη δραστηριότητα, μπορεί να επιτευχθεί είτε μέσω εβδομαδιαίων μαθημάτων, είτε μέσω πρότζεκτ που θα οδηγήσουν σε παρουσιάσεις-παραστάσεις. Στην τελευταία περίπτωση όπου υπάρχει και ένας απώτερος στόχος, είναι ακόμη πιο έντονα τα αποτελέσματα, καθώς τα κίνητρα για τους συμμετέχοντες αυξάνονται και η ιδέα της έκθεσης και του μοιράσματος με το κοινό, κάνει ακόμα πιο όμορφη και δυνατή την εμπειρία. Στην Ελλάδα, ομάδες που έχουν ασχοληθεί με τέτοιου είδους εγχειρήματα και έχουν δουλέψει με ομάδες μειονοτήτων, είναι οι Λάθος Κίνηση, Αγγελοδόσκονη και Φυγείν Αδύνατον και η χορεύτρια-χορογράφος Γεωργία Πετραλή στο Ηράκλειο της Κρήτης (συγχωρέστε με εάν μου διαφεύγει κανείς...).

Μια τέτοια παράσταση παρουσίασε με τεράστια επιτυχία το Κέντρο Χορού Ντάνκαν, σε συνεργασία με το Βρετανικό Συμβούλιο, το Σεπτέμβριο του 2007 στο θέατρο Βράχων του Δ. Βύρωνα. Με

οδηγό τον προσκεκλημένο χορογράφο Luca Silvestrini (Protein Dance), 60 περίπου δημότες του Βύρωνα, ηλικίας από 2 έως 92 ετών, δούλεψαν μαζί για 4 περίπου εβδομάδες, με αποτέλεσμα ένα πολύ συγκινητικό και ανταποδοτικό

“COMMUNITY DANCE IS FIGURING OUT WHERE ART MEETS LIFE”

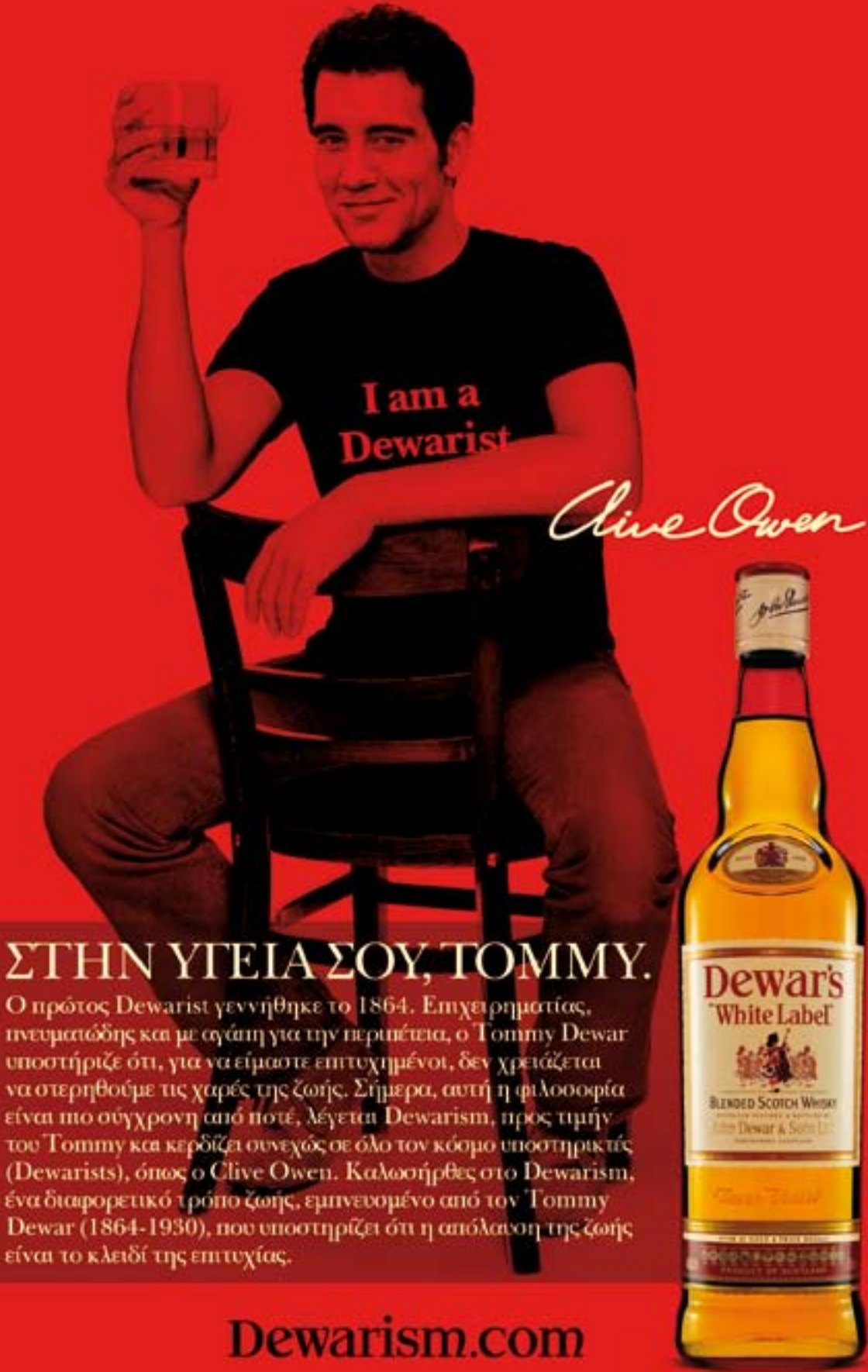
Σχάλιο στο canadacommunitydance.com

έργο ονόματι «Σταυροδρόμι». Ο «χορός για τη κοινότητα» έχει τη δυνατότητα να διευρύνει το κοινό του χορού, και όπως λέει ο πρωτοπόρος του είδους, Royston Maldoom, «Το κοινό είναι καλύτερα ενημερωμένο, αλλιά και έτοιμο να ζητήσει περισσότερα από την τέχνη του χορού[...]» Επίσης, μπορεί να προσφέρει ικανοποιητική εργασία στους επαγγελματίες του Χορού και να παράγει πόρους για την υποστήριξή του... Εξελιίσσει το Χορό ως μορφή Τέχνης και τον φέρνει αντιμέτωπο με την καθημερινότητα. Το 2000 σε μια έρευνα που πραγματοποιήθηκε στη Μ. Βρετανία, πάνω από 4 εκατομμύρια άνθρωποι έλαβαν μέρος σε προγράμματα community dance! Στην Ελλάδα, όπου ο χορός αποτελεί δυνατό στοιχείο της κουβιτούρας και της καθημερινότητας, το θέμα αυτό είναι όχι μόνο άγνωστο, αλλά δεν αποτελεί καν σκέψη η ενσωμάτωσή του στο σχολικό πρόγραμμα... Αλλιά ως μωρέ-δε βαριέσαι, να είναι καλή το “so you think you can dance”!...!

Πηγές και πληροφορίες : www.communitydance.org.uk, <http://canadacommunitydance.com/what-is-community-dance/>, www.royston-maldoom.net

εικόνας από τις πρόβες για την παράσταση «Σταυροδρόμι» by pedestrian

Dewar's, "White Label" and the Highlander device are registered trademarks.

Clive Owen

ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΟΥ, TOMMY.

Ο πρώτος Dewarist γεννήθηκε το 1864. Επιχειρηματίας, πνευματώδης και με αγάπη για την περιπέτεια, ο Tommy Dewar υποστήριζε ότι, για να είμαστε επιτυχημένοι, δεν χρειάζεται να στερηθούμε τις χαρές της ζωής. Σήμερα, αυτή η φιλοσοφία είναι πιο σύγχρονη από ποτέ, λέγεται Dewarism, προς τιμήν του Tommy και κερδίζει συνεχώς σε όλο τον κόσμο υποστηρικτές (Dewarists), όπως ο Clive Owen. Καλωσήρθες στο Dewarism, ένα διαφορετικό τρόπο ζωής, εμπνευσμένο από τον Tommy Dewar (1864-1930), που υποστηρίζει ότι η απόλαυση της ζωής είναι το κλειδί της επιτυχίας.

Dewarism.com

Play It Again, Sam

Όπως βλέπετε δεν το παρατήσαμε. Κάθε ἄλλο... Συμπληρώσαμε τη λίστα με δίσκους που μας είχαν ξεφύγει και με ἄλλους που κυκλοφόρησαν αυτό το διάστημα. Ποιος να το ἔλεγε πως θα ερχόταν η στιγμή που στην ελληνική μουσική πραγματικότητα θα κυκλοφορούσαν από τον ένα μήνα στον ἄλλο 10 καινούργιοι δίσκοι (απ’ αυτούς που μας αφορούν, γιατί από τους «ἄλλους» κυκλοφορούν ἄκόμη με το τσουβάλι. Χωρίς ἰσόγο βέβαια, ἀλλὰ πάντως κυκλοφορούν...).

Οι μουσικοί συντάκτες του Velvet ἀκούμε ἤδη (ὅ,τι δεν ἔχουμε ἀκούσει), κρατάμε σημειώσεις, ετοιμάζουμε τη λίστα μας με την κατάταξη αὐτῶν των 50+ δίσκων και περιμένουμε τις δικές σας ἐπιλογές, γιατί αὐτό είναι ἓνα παιχνίδι interactive, ἀλλιῶς δεν ἔχει και πολὺ νόημα, ὅπως το κάνουν δηλαδή τα μουσικά περιοδικά, οἱ εφημερίδες και τα sites: Μόνο οἱ ἐιδικοί... Μα οἱ ἐιδικοί μας τα ἔχουν πει μέσα στη χρονιά με τις κριτικές τους, δεν χρειάζομαστε ἐπανάληψη. Χαζοί εἴμαστε; Ἐνῶ ἐτσι βγαίνει η λίστα της παρέας, ὅσοι γράφουν κι ὅσοι διαβάζουν, οἱ «ἐιδικοί» και οἱ «ανειδίκευτοι», η ἐπαγγελματική ἀκρόαση και η ἀθωότητα του ἀκροατή, ἓνα χαρμάνι ἀπόψεων που διαμορφώνονται μέσα στη χρονιά ἀπὸ ἀκρόασεις, ἀπὸ live, ἀπὸ συζητήσεις. Η σκηνή είναι ζωντανή και είναι super και η διαμόρφωση των ἀπόψεων που την αφορούν είναι φυσικό να ἀλλάζουν συνέχεια. Ἐνα ποτάμι που τρέχει δεν είναι ποτέ ἴδιο.

Θα μπορούσαμε να το κάνουμε μόνοι μας στα γρήγορα, και πάλι «νομιμοποιημένοι» θα ἤμασταν και δεν θα εἶχα και τον Λάκη και τον Ἄρη να με κυνηγᾶνε για τις λίστες και τα κείμενα, ὅμως οἱ λόγοι που ζητάμε τη συμμετοχή σας (εκτός ἀπὸ τη «λίστα της παρέας» που προανέφερα) είναι ἀρκετοί.

Πριν ἀπ’ ὅλα, η βαρύτητα που εἶχαν οἱ «ἐιδικοί» πριν ἀπὸ κάποια χρόνια δεν ἰσχύει πια. Παντοῦ στον κόσμο η γνώμη των κριτικῶν ἔχει ἀποδυναμωθεί ἀρκετά. Οἱ πληροφορίες και οἱ γνώμες τρέχουν με τα χίλια στο διαδίκτυο, η νέα γενιά προτιμάει να διαβάζει τους «δικούς» της (συνήθως bloggers και ἐναλλακτικά μουσικά sites), παρὰ να δίνει και

πολλή σημασία στις ἐκτιμήσεις των «παραδοσιακῶν» ἐιδικῶν, κυρίως ὅμως προτιμάει να ψάχνει ο καθένας μόνος του και να «ανακαλύπτει» τα δικά του διαμάντια ἀπὸ αὐτό τον τεράστιο ὠκεανὸ μουσικῆς που υπάρχει παντοῦ. Δεν είναι ἀλλιῶστε τυχαίو που πολλὰ ἀπὸ τα καινούργια γκρουπ που βγαίνουν στην ἐπιφάνεια (σε ὅλο τον κόσμο), κάνουν κατάσταση στο internet πολὺ πριν τους «ανακαλύψουν» τα περιοδικά και οἱ ἄλλοι «ἐπίσημοι» φορεῖς πληροφοριῶν. Το βάρος των ἐπιλογῶν είναι σαφές ὅτι ἔχει μετατοπιστεῖ και ὅλα γίνονται με σαφῶς πιο δημοκρατικές διαδικασίες, χωρίς αὐτό να σημαίνει ἀπαραίτητα πως οἱ ἐπιλογές τώρα είναι καλύτερες. Αὐτό ὅμως είναι μια ἄλλη κουβέντα...

Ένας ἀκόμη λόγος που ζητάμε τη βοήθειά σας στην τελική ἐπιλογή είναι γιατί ἔτσι θα καταλάβουν και τα γκρουπ τι ἔχει η «λαϊκή ἐπιταγή», τι ἀκούνε οἱ ἄνθρωποι που ἐνδιαφέρονται γι’ αὐτή τη μουσική και γι’ αὐτή τη σκηνή και δεν ἔχουν καμία ἐπαγγελματική σχέση με ὅλη τη φάση. Ἀλλιῶς ἀκούνε...

Δείτε λοιπὸν δίπλα τη λίστα με τους δίσκους των ελληνικῶν συγκροτημάτων που κυκλοφόρησαν τους τελευταίους 18 μήνες και ἀποφασίστε τι ἦταν αὐτό που σας συγκίνησε, που σας φάνηκε δημιουργικό, που σας προκάλεσε το ἐνδιαφέρον...

VOTE NOW!!!

Ψήφισε τις 10 καλύτερες ἀγγλόφωνες κυκλοφορίες ἀπὸ τη λίστα και στείλε το δικό σου top 10 στο vote@velvetmagazine.gr

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

- 1. Ποιος ψηφίζει. Η ἐπιτροπή είναι: Α) το κοινὸ (στείλε το δικό σου top 10 ἀπὸ τη λίστα στο vote@velvetmagazine.gr), Β) οἱ μουσικοὶ συντάκτες του Velvet, Γ) ο Μάκης Μηλᾶτος.
- 2. Η ψηφοφορία θα τελειώσει στις 10 Ἰανουαρίου.
- 3. Η ἐπιτροπή ψηφίζει και ἀναδεικνύει τις 10 πρώτες ἀγγλόφωνες κυκλοφορίες.
- 4. Οἱ 10 αυτές κυκλοφορίες ἀνακοινώνονται στο τεύχος Μαρτίου και στέλνονται στο περιοδικό ARTROCKER (London).
- 5. Το ARTROCKER ψηφίζει τους 2 νικητές, οἱ οποίοι ἀνακοινώνονται τη δεύτερη μέρα του Velvet Festival στις 20 Μαρτίου.
- 6. Οἱ 2 νικητές θα ταξιδέψουν στο Λονδίνο και θα παίξουν live σε ARTROCKER club night.

ΛΙΣΤΑ 2007-2008

- 24 HOURS - 24 hours
- A DOG NAMED RODRIGUEZ a.k.a. DJ MCD - Everyday Is A Brand New Day
- ABBIE GALE - 2
- ADAM VIRGO - V
- ALLES KLAR - Eins
- ASTYPLAZ - bi
- B SIDES - Queen (single)
- BABY TRIO - A new snack EP
- BARBARA'S STRAIGHT SON - Randomness is not easy to achieve
- BERLIN BRIDES - Failure to wank EP
- BEYOND PERCEPTION - The final descend
- CHROMATIC SEQUENCE - 7 Μέρες Μακριά
- CINEKOD - People change, Things change, You're never gonna be the same for me
- COTI - Dunung
- CHRISTOS ALEXOPOULOS - Nouveau
- CYANNA - Just A Crash
- DELIGHTFUL - Delightful
- DOUSK - Kind Of Human
- DR. ATOMIK - Dr. Atomik
- DUSTBOWL - Troublebound & Lonesome
- EARTHBOUND - La Guerra Final
- ECHO TATOO - Mind Your Step
- EVENTLESS PLOT - Good luck mr. Gorsky
- FINGERS CROSSED - Hopscotch
- FLAKES - Lick Your Fingers If You Like It
- JACK SHIRT - Silent beef
- JAZZNOVATION - Jazznovation
- JOALZ - Very upstairs from you EP
- INK - Diary Album
- INTERSTELLAR OVERDRIVE - Hibernation
- KATRIN THE THRILL - Katrin the thrill
- KILLINNOSENSE - Matters most EP
- LAISSEZ FAIRE - No land for escape
- LE PAGE - Le Page
- LOW GRAVITY BAND - Live At Technopolis
- LUUP - Distress signal code
- MAMA KIN - Crime does pay
- MARY AND THE BOY - Mary and the Boy
- MARY AND THE BOY / FELIZOL - Time Machine
- MATISSE - Toys Up
- MISUSE - Misuse
- MODREC - Art Naive
- MONIKA - Avatar
- MONOVINE - Monovine

- MONSIEUR MINIMAL - Lolipop
- ΜΠΑΜΠΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ - Σκηνές ἀπὸ ἓνα ταξίδι
- NIGHT ON EARTH - Second hand
- NO BALANCE - When everybody's gone
- NO MAN'S LAND - Home In The Sky
- NO MAN'S LAND - No Man's Land
- PLANET OF ZEUS - Eleven The Hard Way
- PLAYGROUND NOISE - Sundays/Flowers (7inch)
- POLY QUARTET - Perfumed Dreams
- POP EYE - The Deepest Sea
- PRIDON - Apnea Eina
- RAINING PLEASURE - Who's Gonna Tell Juliet?
- RANDOMWALK - Redemption
- SEMEN OF THE SUN - Radio Adult
- SIGMATROPIC - Dark Outside
- SINCE (TIME) - Entropiate
- SLEEPIN PILLOW - Apples an on orange tree
- SPYWEIRDOS, Γ. ΜΟΥΡΤΖΟΠΟΥΛΟΣ & Φ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ - Epistrophy At Utopia
- SOCOS - Sub breath outer speech
- SOME INTERNAL DAMAGE - Entering neverland
- SOTIRIS DEBONOS - Film music
- SUGAHSPANK! - The Incredible / The Invisible
- SUGARMATE - Someday You Will Be Mine
- SUNSET BLVD. - The Most Beautiful Girl
- T.E.N.S. - Declaration
- THE BOY - 50 God Damned Songs
- THE BOY - Beat
- THE FRANTIC FIVE - On The Move
- THE LAST DRIVE - Time Is Not Important
- THE LIARBIRDS - Second Quartet EP
- THE MODEL SPY - dna (single)
- THE TEDDY BOYS FROM THE CRYPT - Pay the price (single)
- THE VELVOIDS - Take It And Run (single)
- TRANSISTOR - Things You Miss When You Blink
- VALISE - Whatever Fucking Chaos
- VICTORY COLLAPSE - Rumors
- VOKAL IDIOT - Vokal Idiot
- YIANNIS KASSETAS & THE FUNK WIZARDS - The Truth About The Alien Invasion In Egypt
- YOUR HAND IN MINE - Every Night Dreams

SHITDISCO for Velvet

Το ετήσιο χριστουγεννιάτικο party του Velvet τη χρονιά αυτή είναι πιο μεγάλο από ποτέ. Επικεφαλής του line up το dj set των Shitdisco. Οι Γλασκωβέζοι art rockers είναι ένα από τα σπουδαιότερα νέα συγκροτήματα της νέας αγγλικής σκηνής και παίζουν για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Οι τέσσερις φοιτητές του Glasgow School of Art κατάφεραν να επαναπροσδιορίσουν τα όρια της art rock και της dance μουσικής με τα guerilla live τους και τα καταιγιστικά dj sets τους και να γίνουν μία από τις μεγαλύτερες cross over μπάντες της Γηραιάς Αλβιόνας. Με προ-ύπηρεσία τα περίφημα “61 party” και έναν από τους καλύτερους δίσκους του 2007, το “Kingdom of Fear”, θα μας επισκεφτούν για ένα special dj set στις 13 Δεκεμβρίου στην Τεχνόπολη. Το Velvet μίλησε μαζί τους για την τέχνη, τα εξωφρενικά party και τη θέση τους στη μουσική.

Οι Shitdisco γνωρίστηκαν στο Glasgow School of Art. Τι ώθησε μερικούς φοιτητές τέχνης να κάνουν μπάντα; Θεωρείτε ότι οι Shitdisco είναι μόνο μια μπάντα ή ένα art project;

Είναι λίγο παράξενο. Η μπάντα ξεκίνησε ως art project, αλλά κατέληξε σε κανονική μπάντα. Παίζαμε live, όπου μπορούσαμε. Σε εγκαταλειμμένες αποθήκες και εγκαταλειμμένα τούνελ.

Περιγράψτε μου λίγο πώς είναι να κάνεις guerilla gigs;

Είναι πολύ διασκεδαστικό, γιατί έχει αυτό το στοιχείο του να μην ξέρεις ποτέ τι θα γίνει. Μπορεί να εμφανιστεί η αστυνομία ή το κοινό να είναι πολύ μεγάλο. Στα guerilla αυτά gigs έπαιζαν πάντα και άλλες μπάντες και djs και εμείς παίζαμε πάντα τελευταίοι, έτσι τις μισές φορές δεν παίζαμε καν. Είναι το συναίσθημα του κινδύνου και του ενθουσιασμού, αλλά γίνεται λίγο ενοχλητικό όταν δεν παίζεις.

Ποιο κίνημα της τέχνης θα αναπαριστούσε τη μουσική σας με πιο χαρακτηριστικό τρόπο;

Θα λέγαμε το fluxus. Ξεκίνησε στα 50s και στα 60s. Εκείνη την εποχή ήταν η ιδέα της σύγχρονης τέχνης που την απόληξε από τη σοβροφάνεια και έδειξε ότι μπορεί να σε κάνει να γελάσεις. Έτσι είναι και η μπάντα και ιδιαίτερα οι στίχοι μας. Είναι σοβαρή στην ουσία, αλλά έχει στοιχεία που σε κάνουν να χαμογελάς.

Ποιος καλλιτέχνης είναι τόσο χάλια που πρέπει να σταματήσει να κάνει μουσική;

Οι Keane. Μάθαμε ότι μόλις βγήκαν από την αποτοξίνωση. Έκαναν τόσο βαρετή μουσική ήδη, τώρα πόσο χειρότερη μπορεί να γίνει; Πρέπει να σταματήσουν τώρα.

Πιστεύετε ότι οι Shitdisco είναι μέρος μιας γενικότερης art rock σκηνής; Πολλοί κριτικοί σας κατατάσσουν στο είδος αυτό. Πιστεύετε ότι εσείς, οι Franz Ferdinand και άλλοι είστε ο πυρήνας αυτής της σκηνής;

Όλοι προερχόμαστε από τη Γλασκώβη. Νομίζω ότι πολλές νέες καλές μπάντες εμφανίστηκαν σε δύο χρόνια, με τη μεγάλη έκρηξη των Franz Ferdinand, όπως οι Sons and Daughters, οι Dananananaykroyd και άλλες. Μάλλον υπάρχει αυτή η art rock σκηνή, αλλά το σημαντικό είναι το DIY στοιχείο. Να κάνεις guerilla gigs όπου βρεις, να γίνεις δημιουργικός. Αυτό είναι το art rock, να εκφραστείς μέσα από τη μουσική με δημιουργικό τρόπο, κι αν μην είναι ζωγραφική ή γλυπτική. Μας αρέσει που μας βάζουν στην κατηγορία αυτή. Δίνει και μια νότα διανόησης στη μπάντα και μας κάνει χαρούμενους.

Εσείς ξεκινήσατε στη Γλασκώβη τα περιβόητα “61 parties”. Ποια ήταν η ιδέα πίσω από αυτά τα parties; Όπως η αστυνομία διέλυσε το πρώτο;

Ο Darren (drummer της μπάντας) είχε ένα καταπληκτικό διαμέρισμα στον αριθμό 61. Η αστυνομία ερχόταν σε κάθε party. Μερικές φορές οι αστυνομικοί έκαναν πως διέλυαν το party και μετά το τέλος της βάρδιας τους άλλαζαν ρούχα και επέστρεφαν να πουν ποτό, να διασκεδάσουν και να χορέψουν. Ήταν ευπρόσδεκτοι, αρκεί να έφερναν ποτό, χαχαχα. Το διαμέρισμα ήταν τεράστιο, με δύο ορόφους και σκάλα. Στο πάνω διαμέρισμα μπορεί να έπαιζε κάποιος soul και funk μουσική και κάτω να είχαμε τις live μπάντες και techno dj set. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι έγινε πολύ διάσημο πολύ γρήγορα. Στο τέλος ο ιδιοκτήτης, ένας απαίσιος άνθρωπος, κατέληξε να τον μηνύσει εξαιτίας των parties.

Θυμάσαι την πιο περίεργη στιγμή σε αυτά τα parties;

Ναι. Σαφώς. Ήταν στο προτελευταίο party. Οι σωλήνες στο ταβάνι έσπασαν από το χορό όσων ήταν κάτω και ξαφνικά ο κάτω όροφος γέμισε νερά. Κανείς δεν πτοήθηκε. Όλοι χόρευαν, ακόμα και όταν το ταβάνι άρχισε να τρέμει και να πέφτουν σοβάδες. Μία κοπέλα άρχισε να ουρλιάζει ότι θα πεθάνουμε, αλλά κανείς δεν πτοήθηκε. Πέρναγαν όλοι τόσο ωραία.

Θέλω να μου πείτε 2 εντελώς διαφορετικές αισθητικές αναφορές στη μουσική σας. Οι Gang of Four και οι Scooter.

Εκτός από live κάνετε και πολλά dj sets. Πόσο διαφορετικά είναι τα dj sets, αν σκεφτεί κανείς ότι είστε γνωστοί για την ενέργεια που έχετε πάνω στην σκηνή. Τι προτιμάτε; Και στα dj sets και στα live έχουμε πολλή ενέργεια γιατί είμαστε της ιδεολογίας ότι αν δεν περνάμε εμείς καλά πάνω στη σκηνή πώς θα περάσει ο κόσμος καλά... Εγώ έκανα dj sets πολύ πριν τη μπάντα. Αγαπώ να παίζω δίσκους και θεωρώ ότι είναι τέχνη το djing. Αυτό χάθηκε με τα προγράμματα όπως το traktor. Εγώ παίζω με βινύλια και cds, χωρίς προγράμματα μίξης. Μόνο με τη δύναμη του μυαλού. Πάντως τα live είναι διαφορετικά από τα dj sets. Λατρεύουμε και τα δύο. Τα live βέβαια απαιτούν περισσότερη προσπάθεια, έτσι ανταμείβουν περισσότερο.

Τι περιμένετε από το κοινό στην Ελλάδα και τι μπορούν να περιμένουν αυτοί από εσάς; Ασταμάτητο χορό. Έχουμε ξανάρθει στην Αθήνα με άλλη μπάντα και όλοι ήταν φιλικόι και καταπληκτικοί. Νομίζω ότι ο κόσμος ήταν πολύ χαρούμενος που ήμασταν εκεί και εμείς το εκτιμήσαμε αυτό.

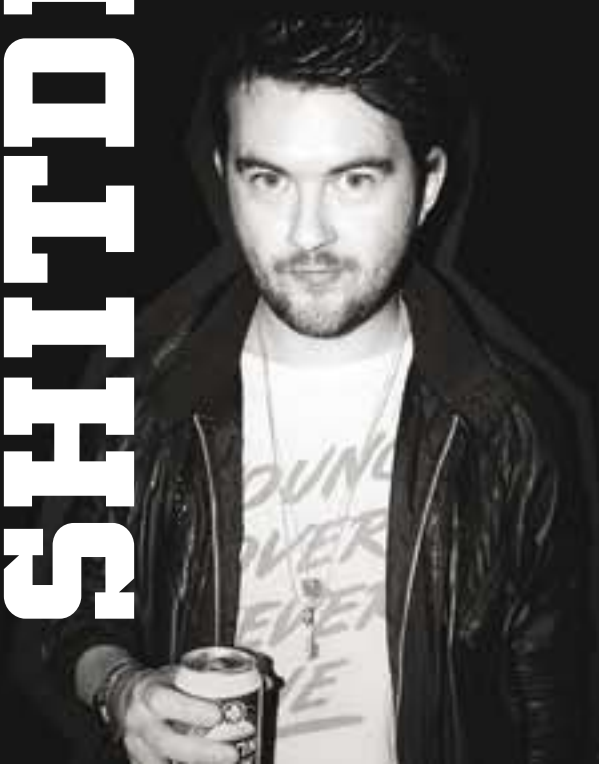
Το πρώτο σας άλμπουμ “Kingdom of Fear” ήταν τεράστια επιτυχία. Τι ακολουθεί; Αυτή τη στιγμή είμαστε στο studio και ηχογραφούμε το νέο μας δίσκο. Θα βγει τον Ιανουάριο.

Ξέρετε πραγματικά Kung Fu;

Στην πραγματικότητα ένας φίλος μας ξέρει. Ήταν σε ένα party και δεν τον σέβονταν, με αποτέλεσμα να πει σε αυτούς που τον κορόιδευαν «Ξέρω Kung Fu!». Στο τέλος διαπληκτίστηκαν και έσπασε μερικές μύτες.

10 τραγούδια που θα παίζουν οι Shitdisco τη βραδιά του party και πρέπει όλοι να περιμένουν...

Crookers – Big Money Comin’
Surkin – Radio Fireworks
Shitdisco – 72 Virgins (The Bloody Beetroots remix)
Lykke Li – Breaking It Up (Punks Jump Up)
The Presets – Kicking and Screaming (Bang Gang’s E is for edit)
Kano – I’m ready
Metronomy – My Heart Rate Rapid
Slagsmelsklubben – Pölsmöstaren
The Kills – Cheap and Cheerful (Fake Blood mix)
Little Boots – Stuck On Repeat (Fake Blood remix)

ARTROCKER comes to town!

Βασικό στέλεχος του Artrocker magazine από την αρχή, υπεύθυνος των νεαρών bands και των bookings στα Artrocker Club Nights, dj, κυνηγός ταλέντων και συν-ιδρυτής του θρυλικού label Too Pure (PJ Harvey, Stereolab), από τις πολύ σεβαστές περσόνες της λονδρέζικης indie σκηνής, ο Paul Artrocker έρχεται για το μεγάλο Velvet party μας, για να βάλη φωτιά στις σό-λες μας (απ'το χορό) και στα παρύγγια μας τις φωνές! Λίγες μέρες πριν μας έρθει λοιπόν, μας έδωσε αυτή την πολύ ουσιαστική και απολαυστική συνέντευξη.

VELVET: Τέχνη και μουσική, πώς η μία επηρεάζει την άλλη;

Paul Artrocker: Πωπωωω... βαριά ερώτηση για ξεκίνημα! Νομίζω ότι συνήθως οι μουσικοί είναι καλοί στη μουσική και οι καλλιτέχνες στην τέχνη, πολύ σπάνια τα δύο διασταυρώνονται. Ουσιαστικά το Artrock είναι το σημείο όπου η μουσική δημιουργείται με όσο το δυνατό λιγότερους από τους περιορισμούς που θέτει η εμπορευματοποιημένη βιομηχανία. Το μεγαλύτερο μέρος της μουσικής που δημιουργεί η Artrock σκηνή είναι pop, επειδή είναι συνδεδεμένη με τις φόρμες και τα στιλ της εμπορευματοποιημένης βιομηχανίας, όμως γι' αυτό είπα πριν «με όσο το δυνατό λιγότερους περιορισμούς». Για να πω την αλήθεια δεν τρελαίνομαι για την “arty” πλειυρά της μουσικής όταν αυτή είναι υπερβολικά ακαδημαϊκή ή αφηρημένη, δίχως ψυχή (συνήθως και δίχως ρεφρέν ένεκα καλλιτεχνίας). Μάλλον είμαι γενικά «τραγουδιάρης» τύπος (με την ευρύτερη δυνατή έννοια... π.χ. θεωρώ ότι οι guests μας, Micron 63 φτιάχνουν τραγούδια ή σκοπούς). Κυρίως πιστεύω ότι η live μουσική αφορά σε καθαρά μουσικά gigs, όχι σε γκαλερί, τουλάχιστον με την ακαδημαϊκή της εκδοχή. Οι Velvet Underground, η μεγαλύτερη απ' όλες τις art μπάντες, είχαν καταφέρει να βρουν μια τέλεια ισορροπία μεταξύ pop και τέχνης, έφεραν τα δύο αυτά στοιχεία στην καλύτερη δυνατή ισορροπία. Η επίδραση του Andy Warhol ήταν νομίζω μεγάλη κυρίως ως προς την αισθητική της μπάντας και τον τρόπο προσέγγισης της μουσικής τους, ήταν κάπως σαν επιβλήπων

γκουρού, φρόντιζε τις live εμφανίσεις τους, τέτοια πράγματα... Ο Lou Reed, μονότονος σκετινός τύπος, έγραφε τα τραγούδια χρησιμοποιώντας φόρμες όπως το verse chorus και το middle 8 που τόνιζαν τα ρεφρέν, ενώ ο John Cale ήταν περισσότερο πειραματιστής και έμοιαζε με γέφυρα ανάμεσα στους άλλους δύο. Πάντα χρειάζεται να συναντηθούν άνθρωποι ικανοί να αντιλαμβάνονται τι συμβαίνει γύρω τους.

Μμμ... ακόμη πάντως ν' απαντήσω στην ερώτηση... Ok, as γίνω τότε τεμπέλης, καταφεύγοντας σε πράγματα που έχουν πει άλλοι: ορίστε λοιπόν, ένα top-10 από art μπάντες που δημοσίευσε το περιοδικό Garageland στο ολοκαίνουργιο “rock 'n roll” τεύχος του (τα περιοδικά Arty και Garageland εκδίδονται από την gallery Transition, δηλαδή από τους καλλιτέχνες Cathy Lomax και Alex Michon). The Top Ten Art Bands

1. Velvet Underground
2. Laurie Anderson
3. Brian Eno
4. David Devant & his Spirit Wife
5. Big Bottom
6. Red Krayola
7. The Residents
8. Dirty Snow
9. Throbbing Gristle
10. Chicks on Speed

Επίσης, μπορεί να μη συμπεριλαμβάνονται στη λίστα, αλλά στέκονται επάξια

στα δεδομένα μιας artband και οι Devo, Sue Tompkins, Bill Drummond (KLF), Juneau Projects, Sonic Youth, Art Brut, The Sads, Jack Too Jack, Billy Childish, Christian Marclay (The Bachelors Even), Crass, Ken Arldley Play Boys, Yoko Ono (The Plastic Ono Band), Gobshyte, Bill Callahan (Smog), Add N to (X), Joanne Robertson, Destroy All Monsters, Owanda, Les Reines Prochaines.

V: Ωραία, μπορείς τώρα να ορίσεις την “artrock” σκηνή;

P.A.: Μμμ, θα χρειαστεί ν' ανατρέξω στην προηγούμενη ερώτηση, αλλά as ξεκινήσω ρίχνοντας πρώτα μια ειδικότερη ματιά στο Λονδίνο. Η βρετανική live band σκηνή έμοιαζε εντελώς αδρανής και αζι-οήλητη γύρω στα 2001/2002, τότε που rock 'n roll μπάντες από Η.Π.Α (Strokes, White Stripes, YYYs κ.λπ.), Αυστραλία (Datsuns, D4 κ.λπ.) και Σκανδιναβία (Hives, International Noise Conspiracy) ήρθαν στην Αγγλία και τίναξαν τα πάντα στον αέρα με το σέξι και στιλάτο live r'n'r τους. Τουλάχιστον το Λονδίνο ήταν η πρώτη πόλη που αγκάλιασε τις μπάντες αυτές, αναζωογονώντας τα clubs του. Από κει και πέρα χρειάστηκε να περάσουν 2-3 χρόνια ώστε η εγχώρια μουσική σκηνή ν' ανταποκριθεί και σιγά-σιγά άρχισαν να εμφανίζονται όλο και περισσότερες εξαιρετικές νέες μπάντες. Πάντως το Λονδίνο, όπως γενικότερα η Μεγάλη Βρετανία, έχει την τάση πάντα να φιλτράρει τα πράγματα, π.χ. δεν αφηνόμαστε εύκο-

λα σε ξέφρενο, σκληρό r'n'r όπως οι Αμερικάνοι, αλλά συνήθως μεταστρέφουμε τις επιρροές επιχειρώντας να δώσουμε την ιδιαίτερη βρετανική τους εκδοχή. Νομίζω ότι οι Franz Ferdinand ήταν οι πρώτοι που έκαναν ουσιαστικά κάτι τέτοιο, το παρουσίασαν πρώτα «εντός έδρας» κι έπειτα το κοινοποίησαν σε διεθνές επίπεδο. Από κει και πέρα εμφανίστηκαν εκατοντάδες καλές νέες μπάντες, αρκετές από τις οποίες μάλιστα έγιναν διάσημες έχοντας ξεκινήσει από τα live gigs του Artrocker (Maximo Park, Futureheads, Maccabees, Horrors κ.λπ. κ.λπ.), ενώ άλλες ήταν απλά προορισμένες (και ευτυχώς) να παραμείνουν στα επίπεδα του underground. Τελικά, όπως φάνηκε, η underground σκηνή βρέθηκε κι αυτή overground, αφού τα βρετανικά μίντια (πέρα από το ραδιόφωνο) ποντάρισαν πάνω της επιδιώκοντας κι αυτές οι μπάντες να γνωρίσουν επιτυχία. Για να γίνω τώρα λίγο αυστηρός, θα πω ότι πρέπει να αγνοήσουμε μπάντες που θεωρούνται artrock, αλλά είναι υπερβολικά ριζωμένες σε ήχους από παλιότερα συγκροτήματα, γιατί νομίζω ότι μια artrock σκηνή πρέπει να έχει το βλέμμα στραμμένο προς τα μπρος. Ίσως επειδή τόσο εγώ, όσο και ο Tom Artrocker είμαστε πρώτα και κύρια ΟΠΑΔΟΙ της μουσικής, παραμένουμε ευέλικτοι σε οποιαδήποτε ζητήματα ορισμών, έτσι κι αλλιώς οι κανόνες υπάρχουν για να παραβιάζονται. Μόλις π.χ. το πανκ μεταβλήθηκε σε ένα ζήτημα κανόνων –πώς πρέπει να ντύνεται, πόσα και ποια ακόντια οφείλεις ή δεν οφείλεις να χρησιμοποιείς, πόσο γρήγορα πρέπει να παίζεις, τι να τραγουδάς κ.λπ. κ.λπ., τότε όλα είχαν τελειώσει. Εκείνο που έχει σημασία είναι να υπάρχει μια γενική προσέγγιση και μια αισθητική. Επίσης, μια DIY προσέγγιση συνήθως «δένει» άσοφα με την έννοια του artrock, γι' αυτό και αποδεχόμαστε με ευχαρίστηση ένα τέτοιο στοιχείο, εφόσον υπάρχει. Βέβαια, το DIY είναι ένα μεγάλο θέμα από μόνο του!

V: Ποιες μπάντες και ποιους καλλιτέχνες αγαπάς περισσότερο και για χρόνια, που σε κάνουν να νιώθεις πραγματικά δεμένος συναισθηματικά μαζί τους;

P.A.: Velvet Underground/ Byrds / Scott Walker / Modern Lovers / Flamin Groovies / Love / Ramones / Magazine / Monochrome Set / XTC / Television / Husker Du / REM / My Bloody Valentine

V: Τι είναι αυτό που κάνει μια μπάντα ή έναν καλλιτέχνη να ξεχωρίζει πραγματικά;

P.A.: Η αυθεντικότητα.

V: Πιστεύεις πως μια μπάντα από την Ελλάδα, συνηθισμένη σε πολύ διαφορετικές -αν όχι διαμετρικά αντίθετες- μεθόδους live εμφάνισης, ηχογράφησης και γενικότερης στάσης, σε σύγκριση π.χ. με μια λονδρέζικη, θα μπορούσε να σταθεί σε παρόμοια επίπεδα με τις βρετανικές;

P.A.: Φυσικά και το πιστεύω. Ουσιαστικά οι διαφορές σε live παίξιμο, τρόπο ηχογράφησης και γενική στάση ΜΑΚΡΙΑ από όσα υπαγορεύει το Λονδίνο και οι διάφορες «σκηνές» του (όπως και οι υπόλοιπες «μητροπόλεις» του ρ'ν'ρ), θα μπορούσαν να λειτουργήσουν ως πλεονέκτημα. Μια μπάντα που βρίσκεται σε σχετική απόσταση από τις επιρροές που παράγουν εκατοντάδες «αντίγραφα» συγκροτημάτων στη Βρετανία έχει τη δυνατότητα να εξελίξει τον δικό της, ενδιαφέροντα ήχο (ή τη δική της, ιδιαίτερη γενική προσέγγιση). Θα μου φαινόταν εξαιρετικό αν μάθαινα ότι μια ελληνική μπάντα έχει φτιάξει κάτι αυθεντικά καινούργιο και διαφορετικό (ή έστω μια νέα εκδοχή παλιότερων επιρροών).

V: Ποια πράγματα σου 'ρχονται στο μυαλό όταν ακούς τη λέξη «Ελλάδα»;

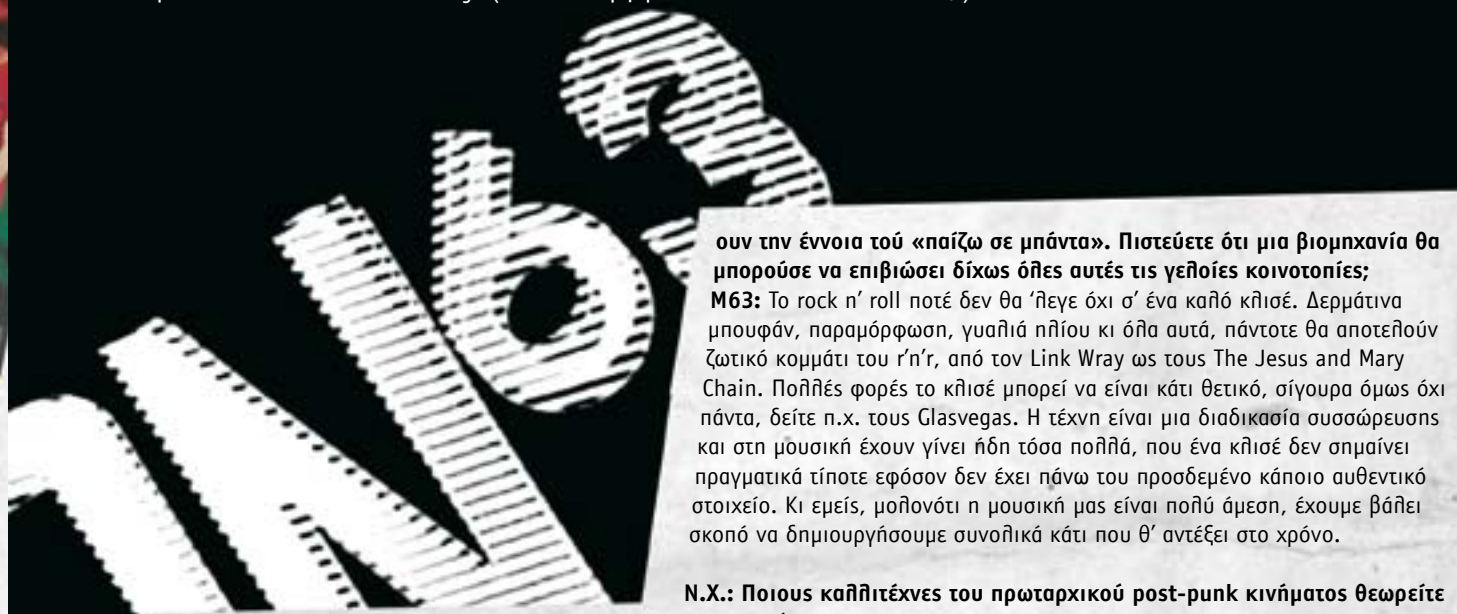
P.A.: Καθοκαιρινοί προορισμοί διακοπών, αρχαία ιστορία, τόπος γέννησης της δημοκρατίας, πολλοί φιλοσοφικοί στοχασμοί. Καταπληκτικό φαγητό και κρασί. Καλοκαιρία. Λοχαγός Κορέλι, Ντέμης Ρούσος, The Callas... Σόρι, είμαι απαράδεκτος που δεν ξέρω πολλά από ρ'ν'ρ, artrock και τέχνη στη χώρα σας.

V: Έχεις να δώσεις κάποια –φρέσκα ή υποτιμημένα- μουσικά tips για τα παιδιά στην Ελλάδα;

P.A.: Έχουμε και λέμε: μην αντιγράφετε, δεν υπάρχει λόγος. Όταν δουλεύετε ένα τραγούδι στις πρόβες δοκιμάστε πρώτα με τον τρόπο που συνήθως ξέρετε και μετά απορρίψτε τον ηθελημένα και προσπαθήστε με τον τρόπο που ΔΕΝ ξέρετε, για να δείτε το αποτέλεσμα. Πειραματιστείτε με τη μουσική σας, όσο πιο ακραία μπορείτε... Ίσως τελικά να μην είναι τόσο εξτρίμ όσο νομίζετε και/ή ίσως ν' αρέσει στον κόσμο περισσότερο απ' όσο φαντάζεστε. Να παραμένετε ανεξάρτητοι. Μόλις τελειώνετε κάποιο τραγούδι σας, να ασχολείστε μαζί του το ίδιο όπως και πριν το γράψετε. Φτιάξτε τα δικά σας CDs και εξώφυλλα, οργανώστε τα δικά σας events, gigs, happenings, mailouts, websites κ.λπ., κ.λπ. Do It Yourself –ακόμα κι αν τίποτα δεν πάει όπως το ονειρευτήκατε, εφόσον οργανώσετε τα πράγματα με το δικό σας τρόπο και ασχοληθείτε με πράγματα που αγαπάτε όσο καλύτερα μπορείτε, τότε θα έχετε βιώσει ένα εκπληκτικό ταξίδι. Να ήλτε περισσότερες φορές «ναι» από «όχι». Μη σπαταλάτε τη σκέψη σας σε συμβόλαιο και υπογραφές, είναι χαμένος χρόνος (έτσι κι αλλιώς ό,τι είναι να γίνει θα γίνει). Εφόσον στέλνεται τη μουσική σας σε βρετανικά labels, φροντίστε να τα επιλέξετε στη βάση της μουσικής που αγαπάτε ή εκτιμάτε –πίσω από κάθε μπάντα ή label που σας αρέσει είναι πιθανό να υπάρχει κάποιος που θα εκτιμήσει τη δουλειά σας. Προσπαθήστε να έρθετε να παίξετε στο Λονδίνο, ακόμα κι αν κανείς τελικά δεν έρθει να σας ακούσει θα είναι γαμάτη εμπειρία, μέρος της περιπέτειας και πιθανότατα ο μοναδικός τρόπος να σας εντοπίσει η βρετανική μουσική βιομηχανία (πέρα απ' όλα το Λονδίνο, αν και λιγάκι ακριβό, είναι γεμάτο από πράγματα που αξίζει να δεις και ν' ακούσεις). Μην διστάζετε να ζητάτε από άλλες μπάντες να παίξετε μαζί, ανταλλάξτε gigs με cool συγκροτήματα από άλλες πόλεις. Στείλτε μου τη μουσική σας (υπόψη: Paul Artrock)!

Micron 63

Συνέντευξη στη Νατάσα Χτενά, ενόψει της live performance τους στην Αθήνα, στο Χριστουγεννιάτικο Velvet Party (13 Δεκεμβρίου, Τεχνόπολη-Γκάζι).

ουν την έννοια του «παίζω σε μπάντα». Πιστεύετε ότι μια βιομηχανία θα μπορούσε να επιβιώσει δίχως όλες αυτές τις γελοίες κοινοτοπίες;

M63: Το rock n' roll ποτέ δεν θα 'ήγε όχι σ' ένα καλό κλισέ. Δερμάτινα μπουφάν, παραμόρφωση, γυαλιά ηλίου κι όλα αυτά, πάντοτε θα αποτελούν ζωτικό κομμάτι του ρ'ν'ρ, από τον Link Wray ως τους The Jesus and Mary Chain. Πολλές φορές το κλισέ μπορεί να είναι κάτι θετικό, σίγουρα όμως όχι πάντα, δείτε π.χ. τους Glasvegas. Η τέχνη είναι μια διαδικασία συσσώρευσης και στη μουσική έχουν γίνει ήδη τόσα πολλή, που ένα κλισέ δεν σημαίνει πραγματικά τίποτε εφόσον δεν έχει πάνω του προσδεμένο κάποιο αυθεντικό στοιχείο. Κι εμείς, μοιλονότι η μουσική μας είναι πολύ άμεση, έχουμε βάλει σκοπό να δημιουργήσουμε συνοδικά κάτι που θ' αντέξει στο χρόνο.

N.X.: Ποιους καλλιτέχνες του πρωταρχικού post-punk κινήματος θεωρείτε υποτιμημένους;

M63: Έχουν ειπωθεί πολλά για τις μπάντες στις αρχές της Factory records, ειδικά για τους Joy Division, οι οποίοι και θα θέλαμε να μας επηρεάσουν ως προς τη βήναυση ειδικρύνεια και τη διαχρονικότητά τους. Υποτιμημένοι είναι μάλλον οι Section 25, οι A Certain Ratio, ακόμη και οι Crispy Ambulance. Θεωρούμε επιρροές στον ήχο μας τόσο τη γενικότερη συγκρουσιακή στάση των Section 25, όσο και τα χορευτικά στοιχεία των A Certain Ratio.

N.X.: Ποιες νομίζετε ότι είναι οι μεγαλύτερες πλάνες σχετικά με τη λονδρέζικη μουσική σκηνή, που προέκυψαν εξαιτίας τόσο εγχώριου, όσο και –σε ορισμένες περιπτώσεις– του διεθνούς Μουσικού Τύπου;

M63: Η μεγαλύτερη πλάνη είναι ως προς το ότι υφίσταται πραγματικά μια σκηνή. Ο Τύπος ψάχνει για δυο-τρεις μπάντες που μοιάζουν/ακούγονται παρόμοιες και τρέχει να τις αποκαλέσει σκηνή. Ένα πρόβλημα σύμφυτο με την έννοια της σκηνής είναι η αναπόφευκτη ιεραρχία, πάντα δηλαδή θα υπάρχει μια μπάντα που κάνει μπαμ σε μια σκηνή (ή φαίνεται ότι κάνει μπαμ), όπως π.χ. οι Horrors στο Ανατολικό Λονδίνο. Ο κόσμος όμως φοβάται ότι εφόσον δεν δηλώσει πίστη σε μια «χρισμένη» μπάντα, εφόσον δεν την εγκωμιάζει αφειδώς όπου κι αν βρίσκεται, τότε και οι δύο θα θεθούν στο περιθώριο. Τέτοιου είδους μπάντες και «πιστοί» οπαδοί δεν μας αφορούν καθόλου. Η μουσική είναι αυτοσκοπός, όχι οδός προς ή από κάπου. Από τη στιγμή που δημιουργείται μια σκηνή, κινδυνεύει άμεσα να αντικατασταθεί από κάτι καινούργιο, σαν να 'ναι διαφημιστικό φυλλάδιο. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος για μια μπάντα από το να αποφεύγει τις οποιοδήποτε τύπου ταξινομήσεις και να βρίσκεται σε διαρκή διαδικασία επαναπροσδιορισμού, διατηρώντας ταυτόχρονα τον διακριτό της ήχο.

N.X.: Πες μας λίγες λέξεις και εικόνες που σου έρχονται στο μυαλό όταν ακούς τη λέξη «Ελλάδα».

M63: Η γέννηση της Δυτικής Σκέψης και...

<http://i30.photobucket.com/albums/c307/shonawells87/Random/danny.jpg>

N.X.: Σε συνεντεύξεις έχετε συχνά εκφράσει την απειλησία σας για τη ρηχότητα και τα κλισέ που περιτριγυρίζουν τις διάφορες «σκηνές» και συνοδεύ-

THE WEDDING PRESENT

ή αλλιώς οι παλιές αγάπες δεν ξεχνιούνται εύκολα...

Έχουν περάσει πάνω από 20 χρόνια όταν άκουσα για πρώτη φορά το George Best. Το πρώτο που θυμάμαι ήταν η ανάσα του David Lewis Gedge και μετά τον καταγισμό:

Oh why do you catch my eye then turn away?
I thought we said all the things we had to say
Shaun said he saw you holding hands with your new friend
How does it feel to know you've just won again?
Don't give me that
Because you were seen
Everyone thinks he looks daft but you can have your dream

Ειλικρινά όποτε ακούω αυτή την ανάσα νιώθω ακριβώς τα ίδια συναισθήματα –ανατριχί-
λα και χαμόγελο... Οι Wedding Present –αλλά και οι Cinerama– το επόμενο project του
David, δεν σταμάτησαν ποτέ να έχουν μια θέση στην καρδιά μας. Με αφορμή τις συναυλίες
τους σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα είχαμε την ευκαιρία για μια κουβεντούλα με τον David...

Πίσω στις παλιές μέρες, πώς προέκυψε το όνομα Wedding Present;
Το σκέφτηκα όταν περπατούσα μια μέρα στους δρόμους του Manchester.
Είναι δύσκολο να βρεις όνομα για μπάντα και ήθελα κάτι μοναδικό.
Στριφογυρνούσε στο μυαλό μου το Wedding Present γιατί ήθελα κάτι
που να ακούγεται σαν βιβλίο ή φιλμ, παρά σαν μια pop μπάντα.

Υπάρχει κάτι που έχεις μετανιώσει όλα αυτά τα χρόνια;
Τα τελευταία χρόνια ζω μόνιμα στην Αμερική, στο Σιάτλ και το L.A.
και ειλικρινά το απολαμβάνω να δημιουργώ εδώ σε ένα τελείως
διαφορετικό περιβάλλον από αυτό που είχα συνηθίσει στο Λιντς για
πάνω από 20 χρόνια. Έχω μετανιώσει που δεν το πήρα απόφαση
νωρίτερα να μετακομίσω...

**Βλέπουμε πολλούς επανασυνδέσεις και μια retromania να επι-
κρατεί –είναι τελικά η νοσταλγία κάτι κακό; Τι έχεις μάθει από
το παρελθόν σου;**
Φυσικά μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την εμπειρία μας σαν
βοήθεια για το μέλλον, αλλά να μη μένουμε κολλημένοι σε αυτό
και να προσπαθούμε να είμαστε δημιουργικοί κάνοντας καινούργια
πράγματα. Πριν λίγο καιρό κάναμε μια επετειακή εκδήλωση για τα
20 χρόνια από την κυκλοφορία του George Best και ήταν πράγματι
πολύ νοσταλγικό, αλλά αλήθεια μας άρεσε πολύ!

**Παρακολουθείς τη μουσική σκηνή
σήμερα. Τι σου αρέσει;**
Σίγουρα υπάρχουν πολλά καλά πράγματα.
Μου αρέσουν ιδιαίτερα οι Ting Tings από
το Manchester.

**Τι πιστεύεις για το διαδίκτυο και την
υπερπληροφόρηση;**
Είμαι μεγάλος φαν του ίντερνετ όσον
αφορά στη διάδοση της μουσικής και της
επικοινωνίας. Το myspace και το Youtube
είναι συναρπαστικά και βοηθούν οποιον-
δήποτε έχει κάτι αξιόλογο να παρουσιάσει.
Το μόνο κακό είναι ότι εύκολα μπορεί κά-
ποιος να κλέψει μουσική που έχει κοστίσει
σε κάποιον άλλο να τη δημιουργήσει...

Τι θεωρείς πηγή έμπνευσης;
Δεν υπάρχει κάτι συγκεκριμένο, απλά
είμαι κολλημένος με την pop κουλτούρα,
αυτό είναι όλο. Ό,τι και να κάνω καταλή-
γει στην pop...

Ποιον καλλιτέχνη θαυμάζεις;
Η μεγάλη μου αδυναμία ήταν και είναι οι
My Bloody Valentine. Χαίρομαι πολύ που
ενώθηκαν ξανά και ελπίζω να τους πετύχω
κάπου. Υπέροχη μουσική, υπέροχοι στίχοι...

**Πρώτο και τελευταίο άλμπουμ που
αγόρασες;**
Το πρώτο ήταν το Psychomodo, αν θυμά-
μαι καλά αυτός είναι ο τίτλος, από τους
Cockney Rebel και το τελευταίο το Lion
The Girl από τους Midnight Movies.

**Πες μας κάτι που δεν έχεις ξαναπεί σε
συνέντευξη.**
Όταν μια γυναίκα βάζει τα μαλλιά της πίσω
από τα αυτιά πιθανότατα είναι έγκυος...

Info
Οι Wedding Present θα εμφανιστούν
ζωντανά και με original line up! Στις
20 Δεκεμβρίου στο Club Principal στη
Θεσσαλονίκη και στις 21 Δεκεμβρίου
μαζί με τους Callas στο Tiki.

MARY AND THE BOY
Δίσκος από... φελιζόλ

Εννοείται πως καμία σύσταση δεν χρειάζεται για τους Mary & the boy, δεδομένου ότι το ντουέτο από την Αθήνα, έχει καταξιωθεί για τα καλά τα τελευταία χρόνια στο χώρο της αγγλόφωνης ελληνικής μουσικής σκηνής και λόγω των εξαιρετικών ζωντανών εμφανίσεών του, άλλα κυρίως λόγω του πολυσυζητημένου ντεμπούτου τους πριν περίπου 1,5 χρόνο με ένα πολύ ιδιαίτερο, προκλητικό, δύσκολο, σκοτεινό και συνάμα εξαιρετικό και μοναδικό για τα δεδομένα της εγχώριας σκηνής άλμπουμ. Η συνέχεια έπεται με το timemachine, δεύτερο άλμπουμ του γκρουπ από την Inner Ear Records, σε συνεργασία με τον Felizol, ο οποίος είχε συμμετοχή και στην παραγωγή του ντεμπούτου. Πιο εξωστρεφής και μελωδικός από το ντεμπούτο τους, μας δείχνει πως ό,τι πιο σημαντικό για έναν καλλιτέχνη είναι να εξελίσσεται, να κάνει βήματα μπροστά και να ρισκάρει.
www.myspace.com/maryandtheboy
www.myspace.com/felizol

CINEKOD
Γκουκ, γκουκ!

Πλησιάζουν οι γιορτές και φαίνεται να έχουμε ένα ευχάριστο μικρό-καταιγισμό από ελληνικές κυκλοφορίες. Έτσι λοιπόν, άλλο ένα σχετικά καινούργιο γκρουπ από την Αθήνα, οι Cinekod (αποτελούμενοι από τους Emil, Kris και Serafim) οι οποίοι πήραν το όνομά τους από ένα σιρόπι για το βήχα (χμμμ!), κυκλοφόρησαν το πρώτο τους άλμπουμ, με το μακροσκελέστατο τίτλο People Change Things Change, You 'Re Never Gonna Be The Same For Me. Πρόκειται για μια πανέμορφη καθοδουλημένη δουλειά με ήχο καθαρά post-rock και πιστεύω πως δύσκολα θα αφήσει ασυγκίνητους τους φανατικούς του είδους αλλά και όχι μόνο. Η τιμή του άλμπουμ είναι στα 8 ευρώ και κυκλοφορεί σε συγκεκριμένα κεντρικά δισκοπωλεία στην Αθήνα. Λεπτομέρειες στο site τους.
www.myspace.com/cinekod

FINGERS CROSSED
Αξίζει τα λεφτά του

Το τζάμπα είναι πάντα καλοδεχούμενο και πολύ περισσότερο αν δεν είναι απλά τζάμπα αλλά έχει και κάτι να πει. Έτσι λοιπόν και οι δικοί μας Fingers Crossed, οι οποίοι είναι από την Αθήνα, υπάρχουν από το 2002 και ήδη έχουν κυκλοφορήσει άλλο ένα ep το 2006 (split με τους Intwo Scars) το οποίο έγινε και sold out, διανέμουν το άλμπουμ τους που κυκλοφόρησε τον Οκτώβριο με τίτλο Hopscotch, δωρεάν μέσα από το site τους. Και εκτός από τα τραγούδια το πακέτο περιλαμβάνει, στίχους, infos και high resolution artwork. Όσο για τον ήχο του, είναι γενικά indie post-punk, πολύ φρέσκος και επειδή εκτός από τζάμπα έχει και κάτι να πει μπείτε και κατεβάστε!
www.fingerscrossed.gr

FLAKES
Νιφάδες καλαμποκιού

Ο φρέσκος indie ήχος, οι καλές επιρροές (πολλές φορές τους έχουν συγκρίνει με γκρουπ όπως οι Yeah Yeah Yeahs, οι Arctic Monkeys ή οι Art Brut) και η ιδιαίτερη χροιά φωνής της Yodashe είναι τρία από τα δυνατά σημεία των Flakes, ενός σχετικά καινούργιου γκρουπ που βρίσκεται μεταξύ Λονδίνου και Πάτρας (για όσους το θυμούνται οι Flakes εμφανιστήκαν ζωντανά στο Velvet Festival τον περασμένο Μάρτιο στο Bios) και μόλις πριν ένα περίπου μήνα κυκλοφόρησαν το ντεμπούτο άλμπουμ τους, το οποίο λέγεται Lick Your Fingers, If You Like it . Με εξαιρετική παραγωγή και «σημερινό» ήχο, οι Flakes με το ντεμπούτο τους κάνουν ένα πολύ δυνατό μπάσιμο.
www.last.fm/music/Flakes+Uk
www.myspace.com/flakesband

THE CLIK CLIK
www.beba.com/theliklik

Να και κάτι ξένο... Οι The Klik Klik, από το Fulham. Πολύ συμπαθητικοί με έντονο ενθουσιασμό και αισιοδοξία στον new rave electro-pop hip-hop ήχο τους και αρκετά retro στοιχεία.

ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ

Με αφορμή την επανακυκλοφορία του άλμπουμ «Χορός για Μουσική», as ασχοληθούμε με ένα από τα πιο άγνωστα και παρεξηγημένα ελληνόφωνα συγκροτήματα των 80's.

Οι Χωρίς Περιδέραιο σχηματίστηκαν στην Αθήνα στα τέλη του 1983, σαν τρίο με μέλη τους: Νίκο Αγγελή –φωνή, πηήκτρα–, Κώστα Κόλλια –πληήκτρα– και Παντελή Πετρονικοηό –κιθάρα. Το ασυνήθιστο όνομα και οι αλληγορικοί στίχοι του συγκροτήματος προκαλούν την περιέργεια του μουσικού τύπου και του κοινού, γεγονός που τους κάνει γρήγορα γνωστούς. Δίνουν αρκετές συναυλίες τις οποίες το κοινό αντιμετωπίζει αρνητικά, αφού οι περιέργοι στίχοι είναι δυσνόητοι στους περισσότερους, ενώ το αλθαζονικό στιλ του Αγγελή προκαλεί. Ένα χρόνο αργότερα κυκλοφορεί και η πρώτη δισκογραφική δουλειά του συγκροτήματος, το επτάντισο «Άνωση / Το χρώμα και το σχήμα», σε περιορισμένα αντίτυπα από την Art Nouveau records του Νίκου Κοντογούρη. Ξέφρενος ρυθμός, συνθ-ποη-ηλέκτρο-πανκ αισθητική και ένα εκπληκτικό εξώφυλλο, σχεδιασμένο από τον εκκεντρικό ζωγράφο Δημήτρη Γέρο. Το 1985 κυκλοφορούν στην ανεξάρτητη «Λαιστρυγόνα» το μοναδικό τους άλμπουμ με εννέα κομμάτια και τίτλο «Χορός για Μουσική». Το εξώφυλλο του άλμπουμ είναι ένα λευκό χαρτόνι με ένα αυτοκόλλητο με το όνομα του συγκροτήματος. Στην πχογράφηση αυτή βοήθησαν οι: Γιάννης Ντρενογιάννης στην κιθάρα (Anti Troppau Council, Yeah) καθώς και δύο μέλη των Moist Device, οι Γιώργος Δρακόπουλος στα πηήκτρα και ο Στέφανος Λαρετζάκης στα τύμπανα. Την παραγωγή του δίσκου υπογράφει ο τότε ραδιοφωνικός παραγωγός του πρώτου προγράμματος της EPT, Νίκος Κωνσταντουηάκης. Το «Χορός για μουσική» αποτελεί έναν από τους πιο δυσεύρετους δίσκους ελληνικού συγκροτήματος, με τιμή που ξεπερνά τα 200 ευρώ στις δημοπρασίες του ebay, και με ενδιαφέρον για απόκτησή του και από ξένους συηηλέκτες. Ευτυχώς που βρέθηκε μια νέα δισκογραφική εταιρεία με το όνομα

«Ειρκτή», η οποία πρόσφατα επανακυκλοφόρησε το δίσκο σε βινύλιο. Κάτι που ίσως ελάχιστα γνωρίζουν είναι ότι οι Χωρίς Περιδέραιο, παρά τη σύντομη πορεία τους στα μουσικά δρώμενα, πρόλαβαν και έκαναν μία εμφάνιση στην ελληνική τηλεόραση, πράγμα σπάνιο για συγκρότημα της εποχής εκείνης. Συγκεκριμένα, παρουσίασαν το κομμάτι τους «48 Σιωπές» μέσω της εκπομπής της EPT-2 «Ερασιτεχνική Δημιουργία» που προβλήθηκε το 1985. Αν κάποιος έχει το συγκεκριμένο βίντεο, παρακαλώ να επικοινωνήσει μαζί μου στο nlaskas@yahoo.gr Τελειώνοντας, θα ήθελα να επισημάνω ότι οι Χωρίς Περιδέραιο υπήρξαν ένα συγκρότημα-φάντασμα που σίγουρα προπορευόταν της εποχής του και που οι στίχοι του ακόμη και σήμερα αναζητούν καταφύγιο και ανάλυση.

«Κάτω από το σεληνόφως, στο παγκάκι θ' απαγορεύσαι δερμάτινα κραγιόν - έγχρωμη γρίπη παρασύροντας το νεανικό σου σφρίγος πώς τα βλέπεις απ' τη μεριά σου σφαίρες από καουτσούκ τα μέλησόντά σου»

A Christmas stroll...

Παραμονή πρωτοχρονιάς. 5μ.μ. Δεν αντέχει άλλο σπίτι του. Είναι μόνος του. Κουρασμένος, σκεπτικός και στενοχωρημένος. Ορμάει στον κήπο και νιώθει το κρύο να ακουμπά τα κόκκινα μάγουλά του. Στέκεται και παίρνει μια βαθιά ανάσα. Ανοίγει την πόρτα και βγαίνει στο δρόμο. Μοιάζει κατατρεγμένος. Κοιτάει πίσω του, αλλά κανείς δεν τον ακολουθεί. Βάζει τα χέρια στις τσέπες και ψάχνει αγχωμένος για υπάρχοντα, που ίσως πήρε μαζί του. Ένα μολύβι και 20 ευρώ. Ούτε κλειδιά, ούτε κινητό. Μια περίεργη αίσθηση ελευθερίας τον καταλαμβάνει. Περπατάει σε σκοτεινά δρομάκια. Εκεί καταλαβαίνει ότι είναι Χριστούγεννα. Εκεί νιώθει οικεία. Σύντομα όμως βγαίνει σε μία φωτεινή λεωφόρο, γεμάτη κόσμο. Τρομάζει και νιώθει πνιγμένος. Εκεί δεν είναι Χριστούγεννα, ακόμα και αν οι ασκοί τους με τα δώρα και οι φωνές μαρτυρούν κάτι άλλο. Βάζει τα ακουστικά. Το playlist υπάρχει εκεί από τις αρχές του Νοεμβρίου. Τότε στόλισε το δωμάτιό του, έφτιαξε δίπλες και μελομακάρονα και γέμισε το i-rod του με χριστουγεννιάτικες μουσικές. Τότε ξεκίνησε να γιορτάζει. Πατά play και νιώθει μια σιγουριά ότι οι μελωδίες στα ακουστικά του θα τον βγάλουν από τη δυσχερή θέση που βρίσκεται. Οι Arcade Fire μαζί με τους φίλους τους δοκίμασαν να διασκεύσουν το Jinglebell Rock. Η σπαρτακτική φωνή του Win Butler φαντάζει μαγικό εισιτήριο στο πιο καταθλιπτικό σοκάκι του κόσμου. Το φως

του δρόμου δεν τον απασχολεί πια. Δεν έχει καμία σημασία. Περπατά με σχεδόν κλειστά μάτια, αλλά νιώθει τόσο οικεία. Χαμογελά. Και τα τραγούδια αλλιάζουν. Ο Rufus Wainwright ερμηνεύει το Spotlight On Christmas και μπαίνει στο πάνθεον όλων των κλασικών χριστουγεννιάτικων τραγουδιών. Ο δρόμος καταλήγει σε μια πλατεία. Φώτα παντού και στα δεξιά της ένα μικρό παιχνιδάκι. Η επιγραφή λέει ανοιχτό όλο το βράδυ. Το ηυκόφως που βγαίνει από τη βιτρίνα τον δελεάζει. Μπαίνει και μυρίζει το παλιό ξύλο. Βγάζει τα ακουστικά και ακούει το Pink Christmas των Envelopes. «Δεν θα μπορούσε να υπάρχει καλύτερο soundtrack για ένα μαγαζί με παιχνίδια», σκέφτεται. Φωνάζει ξανά και ξανά, αλλά κανείς δεν απαντά. Το μέρος είναι τόσο θελκτικό για εκείνον και δεν μπορεί να φύγει. Ακόμα και να ήθελε, το Christmas Song των Mogwai είναι αρκετό για να τον κρατήσει. Ένα σπασμένο καρουζέλι τραβά την προσοχή του. Τα κεφάλια από τα άλογα είναι κομμένα, τα μισά ξύλινα ανθρωπάκια αγνοούνται, αλλά οι ηυχνίες του είναι φωτεινές, παρά τη σκόνη που τις καλύπτει. Το κουρδίζει και λειτουργεί. Ξεκινά να περιστρέφεται και να παίζει τη μελωδία από το Christmas in Adventure Parks των Get Well Soon. Τι παράξενη επιλογή για να βάλει κάποιος σε ένα καρουζέλι! Αλλά από την άλλη, όλα επιτρέπονται σε ένα άδειο μαγαζί την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Η εξερεύνηση συνεχίζεται. Πάνε στα χέρια του μια πορσελάνινη κούκλα. Τόσο λευκή και όμορφη και καθοδιατηρημένη. Οι πυρόξανθες μπουκλές της φαίνονται αλη-

θινές. Την αγκαλιάζει και της τραγουδά. Στίχους από το Are You Coming Home for Christmas των Belle and Sebastian. Δακρύζει και κοντοστέκεται κοιτώντας το κενό. Σε ποιον να απευθύνεται άραγε; Αφήνει την κούκλα και πλησιάζει τη σκάλα στο τέλος του διαδρόμου. Βγάζει το παλιό του και το ακουμπά στη σκαλιστή κουπαστή. Ανεβαίνει τις σκάλες και στον αέρα ακούγεται το Christmas Song των Raveonettes. «Μακάρι να μου έφερνε ένα δώρο η Sharin Foo απόψε», σκέφτεται, καθώς είναι ήδη στο πατάρι. Αυτό είναι τόσο μεγάλο και άδειο. Εκεί η μουσική δεν ακούγεται και το λιγοστό φως εξαφανίζεται. Κοιτάει την ώρα και είναι ήδη 11. Μόνο οι δείκτες φωτίζουν εκεί. Πόσες ώρες είχε περάσει με τα παιχνίδια; Μάλλον αρκετές, αφού είχε ακούσει και τα πέντε cds του Songs For Christmas του Sufjan Stevens. Το πατάρι φαινόταν να μην τελειώνει. Αλλά δεν τον νοιάζει. Περπατά με πυξίδα μια μικρή κουκίδα στον ορίζοντα. Όσο πλησιάζει γίνεται χαραμάδα και σύντομα συνειδητοποιεί ότι είναι μισάνοιχτη πόρτα. Φτάνει και κρυφοκοιτά. Βλέπει δύο κρεβάτια. Ένα άδειο και ένα, πάνω στο οποίο ένα πλάσμα κοιμάται. Στη μέση του δωματίου ένα τρανζίστορ, που παίζει το Christmas Party τραγουδισμένο από τους Walkmen. Ανοίγει την πόρτα και πλησιάζει για να δει ποιος κοιμάται στο ένα κρεβάτι. Στέκεται από πάνω και αντικρίζει ένα ξανθό αγόρι ντυμένο σαν ναύτης να πιπιλά το δάκτυλό του. Η έκφρασή του τόσο γαλήνια. Τον φιλά απαλά και ξαπλώνει στο απέναντι κρεβάτι. «Καλή χρονιά» αναφωνεί και κλείνει τα μάτια του.

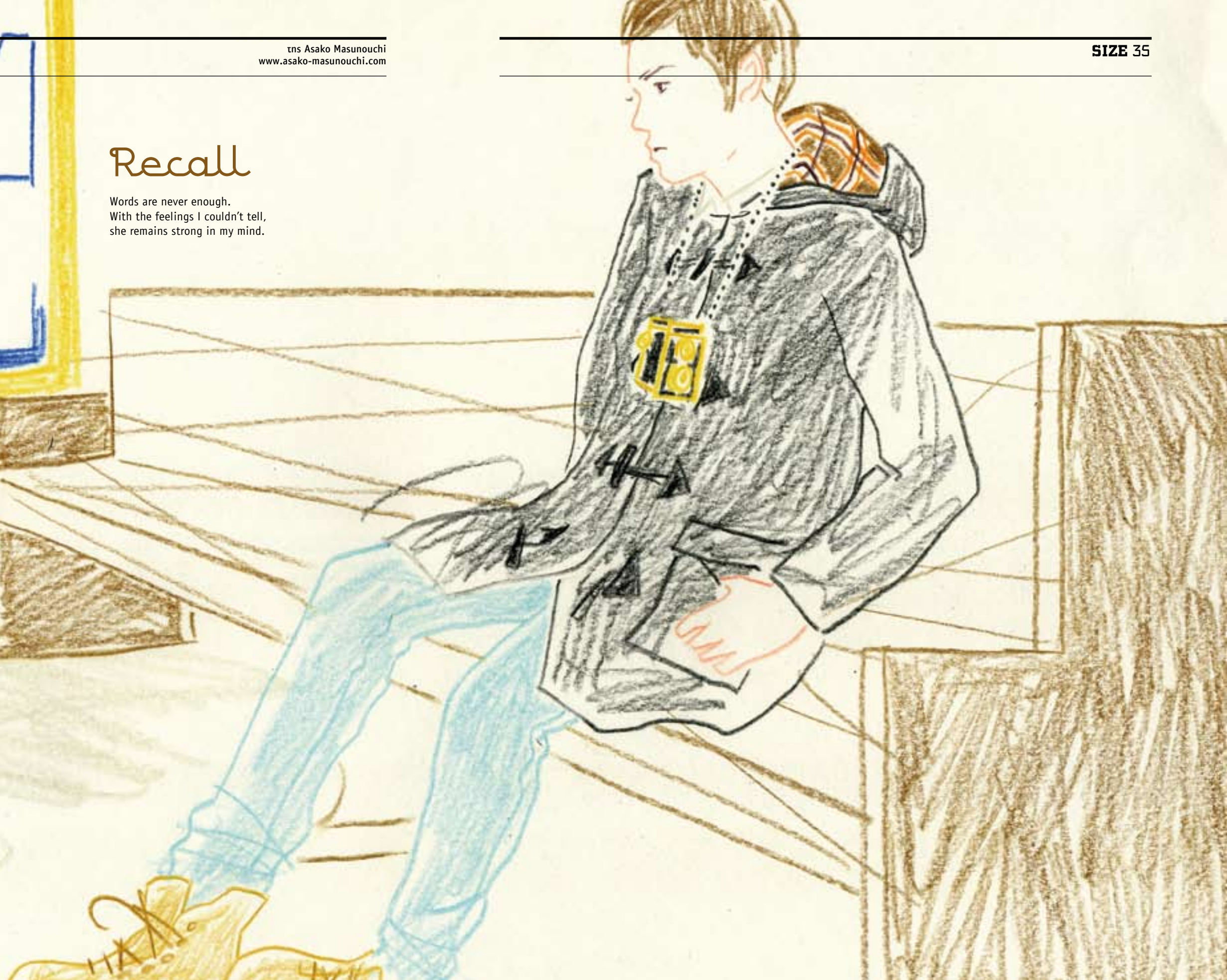
ΜΕΡΙΚΑ TRACKS ΓΙΑ ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ:

Evangelicals – The Last Christmas On Earth
 Death Cab For Cutie – Christmas (Baby Please Come Home)
 Yo La Tengo – It's Christmas Time
 The Flaming Lips – Christmas At The Zoo
 Eels – Christmas Is Going To The Dogs
 Low – Just Like Christmas
 Celestial – Saving Up Her Wishes (For Another Christmas)
 Bright Eyes – Silver Bells
 Granddaddy – Alan Parson's Winter Wonderland
 Teenage Fan Club – Christmas Eve
 Rilo Kiley – Xmas Cake
 Clap Your Hands Say Yeah – In This Home on Ice
 Smashing Pumpkins – Christmastime
 Damien Rice & Lisa Hannigan – Silent Night
 Rooney – Merry Xmas Everybody

Recall

Words are never enough.
With the feelings I couldn't tell,
she remains strong in my mind.

Μονγκόμερι, 3 Guys
Τζιν παντελόνι, Levi's
Μποτάκια, Timberland

Εντατικά μαθήματα Shopping

Η Αθήνα τα πάει πολύ καλά τελευταία κι οι Αθηναίοι έχουν βαλθεί να κάνουν εντατικά μαθήματα για πολλή πράγματα που είτε ξεκινούν παράλληλα είτε έχουν καθιερωθεί στο εξωτερικό. Μια πρωτοβουλία μέσα στο πλαίσιο των αρκετών πολύ ωραίων και φρέσκων πραγμάτων που γίνονται στην πόλη είναι κι ένα bazaar, το Fox Fair, που είναι μια καλή ευκαιρία για τους έξυπνους καταναλωτές να ακονίσουν λίγο την αγοραστική τους δεινότητα. Το Velvet συνάντησε τους κύριους συντελεστές της διοργάνωσης αυτής, τη Δανάη Κωνσταντίνου και το Νικόλα Πετρόπουλο στο Bacaro και τους έκανε μερικές ερωτήσεις γι' αυτό που ξεκίνησε τον περασμένο μήνα.

Velvet: Σε τι πιστεύετε ότι το εγχείρημά σας διαφοροποιείται από άλλα bazaars που διοργανώνονται κατά καιρούς στην πόλη;
Δ.Ν.: Η διαφοροποίηση του Fox Fair είναι ότι δίνουμε τη δυνατότητα σε δημιουργούς κι εμπόρους να συναντιούνται κάθε βδομάδα σε ένα συγκεκριμένο χώρο, να γνωρίζονται με τους καταναλωτές, να ανταλλάσσουν απόψεις κι αυτό να γίνεται σε εβδομαδιαία βάση κι όχι μία στο τόσο. Σκοπός μας είναι να γίνει ένα meeting point στο κέντρο της πόλης, όπου οι επισκέπτες θα γνωρίζουν ότι μπορούν να βρουν ιδιαίτερα κομμάτια για να εμπλουτίσουν τη συλλογή τους, να ακούσουν ωραίες μουσικές, να συναντήσουν ίσως φίλους τους και γενικά να χαλαρώσουν από μια κουραστική βδομάδα. Όσο κι αν έχει μπει η online αγορά στη ζωή μας, τίποτα δε συγκρίνεται με μια βόλτα στην Αθήνα!

Σημαντικό είναι επίσης, ότι οι καταναλωτές μπορούν να ψωνίζουν με πιστωτική κάρτα. Μιας και τα μετρητά έχουν αρχίσει να γίνονται είδος προς εξαφάνιση, η πιστωτική δε θα μπορούσε να λείπει ούτε από ένα bazaar.

Velvet: Βλέπετε την όλη προσπάθειά σας σαν να κάνετε εσείς οι ίδιοι styling σε καταναλωτές; Θα θέλατε να λειτουργήσει το Fox Fair κάπως έτσι, δεδομένης και της επαγγελματικής σας πορείας στο χώρο;

Δ.Ν.: Αυτό που σίγουρα θα θέλαμε είναι να δώσουμε καινούργιες προτάσεις – ιδέες στους καταναλωτές μέσα από τις δουλειές ταλάντουχων δημιουργών. Ούτως ή άλλως, οι Έλληνες ήταν πάντα ανοιχτοί σε νέα πράγματα, αλλιώς τα τελευταία χρόνια δείχνουν να είναι και έτοιμοι να τα υιοθετήσουν, στο βαθμό που κάθε φορά τους εκπράζουν. Εμείς από την πλευρά μας έχουμε και τη δυνατότητα αλλιώς και τη διάθεση, να δώσουμε επιπλέον ιδέες ή παρατηρήσεις, για ένα πιο ολοκληρωμένο αισθητικό αποτέλεσμα, εφόσον μας ζητηθεί.

Velvet: Η μόδα τα έχει μπερδέψει ή μας έχει μπερδέψει;

Δ.Ν.: Η μόδα είναι ένα παιχνίδι, ένα είδος απενοχοποιημένου fun, γι' αυτό κανείς δεν πρέπει να μπερδεύεται! (γέλια)

www.myspace.com/thefoxfair

© 2008 VF Sportswear, Inc.

NAUTICA
25th Anniversary

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ NAUTICA:

ΑΘΗΝΑ • ΗΛΕΥΣΡΑΙΑ • ΜΑΡΟΥΣΙ • Ν. ΨΥΧΙΚΟ • ΦΙΛΟΘΕΗ • ΚΟΜΩΝΑΚΙ • ΠΑΓΚΡΑΤΙ • ΓΑΛΑΤΣΙ • ΡΕΙΘΡΕ • ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ • ΒΟΛΟΣ • ΑΡΑΧΟΒΑ • ΖΑΚΥΝΘΟΣ • ΗΡΑΚΛΕΙΟ • ΜΥΤΙΛΗΝΕΣ

BOOM

Fashion Editor: Photoharrie, Φωτογράφοι: Photoharrie, Δημήτρης Τσατσούλης, Styling: Άννα Χασομένη
Models: Serenata, TangleD

TangleD:

Κίτρινο λεπτό πουλόβερ, Nautica
Μάλλινη γκρι ζακέτα, Levi's
Καρό πουκάμισο, Nautica
Μπουφάν γιλέκο, Nautica
Κοτλέ παντελόνι, Timberland
Δερμάτινη ζώνη, Nautica

Serenata:

Φούτερ με φερμουάρ, 3 Guys
Παπιγιόν από προσωπική συλλογή.
Μάλλινη μπλούζα-γιλέκο με παιαίνά ανοίγματα, Freesoul – Prime timers
Ζώνη από προσωπική συλλογή.
Μπουφάν, Ragwear – Prime timers
Τζιν παντελόνι, Levi's

TangleD:

Πουλόβερ, 3 Guys

Καρό μπλε πουκάμισο, Nautica

Καρό πολύχρωμο πουκάμισο, Levi's

Παλτό από προσωπική συλλογή.

Serenata:

Μακό φόρεμα με κουκούλα, Cheap Monday- Shop and trade

Φούτερ σε πράσινες fluo αποχρώσεις, Serenata

Ο Δεκαπενταύχουστος ΠΟΥ ΕΠΑΝΕΝΤΟΠΙΣΕ ΤΑ ΡΙΓΗ (’Η ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΕ ΤΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ)

Nίκος Αρβανίτης
a.antanopoulou.art

Η γλώσσα φετίχ

Ο Αδάμ και η Εύα ονοματίζουν τα πράγματα και τα όντα τη στιγμή που αποκτούν την εμπειρία τους (και άρα σχηματίζουν μνήμη). Αυθόρμητα, αυτόματα επινοούν (ή διαλέγουν / ανασύρουν;) τη «σωστή» λέξη για το καθένα. Έτσι τα κατέχουν και κατέχονται από αυτά. Το είπε ο Μαρκ Τουέιν στο “The Diaries of Adam and Eve”, το είπε και η Αλεπού στον Πρίγκηπα, το είπε κι ο Ρεμπώ στην Αλχημεία της Λέξης (...*I began it as an investigation. I turned silences and nights into words. What was unutterable, I wrote down. I made the whirling world stand still...*). Δύο εκθέσεις –από τις καλύτερες που έχουμε δει εδώ και καιρό στην Αθήνα– ερωτοτροπούν με το λόγο, φαντασιώνονται τις χρήσεις του και κάνουν hacking στη μνήμη του. Ο Δεκαπενταύγουστος της **Ντόρας Οικονόμου** στη Loraini Alimantiri Gazon Rouge και η Re-locating the thrills του **Νίκου Αρβανίτη** στην a.antanopoulou.art είναι δυό εκθέσεις–εγκαταστάσεις με έργα που μπορούν να ειπωθούν χωριστά, αλλά να διαβαστούν σε σύνολο (η κάθε μία) χάρη στους συνειρμούς από τους οποίους προέκυψαν και βάσει των οποίων συνεχόνται.

Είναι επίσης οι εκθέσεις δύο νέων καλλιτεχνών, που κατά τη γνώμη μου, επιβεβαιώνουν και τη σοβαρότητα και το ρίσκο που (πρέπει να) έχει η νέα γλυπτική, αυτό το παράξενο υβρίδιο εγκατάστασης, τρισδιάστατου μοντάζ και ζωγραφικού τρόπου που χαρακτηρίζει την εποχή. Η Λέξη, και μάλιστα ο Τίτλος –άρα η λέξη με ρόλο, σε υπερδιέγερση– είναι ταυτόχρονα η αφορμή, η αιτία, το εργαλείο, αλλά και το πλεόνασμα και στα δύο projects. Στην περίπτωση της Οικονόμου, είχα πάντα την εντύπωση ότι αυτό που βλέπω είναι περισσότερο οπτική ποίηση παρά μια ποιητική εγκατάσταση (κατάσταση στην οποία διολισθαίνουν δυστυχώς συχνά τέτοιου είδους δουλιές). Τα έργα της – η εγκατάστασή τους, έχει επιτύχει εδώ το είδος της ελλειπτικής διατύπωσης και την αύρα του ήπιου εθισμού που κάνει τα αντικείμενα όχι γλυπτά, όχι τόπους, αλλά τρόπους. Σημαίνουντες, αλλά όχι δεσμευτικούς. Τα έργα αυτά, περισσότερο φετίχ παρά τοτέμ, περισσότερο «δίνουν» αντικείμενα στις λέξεις παρά το αντίστροφο. Κι αυτό ακόμα είναι υπό αίρεση δε: Στο Half Machine lip moves, το μοιθύβι ιχνηλατεί τις «λάθος» εγκαταστάσεις του έργου, όλες τις μετατοπίσεις και τις εμπλοκές ως την παραδοχή του ότι δεν-υπάρχει- λάθος. Στο Μονότροπος ένα πορτοκαλί φτερό στηρίζει το οικοδόμημα του «ενός τρόπου» όπως ο δισταγμός είναι το μόνο που συνθέτει και συγκρατεί ένα πύργο τζένκα. Στο Killing an Arab μπορεί να είναι οι Cure που παίζουν στο βάθος αλλά η χαρτοπετσέτα από τον παραλιακό (shooting on a beach) Αστέρα Βουλιαγμένων είναι το αντικείμενο που επαναφέρει τη λέξη που κόπηκε στις εκδοχές Killing another και Kissing an Arab του τραγουδιού.

Σε μια τέτοια κατάσταση έντασης ανάμεσα στο εικαστικό λεξιλόγιο και σε αυτό που διαλέγει για να μιλήσει κανείς και με δεδομένο το άγχος της Οικονόμου να κινούνται τα δύο παράλληλα και με συνέπεια (δες Πιθανότητες: συνεντεύξεις με νέους έλληνες καλλιτέχνες, Χριστ. Μαρίνος, σ.204) , ήταν φυσικό να συνοδεύσει ένα artist’s book και όχι ένα κείμενο την έκθεσή της. Εξάλλου αν υπάρχει ένας άγιος τόπος σε αυτή τη νέα γλυπτική είναι αυτός της Διαδικασίας. Το «βιβλίο του καλλιτέχνη», άρα το βιβλίο-που-δεν-είναι-μόνο-βιβλίο, είναι η κλειδαρότρυπα από την οποία μπορούμε να δούμε οι θεατές την διαδικασία και να αισθανθούμε το ρίγος του τελετουργικού της χωρίς να «ταπεινωθούμε» από το τεχνοκριτικό κείμενο και το τυπικό του. Στην περίπτωση της Οικονόμου δεν το εξέλαβα σαν τρικ. Οι παράλληλες πλοκές που εξυφαίνει η έκθεσή της και το βιβλίο είναι το πεδίο της παρατήρησης στο οποίο εμπλέκεται και η ίδια ως παρατηρητής με ειλικρίνεια, ανησυχία και πιθανώς αυτοκαταστροφικά αποτελέσματα: ακριβώς όπως το έκανε ο Herman Bloch στους Υπνοβάτες. Γι’ αυτό άηλωστε κι όταν «παίρνουμε μάτι» τις εμμονές της από το σινεμά, τη μουσική, την λογοτεχνία, την ποη κουιτούρα δεν αισθανόμαστε ότι ακούμε απλά έναν εγγαστρίμυθο.

Και το φετίχ γλώσσα

Στην έκθεση του Νίκου Αρβανίτη η κουιτούρα της μουσικής και ο τρόπος που οι μύθοι της διαχέονται στην καθημερινότητα και εμβολίζουν την τέχνη είναι ΤΟ θέμα (As σημειωθεί ότι τουλάχιστον 4 εκθέσεις αυτή τη στιγμή στην Αθήνα είναι «μουσικής καταγωγής»: Δ.Ιωάννου, Jack Early οι άλλες δύο και έπεται των Callas). Τα έργα δουλεμένα σαν ένα είδος αστερισμού, έχουν το καθένα το δικό του πεδίο βαρύτητας, αλλά ενεργοποιούνται χάρη στη συνύπαρξή τους και εξαιτίας αυτής. Οι λέξεις των τίτλων πυροδοτούν τον ίλιγγο των αναφορών: Βαϊμάρν, Rodchenko, Blitzkrieg, Kapp Putsch, Candy Chang, Hirst, Peter Saville, LSD, Joy Division, spot paintings, star systems, muzak stars, drive-ins, Pleasure, Gropius, Tod Browning, Pinheads, Gabba Gabba Hey, Φουριέ. Υπάρχει μάλιστα κι ένα έργο, το ηχητικό γλυπτό Titles For Works (Jello Revisited), remake του spoken-word κομματιού Names for Bands του Jello Biafra, το οποίο ντύνει ηχητικά, σαρκάζοντας ταυτόχρονα, την υστερία των λέξεων που αόρατα κρατούν τα έργα και τις συγκινήσεις. «Συνοητικά, το Re-locating the Thrills είναι μια έκθεση όπου η κοινωνία του θεάματος, το πρόταγμα της ουτοπίας και το σύστημα της τέχνης διυλίζονται μέσα από τα προσωπικά φίλτρα μνήμης που διαθέτει ο Αρβανίτης. [...] Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια τέχνη που γλύφει επιδεικτικά τα τοιχώματα του βιώματος»: Το κείμενο του Χριστόφορου Μαρίνου για την έκθεση, από το οποίο και το απόσπασμα αυτό, είναι με ένα τρόπο το έκτο έργο της έκθεσης. Αυτό που κάνει το παραπάνω βίωμα θέαμα, το ξαναστρέφει δηλαδή στις πηγές του. Αναλύοντας τον ρόλο των λέξεων και τις διαδρομές των μύθων και ενίοτε εμπλουτίζοντάς τις και με δικές του αντίστοιχες, ο Μαρίνος συμμετέχει στην εγκατάσταση, απευθυνόμενος στον θεατή όπως ο θίασος των τεράτων που τραγουδούσε το “Gooble Goble One of Us We Accept Her” στη φρικαρισμένη ύφη του δύσμορφου Xavs (Τα Τέρατα, Tod Browning). Η εμπειρία είναι πολύ ενδιαφέρουσα στο σύνολό της.

Ντόρα Οικονόμου
Loraini Alimantiri / Gazon Rouge

ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΔΥΟ ΝΕΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ, ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΜΟΥ, ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΗ ΣΟΒΑΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΡΙΣΚΟ ΠΟΥ (ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ) ΕΧΕΙ Η ΝΕΑ ΓΛΥΠΤΙΚΗ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΥΒΡΙΔΙΟ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ, ΤΡΙΣΔΙΑΣΤΑΤΟΥ ΜΟΝΤΑΖ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΠΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ.

LIPSTICK AMP

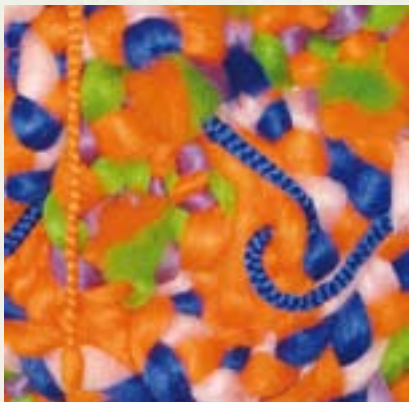
Οι Λάκνς και Άρνς Ιωνάς, δηλαδή οι The Callas, παρουσιάζουν την πρώτη ατομική τους έκθεση στην γκαλερί AMP. Στοιχεία της ελληνικής παράδοσης και λαϊκής κουλτούρας μπλέκονται με χαρακτηριστικά στοιχεία της rock 'n' roll μουσικής και την ιδεολογία του DIY. Επιτοίχια κεντήματα, ένα επτάιντσο βινύλιο, φωτάκια, καφάσια, σχέδια και ρούχα, ενώ στον κατάλογο της έκθεσης θα συμπεριλαμβάνεται και το καινούριο τους σινγκλ με τον ομώνυμο τίτλο "Lipstick".

17 Δεκεμβρίου – 31 Ιανουαρίου '09
Επικούρου 26 & Κορίνθς 4, Ψυρρή
T: 210 3251881
S: www.a-m-p.gr
E: info@A-M-P.gr
Δευ. – Παρ. 12:00 – 19:00, Σαβ. 12:00 – 16:00

Μ(Ε)NTAL Κέντρο Σύγχρονος Τέχνης Ιλεάνα Τούντα

Έργα των Michael Bevilacqua, Torben Giehler, Doug Melini, Shoplifter, Daniel Subkoff και Mika Tajima παρουσιάζονται στην ομαδική έκθεση με τίτλο "ME(N)TAL" που επιμελείται ο εικαστικός Δημήτρης Αντωνίτσος. Οι συμμετέχοντες καλλιτέχνες καθούνται να αντιμετωπίσουν τις προσωπικές τους αναζητήσεις, στο πλαίσιο του κληνισμένου πολιτικο-οικονομικού περιβάλλοντος από το οποίο προέρχονται. Η έκθεση περιλαμβάνει ζωγραφικά έργα, γλυπτική, εγκαταστάσεις, video και τρισδιάστατους πειραματισμούς, με έντονο το στοιχείο της "do-or-die" αντίληψης.

20 Νοεμβρίου – 10 Ιανουαρίου
Αρματολών 6 Κλεφτών 48
T: 210 6439466
F: 210 6442852
S: www.art-tounta.gr
E: ileanatounta@art-tounta.gr
Τρ. – Παρ. 11:00 – 20:00, Σαβ. 12:00 – 16:00

CHEAPART 14 2008 cheapart & a.antonopoulou.art

Όπως κάθε χρόνο, λίγο πριν τα Χριστούγεννα, η καθιερωμένη έκθεση cheapart επιστρέφει στους χώρους της διοργάνωσης και στην γκαλερί a.antonopoulou.art. Εκατόν σαράντα καλλιτέχνες διαθέτουν προς πώληση τα έργα τους έναντι του ποσού των €70. Η καλύτερη επιλογή για ένα καλλιτεχνικό Χριστουγεννιάτικο δώρο!

8 Δεκεμβρίου – 23 Δεκεμβρίου
Cheapart,
Θεμιστοκλέους 6 Α. Μεταξά 25, Εξάρχεια
T/F: 210 3817517
S: www.cheapart.gr

E: info@cheapart.gr
Δευ. – Κυρ. 14:00 – 21:00
a.antonopoulou.art, Αριστοφάνους 20, Ψυρρή
T/F: 210 3214994
S: www.aaart.gr
E: info@aaart.gr
Τρ. – Παρ. 14:00 – 21:00, Σαβ. – Κυρ. 12:00 – 16:00

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΝΕΟ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ; ΑΔ

Οι δύο όροφοι της γκαλερί ΑΔ φιλοξενούν μία ομαδική έκθεση στην οποία έργα που αποτέλεσαν σταθμό στην εξέλιξη της τέχνης στην Ελλάδα συνδυάζονται και συνδιαλέγονται με άλλα νεότερων, επίσης καταξιωμένων καλλιτεχνών. Στόχος είναι η διερεύνηση των εκλεκτικών συγγενειών ως προς την εικαστική γλώσσα και τη μεθοδολογική προσέγγιση μεταξύ εκπροσώπων διαφορετικών γενεών, όπως αυτές δημιουργήθηκαν από τις προσλαμβάνουσες της εποχής τους. Έργα των Nelly's, Κεσσανλή, Σαμαρά και Κανιάρη παρουσιάζονται δίπλα σε εκείνα των Χριστοδουλίδου, Βελώνη και Τσιβόπουλου, αποδεικνύοντας την ύπαρξη ιστορικής συνέχειας.

14 Νοεμβρίου – 17 Ιανουαρίου '09
Παλάδος 3, Ψυρρή
T : 210 322 87 85
S: www.adgallery.gr
E: info@adgallery.gr
Τρ. – Παρ. 12:00 – 21:00, Σαβ. 12:00 – 16:00

Και οι απορίες εύλογες. Ακολουθούν οι απαντήσεις του Αρβανίτη με λέξεις και εικόνες:

N.Αργ.: Αυτό που ο Χριστόφορος ονομάζει στο κείμενό του «μαγικό γάμο», αναφερόμενος στη σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα στα έργα της έκθεσής σου και τις αναφορές τους εγώ το αντιλήφθηκα ως ένα είδος ενεργειακού πεδίου, το οποίο μένει πιθανώς αδρανές για όποιον δεν μοιράζεται τις αναφορές σου. Η παρουσία σου την ημέρα που εγώ είδα την έκθεση, το κείμενο του Χριστόφορου τις άλλες, «κλείνει» το πεδίο και επιτρέπει στον θεατή την δίοδο. Τι γίνεται διαφορετικά; Σκεφτόμουν τον θεατή στον ρόλο του Καρφίτσου-Κεφάλου. Ποιός είναι αυτός που βλέπει τα έργα σου και τι περιμένεις να κάνει;

N.Αρβ.: Είναι κοινώς αποδεκτό πως η κουλτούρα του θεάματος (mass culture) είναι μέρος της καθημερινότητας του καθενός από μας. Ερχόμαστε σε επαφή άλλες φορές συνειδητά και άλλες φορές υποσυνείδητα με τις διαφορετικές της εκφάνσεις. Θεωρώ πως η δουλειά μου, η οποία αντλεί τις αναφορές της από ένα ευρύ πεδίο όπως αυτό που προανέφερα, μπορεί να αναγνωσθεί από τον καθένα. Τα έργα είναι σύνθετα αλλά συνάμα αυτόνομα και δεν απαιτούν γνώση όλων αυτών των αναφορών για να γίνουν αντιληπτά. Βέβαια για κάποιον ο οποίος γνωρίζει όλες αυτές τις αναφορές (οι οποίες δεν περιορίζονται στα όρια της μουσικής, αλλά ούτε στα όρια της υψηλής και ελλιτίστης κουλτούρας) υπάρχουν πολλαπλά επίπεδα ανάγνωσης, συσχετισμών και συνειρμών. Αυτό δεν είναι χαρακτηριστικό μόνο μιας τέχνης η οποία χρησιμοποιεί αναφορές, αλλά ούτε μόνο της τέχνης γενικά. Οτιδήποτε βασίζεται στην έρευνα και την ανάλυση, προϋποθέτει για την ιδανική του κατανόηση, κοινό πεπαιδευμένο και συγκεκριμένο πλαίσιο αναφοράς. Ένα από τα βασικά ερωτήματα και κατ'επέκταση προβλήματα που απασχολούν τόσο τους εικαστικούς καλλιτέχνες όσο και τους θεωρητικούς είναι το κατά πόσο η τέχνη στο σύνολό της έχει καταφέρει να προσεγγίσει ένα ευρύτερο κοινό και να γίνει κατανοητή από αυτό. Πρέπει να αναρωτηθούμε ξανά και με μεγαλύτερη ένταση για τον ρόλο και τη θέση της τέχνης μέσα στην κοινωνία και να εντατικοποιήσουμε τις προσπάθειές μας ώστε να καθύψουμε την ανεπάρκειά μας αυτή.

N. Αργ.: Ένα από τα πιο δύσκολα και παρεξηγημένα πράγματα στην Ελλάδα είναι η σχέση μαζικής κουλτούρας και τέχνης: έχει γεννήσει τέρατα προς κάθε κατεύθυνση, κριτικής, έργων κλπ. Η δουλειά σου γενικότερα (και προηγούμενα projects με αναφορές στην διαφήμιση, την γλώσσα του δρόμου, τα videogames), προσεγγίζει το θέμα με τρόπο ιδιαίτερο. Πες μου για αυτό και για το σχετικό

επόμενο έργο σου στη Γερμανία κατά τη διάρκεια του έτους Bauhaus.

N. Αρβ.: Η σχέση της κουλτούρας του θεάματος με την τέχνη, και αντίστροφα, είναι δεδομένη. Δεν είναι κάτι καινούριο αλλά ούτε κάτι που θα σταματήσει να υπάρχει. Το ίδιο ισχύει και για τις σχέσεις της κουλτούρας του θεάματος και της τέχνης με την κοινωνία. Είναι σχέσεις ύπαρξης, σχέσεις τροφής και ανάπτυξης. Όσο πιο ουσιαστικά βιωθούν οι σχέσεις αυτές τόσο πιο αναλυτικός και κριτικός μπορεί είναι ο διάλογος. Μέσα από τη δουλειά μου επιχειρώ την επαναποθέτηση των ορίων και της έντασης των σχέσεων αυτών, την αξιολόγηση της σημαντικότητας τους ή μη, και ερευνώ νοηματικές πιθανότητες μέσα από αναφορές και συνδέσεις σε μια προσπάθεια ανάδειξης νέων δυνατοτήτων έκφρασης και κατανόησης των σχέσεων αυτών. Στο εικαστικό δίδυμο "Barking Dogs United" (στο οποίο συμμετέχω από το 2005 με την Naomi Teresa Salmon στη Γερμανία) μας έχει ανατεθεί από το φεστιβάλ τεχνών του έτους Bauhaus να αναπτύξουμε ένα project με τη μορφή κυρίως επέμβασης στο δημόσιο χώρο το οποίο θα λειτουργήσει ως η εκστρατεία προώθησης και διαφήμισης για το φεστιβάλ αυτό. Η επιδίωξη του project, το οποίο ενμέρει συνοψίζει όλα όσα συζητήσαμε μέχρι εδώ, είναι το πώς μπορεί η τέχνη να προσεγγίσει άμεσα ένα ευρύ κοινό και να του μεταφέρει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες.

N. Αργ.: Φτιάξε μας το δικό σου σύστημα / αστερισμό αναφορών...

N. Αρβ. "Space is the place" όπως έλεγε και ο Sun Ra... Ένας και μόνο αστερισμός αναφορών δεν φτάνει για να μπορέσει κάποιος να κινηθεί άνετα και ελεύθερα. Ο καθένας μας χρειάζεται ένα σύστημα αστερισμών, ένα γαλαξία αναφορών, ο οποίος αναπτύσσεται και μεγαλώνει επ' άπειρον. Παρ' όλα αυτά και χωρίς να θέλω να αδικήσω κανέναν ούτε και να καταπιέσω τις προσωπικές μου ανάγκες, νοηματικές και αισθητικές, επιχειρήσα να δημιουργήσω ένα και μόνον αστερισμό, συμπαγή και συμπτυγμένο, ως παράδειγμα για το τι θα μπορούσε να εμπεριέχει ένας τέτοιος γαλαξίας αναφορών.

BETTING ON SHORTS

More than a Eurovision of Shortfilm...

Το Betting on Shorts (BoSs) είναι ένα ετήσιο ευρωπαϊκό φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους που γίνεται ταυτόχρονα σε διαφορετικές πόλεις. Το ιδιαίτερο στοιχείο του: τα στοιχήματα! Οι θεατές καλούνται να ποντάρουν για την ταινία που θα επιλεγεί ως η καλύτερη από την κριτική επιτροπή κάθε πόλης. Με φετινό θέμα το "Money, money, money", το Betting on Shorts ήρθε για δεύτερη χρονιά και στην Αθήνα, στο Μικρόκοσμο, την Παρασκευή 21 Νοεμβρίου. Μιλήσαμε με την Ειρήνη Μαρινάκη και τον Κωνσταντίνο Στεφανή, που είχαν την πρωτοβουλία για τη διοργάνωσή του και στην Ελλάδα, για να μάθουμε περισσότερα.

Πώς προέκυψε το Betting on Shorts, η ιδέα ενός φεστιβάλ που πέρα από την κλασική αξιολόγηση εισάγει και τον παράγοντα της τύχης;

Το Betting on Shorts ξεκίνησε το 2005 στο ICA του Λονδίνου ως μέρος ενός συνεδρίου με θέμα το παιχνίδι (Playtime!). Ήταν μια ιδέα της Ricarda Vidal και της Louise Højer και βασίστηκε στην έννοια του τζόγου όπου οι θεατές ποντάρουν σε μια ταινία πριν τη προβολή χωρίς να γνωρίζουν απόλυτα τις δυνατότητές της. Η κριτική επιτροπή κρίνει τις ταινίες και αποφασίζει ποια θα επιλεγεί ως καλύτερη, αλλά η απόφαση αυτή, όπως σε κάθε διαγωνισμό, βασίζεται σε προσωπικά κριτήρια και εμπεριέχει πάντοτε το υποκειμενικό και το τυχαίο. Το ποντάρισμα των θεατών εκτός από διασκέδαστικό, δημιουργεί μια οικειότητα με τις ταινίες και δίνει τη δυνατότητα της συμμετοχής στο διαγωνισμό ως παιχνίδι τζόγου.

Ο τίτλος "Money, money, money" είναι σίγουρα επίκαιρος με βάση τα όσα συμβαίνουν παγκοσμίως. Αντανακλούν οι ταινίες των δημιουργών προβληματισμούς και εκφάνσεις της περιφημής οικονομικής κρίσης;

Το θέμα του φετινού διαγωνισμού αποφασίστηκε τον Ιανουάριο του 2008 και αντανακλά ένα γενικότερο ενδιαφέρον μας στην έννοια του χρήματος και των συναλλαγών. Οι φετινές ταινίες είναι μεν

επίκαιρες λόγω της τωρινής, παγκόσμιας οικονομικής κρίσης αλλά στην πλειονότητά τους αντανακλούν διαχρονικά θέματα και ανησυχίες, όπως η αγορά, η οικονομική μετανάστευση, η εμπορευματοποίηση αξιών και καταστάσεων (θρησκεία, θάνατος, καλλιτεχνική πράξη κ.ά.). Παράλληλα βέβαια, υπάρχουν και ταινίες με σύγχρονες αναφορές, όπως η δημιουργία νέων οικονομικών κέντρων π.χ. η Κίνα, η σημερινή αγορά κατοικίας και η εξάπλωση των theme parks.

Είναι πολύ ενδιαφέρον το γεγονός ότι το φεστιβάλ στηρίζεται σε ένα δίκτυο χώρων από διαφορετικές πόλεις. Πιστεύετε ότι δημιουργούνται διασυνδέσεις μέσω μίας τέτοιας διοργάνωσης για το κοινό, τους καλλιτέχνες και τους χώρους;

Με βάση το Λονδίνο και το ICA δημιουργήσαμε μαζί με την Ricarda ένα δίκτυο συνεργασιών με πρωταρχικό σκοπό την εξάπλωση του διαγωνισμού αλλά και τη διοργάνωση άλλων events. Επίσης, μαζί με τους τοπικούς οργανωτές επιλέγουμε σε μια ετήσια συνάντηση το τελικό πρόγραμμα του φεστιβάλ. Με την ταυτόχρονη προβολή, τη διαδικτυακή επικοινωνία και συμμετοχή ενός διεθνούς κοινού (περίπου 3000 ατόμων) με διαφορετικές αντιδράσεις σε κάθε πόλη, πιστεύουμε πως δημιουργείται ένας διαπολιτισμικός σύνδεσμος με δυνατότητες ενός δημιουργικού διαλόγου με κοινές αναφορές. Παράλληλα με το ευρωπαϊκό φεστιβάλ, σκοπός του BoSs είναι η προώθηση νέων δημιουργών ταινιών μικρού μήκους, η διοργάνωση προβολών που περιλαμβάνουν και ταινίες από το αρχείο μας καθώς και ομιλιών και διεισθητικών συνεδρίων, σε συνεργασία με καταξιωμένους και δυναμικά ανερχόμενους πολιτιστικούς χώρους κατά τη διάρκεια όλη του χρόνου.

Το Betting on Shorts οργανώνεται από την Ricarda Vidal, την Ειρήνη Μαρινάκη και τον Κωνσταντίνο Στεφανή. Στην Αθήνα το φεστιβάλ BoSs: More than a Eurovision of Shortfilm πραγματοποιήθηκε σε συνεργασία με τους Πωλίνα Αγαπάκη, Κυριάκο Γιαννάτο και Νίκο Ράβα. www.bettingonshorts.com

WE LOVE JEANS
WE LOVE SNEAKERS
WE LOVE MUSIC

www.prime-timers.gr
www.myspace.com/prime_timers

Νομοσχέδια και Πέργκολες

Πριν από μερικές βδομάδες είχα την τύχη να παρακολουθήσω τη διάλεξη της αρχιτέκτονος **Keller Easterling** με τίτλο Extrastatecraft που παρουσίασε στην αρχιτεκτονική σχολή του Delft, στο συνέδριο TRANS_Thinking the City, όπου ήμουν κι εγώ καλεσμένος, για να τους εξηγήσω πώς η αρχιτεκτονική θα τους σώσει από το facebook. Extrastatecraft (το οποίο δεν μπορώ να σταματήσω να το λέω ούτε να το γράφω) είναι ο τίτλος του επερχόμενου βιβλίου της Easterling, στο οποίο θα αναζητεί «Κρυφούς οργανισμούς, Χωρικές μεταδόσεις και Ακτιβισμό». Όταν ήμουν φοιτητής στο Columbia είχα την τύχη να έχω την Keller καθηγήτρια, στο πρώτο εξοδικό ψηφιακό εργαστήριο αρχιτεκτονικής που έγινε το 1994, και όπου σχεδόν μας έδωξαν ομαδικά από το Columbia γιατί ο Bernard Tschumi ήθελε από τα ψηφιακά studios να βγαίνουν οδόφρεσκα blobs ενώ εμείς συζητούσαμε για την κοινωνική και αισθητική διάσταση δυο κομποιούτερ που συννομιλούν σε ένα δίκτυο και για το ψυχολογικό τοπίο του διαδικτύου κ.λ.π. κ.λ.π. Και από τότε η θέση της Keller ήταν σαφής, την ενδιέφερε ο τρόπος με τον οποίο ο κόσμος μας είναι έτσι όπως είναι, δηλαδή το πώς μια πολιτική απόφαση από το γραφείο του Bush (μακριά από μας πλέον), επηρεάζει τη διάσταση των νέων καταστημάτων Wall_Mart, τα οποία με την σειρά τους επηρεάζουν τον τρόπο με τον οποίο χτίζονται οι μεζονέτες στο δικό σου, ιδιωτικό Αϊντάχο. Μέχρι να βγει το Extrastatecraft, βρείτε το προηγούμενό της, βιβλίο Enduring Innocence (MIT Press), μια καταπληκτική, μυστηριώδης και εσωστρεφής ανάληψη διαφορών

τουριστικών, τεχνολογικών και εμπορικών εγκαταστάσεων σε διάφορα πολιτικά επικίνδυνα σημεία του πλανήτη, όπως Βόρεια Κορέα κ.α.

<http://www.panix.com/~keller/>

Και μόλις σήμερα το πρωί ήρθε ένα mail με την ανακοίνωση ότι το Jan Van Eyck Academie στο Maastricht οργανώνει ένα ερευνητικό πρόγραμμα με θέμα το Extrastatecraft, οπότε αν δεν κρατιάστε μέχρι να βγει το Extrastatecraft, πηγαίνετε <http://www.janvaneck.nl/> Παρεμπιπτόντως, στο Jan Van Eyck αυτή την εποχή βρίσκεται και η Ελληνίδα καλλιτέχνη **Ελένη Καμμά**, της οποίας τα καταπληκτικά σχέδια θα μπορούσε κανείς να περιγράψει σαν έναν ανεμοστρόβιλο από τα στοιχεία που συντελούν ένα σπίτι: καρέκλες ανακατεμένες με το χρόνο και τις αναμνήσεις, γλάστρες και παράθυρα, εκκλησιές και κυρίες με αναρριχώμενα φυτά και δοκάρια και πιάτα και ό,τι άλλο αποτελεί ένα σπίτι ή έναν κήπο, το μέρος που ζεις. Και αν κοιτάγαμε για πολλή ώρα ένα σχέδιο της Καμμά διαβάζοντας Easterling, μπορεί να αρχίζαμε να φανταζόμαστε πολιτικές αποφάσεις να ριζώνουν

μέσα σε ρωγμές από εξοχικούς τοίχους, διακοποδάνεια να τυλίγονται γύρω από σκηνά σχεδιασμένες κατόψεις, πλαστικές καρέκλες και ομπρέλες να περνάνε μέσα από λάθος νομοθεσίες και καμμένα δάση και άπειρα άλλα που στροβιλίζονται γύρω μας και καμιά φορά ούτε που τα παρατηρούμε. Και σας το λέω εκ πείρας, γιατί στο σπίτι έχουμε ένα σχέδιο της Καμμά (του Angelo αλλιώς με αφήνει να το κοιτάω) και συχνά το προηγούμενο καλοκαίρι που ξαναδιάβαζα το Enduring Innocence και κοιτάγα και το σχέδιο τα έβλεπα όλα αυτά.

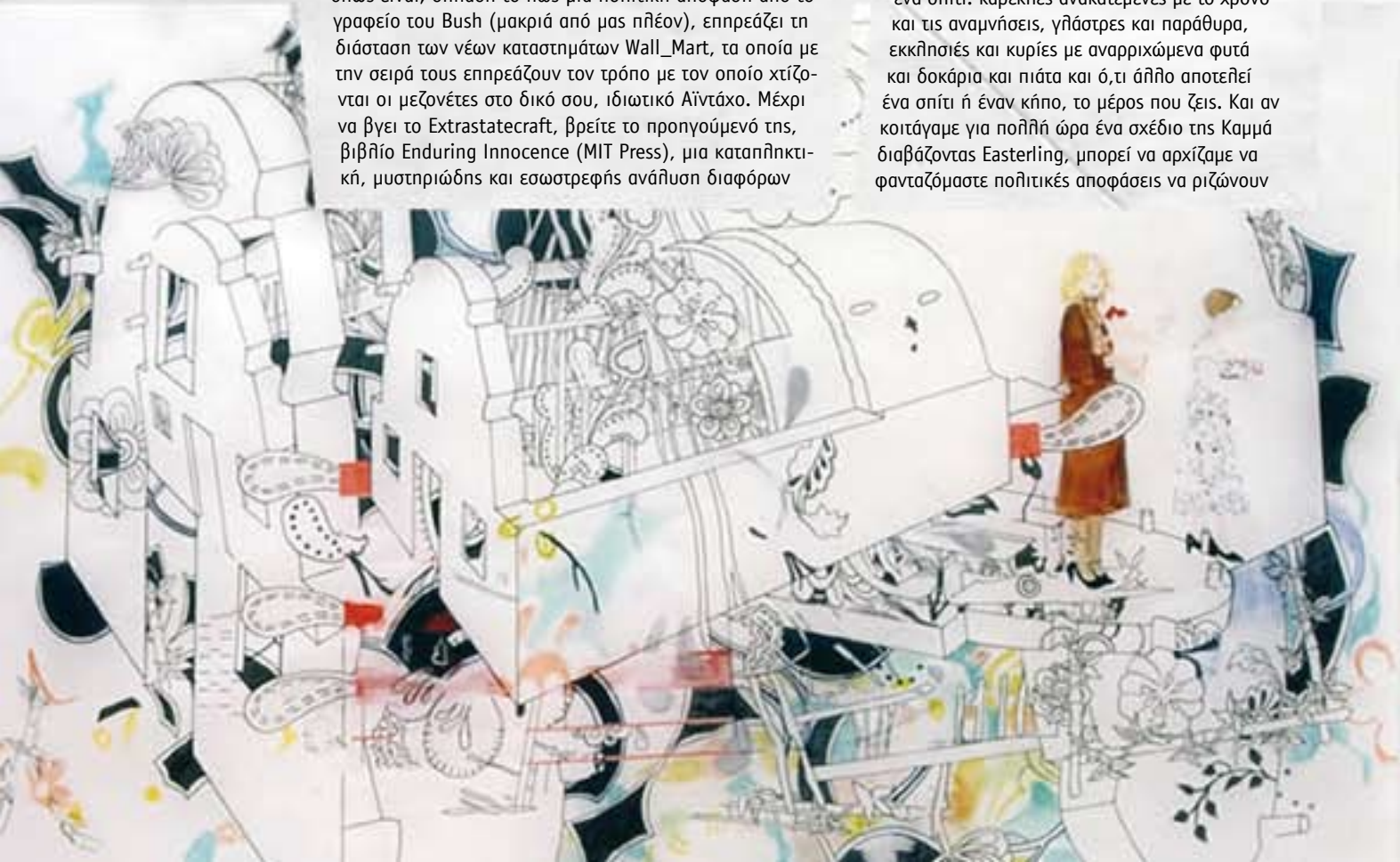
<http://www.elenikamma.com/>

Και ξανακοιτώντας τις πέργκολες που μπλέκονται με φυτά και αναμνήσεις, σκέφτηκα και το πρόσφατο πρώτο βραβείο του **Αριστείδη Αντωνά** στο διαγωνισμό για τις Ταράτσες της Αθήνας, η πρόταση του οποίου είναι αυτό ακριβώς που σας έλεγα: νομοθεσίες και πέργκολες, αναρριχώμενα φυτά και νομοσχέδια, ανακατεμένα με ξαπλώστρες, προσόψεις και γέφυρες που ενώνουν γειτονικές πολυκατοικίες σε μια νέα πόλη στον αέρα, που ρίχνει σκιά και δροσιά πάνω στα καυτά μοιρασμένα δώματα: «Για το αποτέλεσμα της πρότασης απαιτείται κάποια νομική παρέμβαση που αποτελεί μέρος της απάντησης στο θέμα του διαγωνισμού. Η πρόταση παραδίδει το ρεαλιστικό, αρχιτεκτονικό, επιθυμητό αποτέλεσμα, χρειάζεται όμως μετατροπές των περί δωματίων διατάξεων για να προχωρήσει οποιαδήποτε αρχιτεκτονική υλοποίηση με έργα επί δωματίων. Οι αλλαγές στο νομικό πλαίσιο μπορούν να λάβουν ποικίλες μορφές. Η πρόταση επιμένει στον οραματικό χαρακτήρα, επειδή αυτός θα κατευθύνει τη νομική διαχείριση του ζητήματος.» Τη δουλειά του Αντωνά την έχουμε ξαναφιλοξενήσει στη στήλη, οπότε για περισσότερα στο flickr.

<http://www.flickr.com/photos/antonas/>

Και μια που κάπως περιστρεφόμαστε γύρω από πολιτικά ζητήματα (ποιοι θα το φαντάζονταν;) και μας είπε και ο Obama ότι YES WE CAN!, σκέφτηκα ακόμα ένα βιβλίο που έπεσε στα χέρια μου και που σχετίζεται με όλα αυτά που είπαμε, το **East Coast Europe** του **Markus Miessen**, το οποίο πραγματεύεται την κατάσταση της επερχόμενης Ευρώπης και που είχα την τιμή να προσθέσω μια λέξη(!). Ο Miessen είναι και αυτός ένας αρχιτέκτονας που ασχολείται με τη σχέση πολιτικής και αρχιτεκτονικής και πολύ συχνά η δουλειά του παίρνει τη μορφή βιβλίων, όπως το “Did anyone say Participate? (Revolver/MIT Press)”. Επίσης, οργανώνει το Winter School του Architectural Association στο Dubai και γενικά ασχολείται αρκετά με τη Μέση Ανατολή και το ECE (Sternberg Press) το οποίο διανέμονται δωρεάν κατά την παρουσίασή του στη Νέα Υόρκη. Τα σούπερ βιβλία που είναι και συγχρόνως δωρεάν (ή σχεδόν δωρεάν όπως το Content των OMA) είναι πραγματικά η αδυναμία μας. Αν ποτέ βγάλητε βιβλίο, παρακαλώ να είναι δωρεάν.

www.studiomiessen.com

JENNY ERPENBECK

με δύναμη από το Βερολίνο

Όταν πριν από 4 χρόνια έπεσε στα χέρια μου το πρώτο βιβλίο της βερολινέζας συγγραφέα, Τζέννυ Έρπενμπεκ, διάβαζα ξανά και ξανά κάθε πρόταση προσπαθώντας να καταλάβω πώς στο καλό μια τόσο νέα και εύθραυστη φιγούρα καταφέρνει να «κεντάει» τόσο αριστοτεχνικά και λυσοσλήα κάθε της γραμμή στο στομάχι αυτού που τη διαβάζει. Κατέληξα ότι κάποιος κρυφός όρκος πρέπει να τη δένει να μην ξεστομίσει ποτέ καμιά εύπεπτη ατάκα ή κοινοτοπία.

Τελειώνοντας το τελευταίο της βιβλίο, «Παιχνίδι με τις λέξεις» - πρόζα μεταξύ γλωσσικής μαγείας και κτηνωδίας, όπου ένα παιδί μεγαλώνει σε μια μακρινή ηλιόλουστη φασιστική χώρα - η συνέντευξη μαζί της είχε γίνει πιο εμμονή...

Ήδη από τα πρώτα λογοτεχνικά σου δημοσιεύματα χαρακτηρίστηκες ως «εξαιρετικό φαινόμενο» της σύγχρονης λογοτεχνίας -«Η ιστορία του γερασμένου παιδιού» σου χάρισε την υποψηφιότητα για το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα, ενώ για το διήγημα «Σιβηρία» τιμήθηκες με το «Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής»-. Ήταν κάτι που περίμενες;

Τα βραβεία είναι πάντα κάτι ωραίο, αλλά πάντα αιφνιδιαστικό και ποτέ προβλέψιμο πράγμα. Το πιο ευχάριστο είναι όταν σου προσφέρονται χωρίς διαδικασίες και διαγωνισμούς. Ελπίζεις να κερδίσεις ένα βραβείο, ιδιαίτερα για να μπορείς - και από οικονομική άποψη - να δουλέψεις με την πouxία σου. Αλλά όσον αφορά στο ίδιο το γράψιμο - παρ' όλη την αναγνώριση - είσαι πάντα μόνος.

Στις ιστορίες σου υπάρχει πάντα μια ατμόσφαιρα από το διχασμένο background της πρώην Γερμανικής Λαοκρατικής Δημοκρατίας, όπου μεγάλησες. Είναι κάτι που ακόμα «ενοχλεί» τη σημερινή Γερμανία;

Στο «Παιχνίδι με τις λέξεις» δεν περιέγραψα ειδικά τη ΓΛΔ, αλλά προσπάθησα να καταγράψω βασικά χαρακτηριστικά δικτατορικών καθεστώτων. Αυτό που με ενδιέφερε ήταν η απαξιατική συμπεριφορά απέναντι σε ανθρώπους, η υποβάθμιση της ατομικότητας... Μηχανισμοί που λαμβάνουν χώρα ξανά και ξανά σε διαφορετικές χρονικές περιόδους και χώρες, παρ' όλο που τα ιδεολογικά τους συστήματα μπορεί να διαφέρουν. Η εμπειρία μου με την ΓΛΔ αναδύεται στο «Παιχνίδι με τις λέξεις» κυρίως με την αίσθηση ενός παρελθόντος στο οποίο πιο δεν έχεις πρόσβαση διότι κάθε σύνδεση με το παρόν έχει κοπεί.

Το βιογραφικό σου αναφέρει ετερόκλητες ιδιότητες - βιβλιοδέτρια, αμμιγέζ στην Όπερα του Βερολίνου, θεατρικές σπουδές και σκηνοθεσία Μουσικού Θεάτρου. Πώς λειτουργούν όλα αυτά στη συγγραφή;

Βασικά ήθελα να κάνω κάτι διαφορετικό από τους γονείς και τους παππούδες μου, δηλαδή να ΜΗΝ κάθομαι στο γραφείο, να ΜΗ γίνω συγγραφέας - αλλά από ό,τι φαίνεται με νίκησε αυτό το πάθος. Στην αρχή, ήθελα να σπουδάσω σχεδιαστής βιβλίων, μετά σκηνογραφία- έκανα πρακτικές εξασκήσεις για αυτό. Μετά με πήραν για σκηνοθεσία μουσικού θεάτρου, ένα επάγγελμα, στο οποίο εργάζομαι ακόμη. Η αγάπη για τη μουσική είναι σίγουρα συγγενής με την αγάπη για τη γλώσσα, και η δυνατότητα σκηνικής φαντασίας είναι προτέρημα και για τα δύο επαγγέλματα. Το να έχει ζήσει κανείς άλλωστε, πολλές διαφορετικές ζωές είναι πάντα προτέρημα για το γράψιμο.

Αγαπημένη όπερα που θα σκηνοθετούσες;
«Έτσι κάνουν όλες» (Cosi fan tutte) του Mozart.

Τι κάνεις πριν ξεκινήσεις να γράφεις;
Κάνω τα τηλέφωνα που πρέπει να κάνω, απαντώ mail, πληρώνω λογαριασμούς, βάζω το πληντήριο πιάτων ή το αδειάζω, απλώνω τα ρούχα, ποτίζω τα λουλούδια. Και όταν έχω φροντίσει όλα τα αναγκαία και έχω πληρώσει όλα τα χρέη -κατά τις 12 το μεσημέρι- αρχίζω να γράφω (εν)μέσα στο κενό.

Όλα τα βιβλία της Τζέννυ Έρπενμπεκ κυκλοφορούν από τις εκδ. Ίνδικτος σε εξαιρετική μετάφραση Αλέξανδρου Κυπριώτη.

LOGICOMIX

ή πώς ένα ελληνικό comic, που θεματολογικά σχετίζεται με τη λογική, γράφει ιστορία πέρα από κάθε λογική.

Για το logicomix είχα διαβάσει πρώτη φορά, κάπου, πριν από μερικά χρόνια, ένα αφιέρωμα κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας του: ένα comic (graphic novel) για τη λογική και τα μαθηματικά, που θα κυκλοφορήσει παγκόσμια από τον εκδοτικό οίκο Bloomsbury (ήλεγε με και εκδότες του πασίγνωστου Harry Potter) και που η ομάδα δημιουργίας του αποτελείται από σεναριογράφους, σκιτσογράφους, επιμελητή χρώματος και επιμελητή ύλης (κάτι πρωτοφανές για τα Ελληνικά δεδομένα, μέχρι στιγμής). Ομοιολώ ότι το αφιέρωμα τράβηξε το ενδιαφέρον μου και περίμενα από τότε την κυκλοφορία του logicomix ανυπόμονα, αλλά δεν είχα ιδέα για το πότε αυτό θα κυκλοφορήσει. Τελικά πήρε, πάνω-κάτω, 6 χρόνια στους δημιουργούς Απόστολο Δοξιάδη, Χρήστο Χ. Παπαδημητρίου (σεναριογράφοι) και Αλέκο Παπαδάτο, Annie Di Donna (σκιτσογράφος και επιμελήτρια χρώματος) για να κυκλοφορήσει στην Ελληνική αγορά (εκδόσεις Ίκαρος) και μάλιστα μερικούς μήνες πριν από την παγκόσμια κυκλοφορία του στα Αγγλικά, όπως παλαιότερα είχε ανακοινωθεί.

Με έναν χαρακτηρισμό, το logicomix είναι επικό (τόσο σε όγκο όσο και σε θεματολογία). Μιλάμε για έναν full-colour τόμο 356 σελίδων μέσα στις οποίες το παρόν (η αυτοβιογραφική ιστορία των συντελεστών του, κατά την δημιουργία του comic) μπλέκεται με το παρελθόν (η άτυπη βιογραφία του Ράσελ Μπέρτραντ, επιστήμονα, φιλοσόφου και ειρηνιστή) με σκοπό να προσπαθήσουν να αποκρυπτογραφήσουν για το αναγνωστικό κοινό το νόημα των μαθηματικών, της λογικής, της φιλο-

σοφίας και εντέλει της ίδιας της ζωής. Από την πρώτη μέρα της κυκλοφορίας του (τέλη Οκτωβρίου 2008) έως σήμερα, το logicomix έχει ξεπεράσει πανελλιαδικά τα 10.000 αντίτυπα σε πωλήσεις και συνεχίζει ακάθεκτο με τέτοια φόρα που έχει πάρει. Δεν είναι τυχαίο ότι μπορείτε να το βρείτε στα βιβλιοπωλεία, τόσο στο section των comics, όσο και στο section των μυθιστορημάτων. Όταν το logicomix βρεθεί στο δρόμο σας, δεν έχετε λόγο να το προσπεράσετε. Αγοράστε το, δανειστείτε το, διαβάστε το. Ένα instant classic, που όμοιό του δεν έχει ξαναγίνει. Ας ελπίσουμε ότι θα συνεχίσουν να βγαίνουν τέτοια έργα και από άλλους Έλληνες δημιουργούς comics (ή παρόμοιες ομάδες δημιουργών), όπως και από άλλους εκδοτικούς οίκους (όχι άμεσα συσχετιζόμενους με comics). Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία. Λογικό; Λογικό!

Επίσημο site: www.logicomix.com

LOS URUGAYOS

Γήπεδο Jardines del Hipodromo, Μοντεβιδέο, Ουρουγουάη, 16 Νοεμβρίου 2008: Το ντέρμπι κορυφής του Πρωταθλήματος Απερτούρα της Πριμέρα Ντιβιζιόν ανάμεσα στην Ντανούμπιο και τη Νασιονάλ έχει μόλις λήξει με 1-0 υπέρ της πρώτης, η οποία και προσπερνά τη δεύτερη στη βαθμολογία πιάνοντας την 1η θέση. Οι οπαδοί της Νασιονάλ μπουκάρουν στο χορτάρι και έρχονται σε τρυφερό τετ-α-τετ με εκείνους της Ντανούμπιο. Τα παιδιά παίζουν ελεύθερα το ξύλο τους για ένα 15λεπτο και την επόμενη μέρα η Ομοσπονδία της χώρας ανακοινώνει τη διακοπή του πρωταθλήματος μέχρι νεωτέρας. «Δεν υφίστανται οι κατάλληλες συνθήκες ώστε να παίζεται νορμάλ ποδόσφαιρο στη χώρα», δήλωσε ο εκπρόσωπος της Ομοσπονδίας. Το 2006 είχε προσωρινά αποφασιστεί κάτι παρόμοιο έπειτα από το θανάσιμο μαχαίρωμα ενός οπαδού της Σέρο από έναν άπλην της

Πενιαρόλ, επίσης ομάδων του Μοντεβιδέο. Δύο περιστατικά ενδεικτικά της μελαγχολίας για το ποδόσφαιρο στη μικρή χώρα των 3,5 εκατομμυρίων ψυχών, που κάποτε πρωτοπόρησε στο άθλημα και υπήρξε η μεγαλύτερη παγκόσμια δύναμη στο α΄ μισό του 20ου αιώνα. Η Πενιαρόλ και η Νασιονάλ, αυτουργοί ανά περίπτωση των δύο «λουκέτων», είναι οι δύο μακράν δημοφιλέστερες και ενδοξότερες ομάδες της χώρας, με τη φαρμακερή έχθρα τους να έχει ρίζες παράλληλες με την πολιτική ιστορία της «Ελβετίας της Λατινικής Αμερικής», τίτλο που η Ουρουγουάη αξίωσε μέσ’ από πρωτιές κυρίως στους οικονομικούς και δημοκρατικούς δείκτες μιας παραδοσιακά ανάκατης περιοχής. Λίγο-πολύ το δίπολο Πενιαρόλ-Νασιονάλ αντιστοιχήθηκε με εκείνο των κομμάτων Κολοράδο και Μπλάνκο, που κυριάρχησαν στη ζωή της χώρας μέχρι τα τέλη του 20ου αιώνα. Οι σοσιαλδημοκράτες και γενικά πιο εξωστρεφείς Κολοράδος ήταν εκείνοι που αρχικά ανέλαβαν το πρόσταγμα, καταργώντας τη φεουδαρχία, εκκοσμι-κεύοντας το κράτος, αναπτύσσοντας την εκπαίδευση και τη βιομηχανία. Κάπου εκεί ανακατεύτηκαν και οι Βρετανοί, προσφέροντας τεχνογνωσία με το αζημίωτο, κυρίως σε εκπαιδευτικό σύστημα, ναυτιλία και σιδηροδρόμους. Μαζί έφεραν και τα παιχνίδια τους (ποδόσφαιρο, ράγκμπι και κρίκετ) και το 1891, Άγγλοι και Ουρουγουανοί εργαζόμενοι στον Κεντρικό Οργανισμό Σιδηροδρόμων ίδρυσαν το σύλλογο Central Uruguayan Railway Cricket Club, που μπορεί να αλληθώριζε προς το κρίκετ, όμως προοριζόταν να καλλιιεργήσει και τα άλλα δύο σπορ. Δομικά προλητάριο, το ποδόσφαιρο κέρδισε τις καρδιές των ντόπιων, οι οποίοι πολύ γρήγορα μετέτρεψαν την ομάδα σχεδόν σε καθαρά ποδοσφαιρική και το 1913 τη μετονόμασαν σε Πενιαρόλ, από το όνομα του προαστίου του Μοντεβιδέο όπου έδρευαν οι σιδηρόδρομοι. Το χρυσοκίτρινο ριγέ επιλέχτηκε σαν διχρωμία της φανέλας, παραπέμποντας στις μπάρες των γραμμών, ενώ το πρώτο παρατσούκλι (“Los Carboneros”- «Οι Ανθρακωρύχοι») που δόθηκε στην ομάδα, την ακολουθεί μέχρι σήμερα, προσδιορίζοντας την εργατική της βάση. Κάποιοι ισπανογενείς φοιτητές, υψηλής καταγωγής, του Πανεπιστημίου του

Μοντεβιδέο που δεν πολυγούσταραν το κουμάντο των Βρετανών –και– στα σπορ, αποφάσισαν να ιδρύσουν στα 1899 τη Νασιονάλ, που όπως προκύπτει από το όνομά της θέλησε να σταθεί ως μια καθαρά «ουρουγουανική» ομάδα. Μάλιστα, στα πρώτα 20 χρόνια λειτουργίας της δεν δεχόταν καν μαύρους παίκτες, απόγονους Βραζιλιάνων μεταναστών που αποτελούσαν το 4% του γενικού πληθυσμού της χώρας. Το όνομα Νασιονάλ συνέπιπτε με τη συμπληρωματική ονομασία του κόμματος των Μπλάνκος, που γενικά κινούνταν στο συντηρητικό-δεξιό χώρο και είχε χρώματα ίδια με τα βασικά της ομάδας, άσπρο και μπλε. Η Νασιονάλ απέκτησε το σαφώς ευγενέστερο παρατσούκλι “bolsos”, δηλ. «τσέπες», από το τσεπάκι που ήταν ραμμένο στις πρώτες φανέλες των παικτών της. Ήδη από τα πρώτα χρόνια της κόντρας, η Πενιαρόλ έκανε μεγάλο γκελ στην ευρύτατη –και προσκείμενη στους Κολοράδος– ιταλικής καταγωγής κοινότητα της πρωτεύουσας, που εργαζόταν κυρίως στη βιομηχανία, ενώ η Νασιονάλ διέυρυνε τη λαϊκή της βάση στον ντόπιο αγροτικό πληθυσμό– παραδοσιακή πελατεία των Μπλάνκος. Οι Κολοράδος ήταν σχεδόν μόνιμα στην κυβέρνηση για έναν αιώνα, κάτι που όμως δεν αντικατοπτριζόταν στο εγχώριο ποδοσφαιρικό δίπολο, αφού η εναλλαγή της πρωτοκαθεδρίας μεταξύ Πενιαρόλ και Νασιονάλ ήταν διαρκής και ισόρροπη, με το κοντέρ σήμερα να έχει φτάσει στο 45-41 υπέρ της Πενιαρόλ, ενώ μόλις 18 πρωταθλήματα έχουν καταλήξει σε «τρίτες» ομάδες. Στα ονόματα ορισμένων από αυτές τις «τρίτες» (Γουόντερερς, Λίβερπουλ, Ράμπλα Τζούνιορς κ.ά) απηχείται η μακρινή πια, αγγλική επιρροή, αφού τα δύο δεσποτικά κλημ κλήψαν τις όποιες ανάγκες για «ουρουγουανισμό» και στο ποδόσφαιρο, παράγοντας τους πρώτους υπερήρωες, όπως το «Μαύρο Θαύμα» Χοσέ Αντράντε (η Πενιαρόλ) και το βιβλικό σκόρερ Χέκτορ Σκαρόνε (η Νασιονάλ). Πολύ γρήγορα οι Ουρουγουανοί παίκτες, έχοντας διδαχτεί το «φιζικαλ» βρετανικό στιλ, άρχισαν να βάζουν δικές τους νινεθιές καλλιτεχνίας, φτιάχνοντας ένα μοναδικό συνδυασμό που δημιούργησε μια αδιανόητα ταλαντούχα εθνική ομάδα, την πρώτη τέτοια που έδωσε αξέχαστες παραστάσεις σε παγκόσμιο επίπεδο. Τα 6 από τα 10 πρώτα Κύπελλα Λατινικής Αμερικής (Κόπα Αμέρικα) που διοργανώθηκαν (από το ‘16 ως το ‘26) κερδήθηκαν από την «ουράνια» εθνική, το ίδιο έγινε και με τις ευρωπαϊκές Ολυμπιάδες του ‘24 (Παρίσι) και του ‘28 (Άμστερνταμ), το ίδιο και με το πρώτο Παγκόσμιο Κύπελλο (το ‘30), στο μυθικό γήπεδο Σεντενάριο του Μοντεβιδέο, που εύκολα γέμιζε τότε με 100.000 ψυχές. Η τελευταία μεγάλη παράσταση των «Τσαρούας», όπως αποκαλούνταν οι ιθαγενείς Ουρουγουανοί και η εθνική ομάδα, δόθηκε λίγο μετά τον πόλεμο, όταν η δεύτερη μυθική γενιά (των Σκιαφίνο, Γκίγια, Βαρέλα κ.ά.) προκάλεσε ομαδικές παρακρούσεις στη Βραζιλία κερδίζοντας το Μουντιάλ του ‘50 μέσα στο Μαρακανά. Το έπος του ‘50 συνέπρεσε με τις απαρχές των πιο ζόρικων ημερών για τη χώρα. Οι παραταϊσμένοι από εξουσία Κολοράδος παρέδωσαν τα οφίτσια στους Μπλάνκος, κάπου εκεί αναμίχθηκε και ο «αμε-

ρικανικός παράγοντας», οι κοινωνικές ελευθερίες άρχισαν να καταπατούνται, οι οικονομικοί δείκτες να καταρρέουν, οι ανισότητες να διογκώνονται, οι αντάρτες πόλεων Τουπαμάρος ανέλαβαν δράση και τελικά επενέβη ο στρατός –γνωστά πράγματα– εγκαθιδρύοντας μία από τις σκληρότερες χούντες της εποχής. Το εντυπωσιακό είναι ότι ταυτόχρονα το ουρουγουανικό ποδοσφαιρικό στιλ εξελίχθηκε σε αβυσσαλέα τραχύ, οι βιρτουόζοι πήγαν στην άκρη και η γενική εσωστρέφεια που μάταια αποζητούσε τη διατήρηση των παλιών κεκτημένων έδινε οδοένα και περισσότερα δικαιώματα στους μπak να πελεκούν τα κανιά των αντίπαλων επιθετικών. Το μπρουτάλ στιλ γνώρισε μια πρόσκαιρη επιτυχία μέσω των θριάμβων των Πενιαρόλ και Νασιονάλ στα ‘60s σε Κόπα Λιμπερταδόρες και Διηπειρωτικά Κύπελλα, σταδιακά όμως αποδεικνυόταν όλο και πιο ανεπαρκές για τα διεθνή στάνταρ, καθώς στην Ευρώπη η μπάλα εξελισσόταν και η Ουρουγουάη αδυνατούσε ακόμα και να προκριθεί σε διαδοχικά Παγκόσμια Κύπελλα. Οι πανύψηλοι μισθοί των ποδοσφαιριστών σε μια χώρα-ρημαδιό άρχισαν να φέρνουν μια λαϊκή αποστροφή προς τους Ουρουγουανούς αστέρες της μπάλας, που έτσι κι αλλιώς υπολείπονταν κατά πολύ σε λάμψη των παλιότερων. Όταν η δημοκρατία επανήλθε, το ‘84, όλο και λιγότεροι κινούσαν για το Σεντενάριο. Τα εξαψήφια νούμερα στις κερκίδες είχαν μετατραπεί σε τετραψήφια, την ώρα που ορισμένες φιγούρες, όπως ο κοσμοπολίτης προπονητής Όσκαρ Ταμπάρεζ, προσπαθούσαν να ξαναδιδάξουν την αρτίστικη εκδοχή της μπάλας. Το ταλέντο άρχισε και πάλι να ρέει, συγκρουούμενο όμως τώρα με το στερεότυπο του κακοτράχαλου παίκτη-«δόλοφόνου». Καθώς πάντως η παγκόσμια αγορά άνοιγε όλο και περισσότερο, απορροφούσε τους νέους Ουρουγουανούς ανεξαρτήτως προφίλ και δεξιοτήτων, με αποτέλεσμα περισσότεροι από 500 από δαύτους να δουλεύουν σήμερα στο εξωτερικό. Στην ελληνική Σουπερλίγκα αγωνίζονται φέτος 5 Ουρουγουανοί που συνοδικά μετρούν 234 διεθνείς συμμετοχές και αντικατοπτρίζουν τόσο το πρότυπο του αρτίστα (Ρεκόμπα και Εστογιανόφ του Πανωνίου, Ρεγκέιρο του Άρν), όσο και του killer (Πάμπλο Γκαρσία του ΠΑΟΚ και Λέμπο του Άρν). Από την άλλη, ο οικονομικός και αγωνιστικός μαρasmus της Πενιαρόλ και της Νασιονάλ, όπως και των υπόλοιπων ομάδων, τις έχει αποτραβήξει εδώ και μια εικοσαετία περίπου από οποιαδήποτε διάκριση στο Κόπα Λιμπερταδόρες (το Τσάμπιονς Λιγκ της Νότιας Αμερικής) και φυσιολογικά το επίπεδο της μπάλας στην ντόπια λίγκα πνέει τα λοίσθια, διαγράφοντας πορεία αντίστροφα ανάλογη με το επίπεδο του ξύλου...

Ανδρέου Μεταξά 30, Πλατεία Εξαρχείων
Τ: 210 33 04 333
www.ildoppio.gr

IL DOPPIO TRATTORIA

3 χρόνια τώρα στην καρδιά των Εξαρχείων λειτουργεί ένας πολύ ζεστός και προσεγμένος, με ιταλική κατεύθυνση, χώρος. Το Il Doppio στεγάζεται στον 1ο όροφο ενός διατηρητέου κτιρίου με πολλή παράθυρα και μεγάλους εντοιχισμένους πίνακες που δημιουργούν μια ζεστή ατμόσφαιρα, ενώ παράλληλα, λόγω της διαμόρφωσής του, ο χώρος ενδείκνυται και για σχετική απομόνωση. Highlight η πανέμορφη εμφανής κουζίνα, ανοιχτή κάθε μέρα από τη 1 το μεσημέρι έως τις 2 το βράδυ και έτοιμη να ικανοποιήσει -σε πολύ προσιτές τιμές- όλες σας τις γαστριμαργικές απαιτήσεις, αφού ο κατάλογος με ιταλικά πιάτα είναι πραγματικά εντυπωσιακός, ενώ ανάλογη ποικιλία υπάρχει και σε ελληνικά και ιταλικά κρασιά (υπάρχει και επιλογή λευκού ή κόκκινου σε καράφα). Το φιλικό και ευγενικό service, αλλά και οι πάντα διακριτικές μουσικές επιλογές, συμβάλλουν με τον δικό τους τρόπο στην ομαλή, εγγυημένα επιτυχημένη έκβαση της εξόδου σας.

ΜΑΓΚΑΖΕ

Το Μαγκαζέ άνοιξε τις πόρτες του το Μάρτιο του 2006 ως μια νέα πρόταση για το κέντρο της πόλης. Αποτελεί ένα από τα λίγα σημεία «πρασίνου» στο κέντρο, συνδυάζοντας τη χαλαρή διάθεση απέναντι σε όλους με την καλύτερη δυνατή ποιότητα προϊόντων σε σχέση με την τιμή. Ανοιχτά από τις 7.30 το πρωί έως και τις 3.00 το βράδυ, μπορείτε να απολαύσετε ποικιλία ροφημάτων και καφέ, διαφορετικές ετικέτες κρασιού και αλκοόλ και όλα αυτά να τα συνοδεύσετε με ιδιαίτερα σάντουιτς και σαλάτες. Ο χώρος του κέντρου που καλύπτει τη μεγαλύτερη επιφάνεια του μαγαζιού, η μπανιέρα στις τουαλέτες και οι διαφορετικοί DJs καθημερινά, το χαρακτηρίζουν. Από τον Δεκέμβριο ξεκινάει ένας κύκλος φωτογραφικών installations στο χώρο με θέμα το αστικό τοπίο, καθώς και άλλες εκδηλώσεις τις Κυριακές το μεσημέρι, για τις οποίες θα μπορείτε να ενημερωθείτε online στο www.magaze.gr.

Αιόλου 33, Κέντρο
Τ: 210 32 43 740

SANTA BOTELLA

Κλασικός πλέον προορισμός μας στην Πάνορμου, το Santa Botella έχει αποκτήσει εδώ και καιρό και δεύτερο επίπεδο, το Santa Botella Upstairs! Χώρος μεγαλύτερος, πιο καθιστικός, με διαφορετικές γωνίες. Διακόσμηση βασισμένη στα γήινα στοιχεία, με το ξύλο να επικρατεί, αλλά και τα ιδιαίτερα ψηφιδωτά στον τοίχο να συγκρατούν όλα τα βλέμματα, δίνει αίσθηση άνεσης και οικειότητας. Ο ήχος στο Santa Botella Upstairs ακολουθεί το ύφος του μαγαζιού, έχοντας ως βάση τη μαύρη μουσική, από rock μέχρι jazz. Το bar δυνατό στα cocktails, με ενημερωμένη κάρτα και πολλές ετικέτες σε σπείσιαλ και malt, ικανοποιεί το around 30 κοινό του που διασκεδάζει μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Ανοίγει από νωρίς το απόγευμα με κρύα πιάτα και fingerfood.

Πανόρμου 115Α, Αμπελόκηποι
Τ: 210 69 81 032

CAPU

All day bar café στην πιο πονηρή στοά της πόλης... Οι μεγάλες photos στην είσοδο της στοάς σε βάζουν κατευθείαν στο κλίμα!! Εκτός από jazz και sixties, η μουσική χύτρα του Capu περιλαμβάνει funk, reggae, afro-beat και ό,τι άλλο καλό ακούγεται. Η μπάρτα μεγάλη, με ενημερωμένη κάρτα και πολλά cocktails, ενώ από το πρωί έχεις την ευκαιρία να απολαύσεις τον καφέ με μια ποικιλία από σάντουιτς, αλλά και το περίφημο κέικ της μάμας!

Σταά Λέκκα 14, Σύνταγμα
Τ: 210 32 26 844

Ζωοδόχου Πηγής 25, Εξάρχεια
Τ: 6974 320 286

STAND

Ένα από τα μακροβιότερα bars της Αθήνας, κλασικό στέκι του κέντρου τα τελευταία 20 χρόνια, το Stand εδρεύει πλέον σε ένα διώροφο εντυπωσιακό νεοκλασικό κτίριο στη Ζωοδόχου Πηγής. Οι ξύλινες επιφάνειες και ο ατμοσφαιρικός φωτισμός κυριαρχούν και στα 2 επίπεδα του Stand, δημιουργώντας κατάλληλο κλίμα για να φιλοξενήσει τις νυχτερινές αποδράσεις σας. Η μουσική κατεύθυνση εκτείνεται από funk και jazz μέχρι πιο rock ήχους, για τους οποίους το Stand φημίζεται εδώ και χρόνια!

new wave
indie
punk

psych
prog
classic rock

7” • 12” • lp’s • cd’s

ΝΙΩΣΤΕ ΤΗΝ ΑΥΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ
και αφήστε το φως να γεμίσει τη ζωή σας

Το Φυσικό Μεταλλικό Νερό ΑΥΡΑ ντύνεται με το λαμπερό φως των Χριστουγέννων και σκορπίζει τη λάμψη των γιορτών παντού. Υποδέχεται την πιο λαμπερή εποχή του χρόνου, παρουσιάζοντας στην αγορά δύο καινούργιες γυάλινες συλλεκτικές συσκευασίες που υπόσχονται να μας μαγέψουν και να μας μεταδώσουν το εορταστικό πνεύμα των Χριστουγέννων. Τα δύο νέα γυάλινα μπουκάλια ΑΥΡΑ, παίζουν με τη λάμψη των δύο πιο χαρακτηριστικών χρωμάτων της εποχής, το κόκκινο και το πράσινο. Ντύνονται με το μαγικό φως των Χριστουγέννων και μετατρέπουν την ΑΥΡΑ τους σε μια πραγματική γιορτή. Μέσα από ένα ιδιαίτερο και ξεχωριστό δημιουργικό, γεμάτο λάμψη, μας προσκαλούν να ζήσουμε και να απολαύσουμε την «Αύρα των Χριστουγέννων» σε όλο της το μεγαλείο.

DEWAR'S ACADEMY
OF WHISKY
ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το Dewar's Academy of Whisky, μια πρωτοποριακή ιδέα, ξεκίνησε το ταξίδι του από την Κίνα, συνέχισε στη Μαλαισία και τη Μόσχα και τώρα έρχεται στην Αθήνα, συγκεκριμένα στην «Τεχνόπολη» στο Γκάζι από 30 Νοεμβρίου έως 13 Δεκεμβρίου 2008 και στη Θεσσαλονίκη από τον Ιανουάριο του 2009, στην Αποθήκη Γ του Ο.Λ.Θ. Οι επισκέπτες θα έχουν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν ένα συναρπαστικό πρόγραμμα εκπαίδευσης για το ούισκι -που περιλαμβάνει virtual reality περιήγηση (μέσα από οθόνη 270ο) στους χώρους του αποστακτηριού Aberfeldy στη Σκωτία-, να ανακαλύψουν μυστικά της παραγωγής του ούισκι και να δημιουργήσουν το δικό τους blend μέσα από ένα ειδικό blending session. Μπορείτε να δηλώσετε συμμετοχή μέσω του site www.dewarsacademy.gr ή μπορείτε να επικοινωνείτε με το 801 11 33 34 35. Η Ακαδημία θα λειτουργεί σαν πολυχώρος, συνδυάζοντας την εκπαίδευση και τη γνώση με τη διασκέδαση. Στο bar της οι παρευρισκόμενοι θα έχουν την ευκαιρία να απολαύσουν όλη τη γκάμα των ούισκι της οικογένειας Dewar's συμμετέχοντας στα πάρτι και τις συναυλίες που θα πραγματοποιηθούν κατά τη διάρκεια του Dewar's Academy.

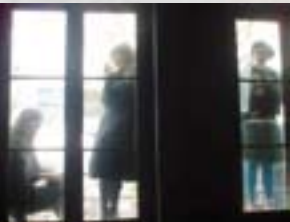
«20+...»
BARTESERA - ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΧΕΔΙΑΣΤΩΝ - 2η ΕΚΘΕΣΗ

Η 2η έκθεση βιομηχανικού σχεδιασμού στο BARTESERA στις περιοχές του επίπλου, του φωτισμού και του αντικειμένου στοχεύει στην εμβάθυνση των σχέσεων παραγωγής και σχεδιασμού, μοναδικού και τυποποιημένου προϊόντος. Κοινός στόχος είναι η αναζήτηση ενός σύγχρονου πολιτισμού στους

Εγκαίνια: Τρίτη 09/12, 21:00, Διάρκεια: 09/12/08 - 19/01/09
Ώρες λειτουργίας: Δευτέρα - Σάββατο: 10.00-22.00, Κυριακή: 12.00-22.00
Bartesera, Κολοκοτρώνη 25, Σταά Πραξιτέλους, m. Σύνταγμα, Πανεπιστήμιο
Τ: 2103229805, email: bartesera@gmail.com

«MA.MA» ΤΟΥ VIMAL SHAB

Μετά την περσινή παράσταση «Η Οφηλία είναι έγκυος» η ομάδα Anada Kada επιστρέφει από Παρασκευή 21 Νοεμβρίου με την παράσταση «Ma.Ma» του Vimal Shab στο φουαγιέ του θεάτρου Επί Κολωνώ. Δύο νέες γυναίκες της γενιάς του prozac, απολύτως χαμένες, βρίσκουν η μία την άλλη σ' ένα μπαρ κάπου στην Αθήνα. Έτσι, ξεκινάει μια παράξενη συμβίωση κι ένα παιδί ετοιμάζεται να γεννηθεί. Αλλά η ζωή όπως

Παραστάσεις: Πέμπτη - Παρασκευή - Σάββατο: 22:45, Κυριακή: 21:30, μέχρι Κυριακή 04/01/09
Φουαγιέ Θεάτρου Επί Κολωνώ, Ναυπλίου 12, Κολωνός, Τ: 210 5138067
Είσοδος: 10€

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ - ΝΕΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

«Ελληνικά χρώματα στο εξωτερικό - νέοι δημιουργοί» είναι ο τίτλος της μεγάλης ομαδικής έκθεσης που επιμελείται ο εικαστικός Μιχαήλ Ρωμανός σε αίθουσα του Υπουργείου Εξωτερικών και αποτελεί μια πρώτη ομαδοποιημένη παρουσίαση νέων καλλιτεχνών, που έχουν εκθέσει ή ετοιμάζονται να εκθέσουν έργα τους σε γκαλερί του εξωτερικού. Συγκεκριμένα, η έκθεση παρουσιάζει από ένα αντιπροσωπευτικό έργο, κυρίως ζωγραφικής, είκοσι τριών νέων δημιουργών, που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, στοχεύοντας σε έναν επικοδομητικό διάλογο μεταξύ αυτών και του φιλότεχνου κοινού της Αθήνας. Η έκθεση εντάσσεται στο καλλιτεχνικό πλαίσιο του Athens Fine Arts Festival 08 και είναι αφιερωμένη στην ειρήνη των λαών.

Υπό την αιγίδα του Υπουργείου Εξωτερικών.
Εγκαίνια: Τετάρτη 3/12, 19:00
Διάρκεια: 3-19 Δεκεμβρίου
Δευτ.-Παρ. 10:00-16:00
Athens Fine Arts Festival
Τ: 2107212725
www.athensfineartsfestival.gr

«ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ» ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΔΙΠΥΛΟΝ

Το χοροθέατρο Νταλίκα παρουσιάζει το έργο *Ευγενείς Αποδράσεις*, 11, 12, 13, 14 και 18, 19, 20, 21 Δεκεμβρίου στο θέατρο Δίπυλον. Η Βάσω Γιαννακοπούλου συλλομβάνει και σκηνοθετεί μια παράσταση με θέμα τους άστεγους. Ποιος θα έδινε σημασία σ' έναν άστεγο; Ένας άστεγος μάλλον. Οι «κανονικοί» έχουν πολλή στο κεφάλι τους. Αν ωστόσο μπορούσαν, έστω για λίγο, να θέσουν σε λειτουργία τον ευρυγώνιο, ίσως ανακαλύπταν πράγματα πολύτιμα για τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν τη ζωή και τον κόσμο. Γιατί, αναμφίβολα, το μεγαλύτερο ταμπού όλων στον δυτικό κόσμο είναι η παραδοχή της ανάγκης για αγάπη. Και συντροφικότητα. Στο έργο, δύο άνθρωποι στο όριο της επιβίωσης και της εξαθλίωσης, αφήνουν τα λιγοστά αποθέματα ευαισθησίας τους να υπερκαλύψουν τελικά την όψη της πραγματικότητας και να τους οδηγήσουν σε τόπους που οι «κανονικοί» άνθρωποι σπάνια καταφέρνουν να ονειρευτούν στη σύγχρονη εποχή.

VANS FALL 2008 GIRLS FOOTWEAR COLLECTION

Η VANS Girls παρουσιάζει για το Φθινόπωρο/Χειμώνα 2008-09 ένα πιο fashionable προφίλ, εντάσσοντας νέα χρώματα, σχέδια και στύλ με πρωταγωνιστή το νέο Wellesley. Η VANS σε συνεργασία με την καλλιτέχνίδα Keren Richter παρουσιάζουν το νέο mid-cut sneaker, συνδυάζοντας τη skate κουλτούρα με fashion στοιχεία, ανανεώνοντας τη lifestyle girl's συλλογή. Η Keren Richter εμπνέεται από την πόλη της, Νέα Υόρκη, και ειδικεύεται στο illustration και τη ζωγραφική. Η δουλειά της χαρακτηρίζεται από 60s εικονογραφία, παραμύθια και ονειρικά τοπία. Με αυτά τα ερεθίσματα κατάφερε να δημιουργήσει και ένα μοναδικό σχέδιο αποκλειστικά για τη Vans. Τα Wellesley της Keren μπορείτε να τα βρείτε σε δύο χρωματισμούς, Keren/ Multi και Keren White / Red.

Αποκλειστική διάθεση: MASTER A.E, Τ: 2109969303

TIKI

Μήπως βαρεθήκατε τα ίδια και τα ίδια της Αθην-ϊκής νύχτας; Μήπως οι «κλασικοί» προορισμοί, σε συνδυασμό με την όχι και τόσο πρωτότυπη μουσική σας έχουν κουράσει; Μήπως θέλετε ένα cocktail όπως ακριβώς είναι και όχι κατά προσέγγιση; Το ξέρετε πως υπάρχουν δεκάδες διαφορετικά martinis και άλλα τόσα champagne cocktails; Θυμάστε πως κάποτε διασκεδάζαμε με μουσικές χωρίς σύνορα, χωρίς κατηγορίες και χωρίς ενοχές; Παραδεχθείτε το-δεν σας έχουν ρίψει όλα αυτά; Με πολλά θεματικά parties και ιδιαίτερες συναυλίες. Ήδη αναμένονται: 07/12 DR.VODKATINI, 21/12 THE WEDDING PRESENT + THE CALLAS.

Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, Τ: 2109236908, www.tikiathens.com

ΤΡΙΧΕΣ

Για πέντε ολόκληρα χρόνια όλα ήταν φυσιολογικά. Ξαφνικά, σε μία μόνο μέρα, αλλιάζουν τα πάντα. Ο Δημήτρης χάνει τα μαλλιά του εξαιτίας μιας αρρώστιας. Και, μαζί μ' αυτά, χάνει και την παιδικότητά του. Το να είσαι «διαφορετικός» είναι λοιπόν τόσο μεγάλο πρόβλημα; Και για ποιον είναι πρόβλημα; Για σένα ή για τους άλλους; Ο Δημήτρης καταλήγει σε μια απροσδόκητη (και εξαιρετικά σοφή) απάντηση... Ένα δύσκολο θέμα ακόμα και για τους μεγάλους, όπως η διαφορετικότητα, αντιμετωπίζεται με θάρρος και χιούμορ από ένα μικρό παιδί, που με τη στάση του μας υπενθυμίζει ότι, τελικά, στη ζωή δεν αξίζει να στενοχωριόμαστε για... τρίχες! Ένα βιβλίο γραμμένο και εικονογραφημένο με έμπνευση και αγάπη, από μία πολλή υποσχόμενη νέα εικονογράφο, τη Νόνη Νέξη, για όσους είναι (ή νιώθουν) «διαφορετικοί».

SELFISH CUNT @ BIOS

Η μπάντα με το πλέον προκλητικό όνομα έρχεται στην Ελλάδα για ένα live που θα προσελκύσει κάθε μουσικόφιλο. Στις αποσκευές τους το δεύτερο, εκπληκτικό άλμπουμ "English Chamber Music", γεμάτο με αδυσώπητες κιθαριστικές post punk εκρήξεις, που αποθεώθηκε από κριτικούς ως το σωτήριο άλμπουμ της αγγλικής μουσικής. Μακριά από nme-ικά hypes και κοινοτοπίες, η μπάντα δίνει εκρηκτικές συναυλίες γεμάτες ωμή ενέργεια, έτσι το rock n' roll attitude τη βραδιά εκείνη δεν θα θεωρηθεί υπερβολή. Αν μη τι άλλο οφείλουμε να δούμε τη μπάντα που έκανε σαμποτάζ στον εξοπλισμό των Snow Patrol. Στις 24 Ιανουαρίου στο Bios, η Sonic Playground τα πραγματοποιεί για το κοινό της Αθήνας. Τη συναυλία ανοίγουν οι Mary and The Boy.

www.myspace.com/ixnewyork

ΣΤΟ ΖΕΝΙΘ ΤΟΥ... ΠΕΤΡΟ!!

«Retro is back!!!», θα αναφωνήσετε με το που αντικρίσετε τα νέα σχέδια της Poetic Licence! «Θέλω να ταξιδέψω στο χρόνο», θα ανακοινώσετε μόλις τα φορέσετε!!! Φρέσκια, νεανική, μοντέρνα με στοιχεία από τη νοσταλγική εποχή των 1940's και την ανατρεπτική εποχή των 1960's, η ριζορρέζικη και

πάντα ενημερωμένη για τις στιλιστικές εξελίξεις Poetic Licence, εισβάλλει δυναμικά και πάλη στο χώρο της μόδας, ονειρεύεται να αποκαλύψει την κοριτσιίστικη πλευρά της κάθε σύγχρονης γυναίκας, αλλά και να τονίσει τη γυναικεία φύση του κάθε κοριτσιού!

Η Poetic Licence θέλοντας να γεμίσει με ρομαντισμό και θηλυκότητα την κάθε γυναίκα στιγμή, σχεδίασε μια συλλογή από μπαλαρίνες, Mary-Jane's –και όχι μόνο– οι οποίες αγκαλιάζουν τέλεια το γυναικείο πέλμα και... το μεταμορφώνουν! Η ανατομία και η αισθητική συνωμοτούν υπέρ μας!

STUDIO THEOPSY

Το STUDIO THEOPSY είναι ένα διώροφο νεοκλασικό στην Πλάκα που κάποτε ήταν σούπερ μάρκετ με ένα παρακμιακό μπουζουξίδικο στον επάνω όροφο. Έχει επίσης ένα μυστικό υπόγειο, στο οποίο ο Γρέγος Ψυχογιός θα καλεί τους rockabil-lin', under-the-ground disk jockeying φίλους για να παίζουν κατά βούληση. Κράτησε το χώρο ανέγγιχτο... του αρέσει η μη-ανακαίνιση του Palais de Tokyo. Το studio έγινε μια γωνία για συζητήσεις, ανταλλαγές εικόνων και οραμάτων... Ένας πρωτότυπος χώρος, με ένα μεγάλο ψυγείο γεμάτο σαμπάνια και μπύρες και... το πιάνο του. Αυτή τη στιγμή ο Γρέγος δουλεύει μεγάλα μελάνια σε ριζόχαρτο, που τα περισσότερα μιλούν για ένα πλούσιο ζευγάρι αντιμετώπι με ένα τερατώδες χάος και τη μακριά του ουρά από άχρηστα αντικείμενα και ιδέες.

Μνησικλέους & Κυρίστου 11, Πλάκα
Τ: 6944398123
http://studiotheopsy.blogspot.com

ONE LINERS ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

- Το 1969, ο David Horowitz ήταν ακτιβιστής της New Left με μαρξιστικο-λενινιστικές ιδέες. Σήμερα είναι εκπρόσωπος της άκρας δεξιάς. Δεν είναι να απορεί κανείς: συχνά οι κόκκινοι φασίστες εξελίσσονται σε μαύρους φασίστες. (Σπανίως συμβαίνει το αντίστροφο). Ο Horowitz έχει φρικήσει με την εκλογή του Ομπάμα: ισχυρίζεται μάλιστα ότι πρόκειται για κρυπτο-ισλαμιστή. Ήμουν πάντα καχύποπτη: οι σοβιετόφιλοι και οι μαοϊκοί μου φαίνονταν ψυχωσικοί.
- Στις ΗΠΑ, παρότι υπάρχουν μικρά κόμματα όπως το σοσιαλιστικό, το Green Party, το Libertarian, στις εκλογές αναμετρώνται ένα ακροδεξιό (οι Ρεπουμπλικάνοι) και ένα κεντροδεξιό (οι Δημοκρατικοί). Μέσα στο Δημοκρατικό υπάρχουν κεντρώα στοιχεία: καμιά φορά ανιχνεύονται ολίγα κεντροαριστερά. Ωστόσο, με τα ευρωπαϊκά δεδομένα, το Δημοκρατικό Κόμμα τοποθετείται στα δεξιά της σοσιαλδημοκρατίας.
- Πήγα στο Ντιτρόιτ για τις εκλογές. Πριν από λίγο καιρό, σε συναυλία στη γενέθλια πόλη του (το Ντιτρόιτ), ο Iggy Pop τέθηκε υπέρ της πειρατείας στη μουσική. «Σκασίθα μου,» είπε, «δεν είμαι ο Bruce Springsteen!»
- Μακάρι να μπορούσε ο Ομπάμα να μας σώσει από την ασχήμια των πολυεθνικών, από τα λογά των φασφουντάδικων από εκείνο το πελώριο κίτρινο Μ που προβάλλει πάνω από κάθε μικρή και μεγάλη πόλη.
- Ντιτρόιτ: συσσώρευση αστικών υπολοίπων, αποβιομηχανοποίηση, εγκατάλειψη οχοδείων. Urban decay.
- Η εκλογή του Μπαράκ Ομπάμα ίσως συντελέσει στη γνωριμία των Ευρωπαίων με τους Αμερικανούς. Η άγνοια των μεν από τους δε -και τούμπαλιν- έχει οδηγήσει στη γελοιογράφηση των ΗΠΑ από τη μία πλευρά και στο χονδροειδές eurobashing από την άλλη. Ο λεγόμενος «μέσος» Αμερικανός πιστεύει ότι η Ευρώπη είναι ένας τόπος γεμάτος ερείπια: όσο για τους Ευρωπαίους πιστεύουν ότι ο μέσος Αμερικανός φοράει καρδ παντελόνι και αναρωτιέται γιατί δεν χτίζουμε αθυσίδα ξενοδοχείων πάνω στην Ακρόπολη. Όλα τα στερεότυπα έχουν υλική βάση: πράγματι οι ΗΠΑ μπορούν να

ιδωθούν ως ένα απομονωτικό "cultural backwater": η φτώχεια των ιδεών είναι ολοφάνερη. Ίσως φταίει το ότι τα μαθηματικά και η φυσική δεν είναι υποχρεωτικά μαθήματα στη βασική εκπαίδευση.

- Οι αμερικανικές πόλεις είναι states of mind. Διασχίζοντας το Ντιτρόιτ, διασχίζεις το βιομηχανικό πολιτισμό: την ακμή του, την παρακμή του, το χρόνιο κλυδωνισμό του.
- «Στις ΗΠΑ ο καθένας μπορεί να γίνει πρόεδρος»: μέρος του αμερικανικού ονείρου, της αμερικανικής μυθολογίας. Όσο για τον Ομπάμα: You've come a long way baby.
- «Ο Κλίντον είχε το σαξόφωνο, ο Ομπάμα έχει το χρώμα του», είπε η γ.γ. του ΚΚΕ, κ. Αλέκα Παπαρήγα. Βρίσκω θλιβερό το ότι το ΚΚΕ επηρεάζει το 7% των Ελλήνων. Τι Πλαστήρας, τι Παπάγος. Εν κατακλείδι, ακόμα κι εκείνο το σαξόφωνο είχε κάποια σημασία.
- Το χειρότερο, το πιο επικίνδυνο αμερικανικό φαινόμενο: οι θρησκοθήητοι: οι Μορμόνοι: οι Jesus freaks. Η εκκλησία στις ΗΠΑ δεν είναι χωρισμένη από το κράτος. Εξάλλου, η θρησκεία είναι δηλητήριο.
- Η βραδιά μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων: The wolves were silent and only the moon howled.

ΝΕΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

6:00 - 7:30 ΘΕΡΙΑ ΕΙΝΗΜΕΡΑ ΓΙΟΥΤΣ ΤΙΜΟΤΣΟΒΙΤΣ - ΕΡΩΝΗ ΠΡΟΜΕΤΙΟΝΑ	14:00 - 15:00 ΜΑΓΚΑΖΙΝΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΛΩΣΤΟΣ - ΝΟΥ
7:30 - 9:00 GOLDEN BOYS ΜΑΡΚΣ ΔΙΣΤΕΛΑΡΣ - ΚΟΥΤΣΑΣ ΣΑΜΟΥΕΛΟΣ	15:00 - 16:00 Η ΠΟΛΗ ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΑΡΚΣ ΜΑΥΤΣ
9:00 - 10:00 ΑΛΘΡΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΓΙΟΥΤΣ ΤΑΝΑΡΝΙΣΤΑΚΙΣ - ΒΑΤΣΕΛΑΣ ΝΕΡΟ-ΚΕΙΜ	16:00 - 17:00 965-T ROCK ΑΝΤΩΝΙΣ ΒΑΤΣΕΛΑΣ 16:00-17:00 - ΣΗΝΕΤΕΛΕΙΟ
10:00 - 11:00 ΝΕΛ ΚΑΘΕΣΤΑΣΗ ΝΕΛ ΚΑΘΕΣΤΑΣΗ	17:00 - 21:00 "25" ΜΑΡΚΣ ΤΣΑΔΑΚΑΝΤΟΣ - ΝΟΥ ΚΟΜΠΕΝΤΑΓΚ
11:00 - 12:00 ALLEGRO MAME ΤΡΟΠΟ ΕΥΓΕΝΙΑΣ-ΜΑΥΤΑΣ - ΝΟΥΣ ΣΤΕΛΟΣ ΣΑΔΟΥΚΑΣ	21:00 - 22:30 INNER CITY BLUES ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ
12:00 - 14:00 ΚΙ ΘΜΟΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ... ΒΑΤΣΕΛΑΣ ΚΑΡΓΕΣΤΡΟΣ - ΝΟΥΣ ΣΤΕΛΟΣ ΣΑΔΟΥΚΑΣ	22:30 - 00:00 JAZZ N JAZZ ΜΕ ΤΗΝ ΣΗΝΕΤΕΛΕΙΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΥ JAZZ N JAZZ
14:00 - 15:00 ΜΑΓΚΑΖΙΝΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΛΩΣΤΟΣ - ΝΟΥ	00:00 - 02:00 MIXTURE RADIO SHOW ΜΕ ΤΗ ΣΗΝΕΤΕΛΕΙΟ ΕΥΓΕΝΙΑΣ
15:00 - 16:00 Η ΠΟΛΗ ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ	02:00 - 3:00 PLAY LIST ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ

8:00 - 10:00 ΑΣΗΤΟΣ ΘΙΑΣΟΣ ΓΙΟΥΤΣ ΤΙΜΟΤΣΟΒΙΤΣ	16:30 - 18:00 ΑΙΓΟ ΕΛΛΑΔΑΚΕΣ ΝΤΟΝΑΡΝΙΣΤΑ
10:00 - 11:00 ΕΠΙΣΤΑΤΑΛΟΝ ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ	18:00 - 19:30 TOTAL GLOBAL ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ
11:00 - 12:00 ΠΑΝΕΡΑΣΤΟΣ ΠΕΡΑΚΑΜΠΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΝΤΙΣ	19:30 - 21:00 ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ
12:00 - 13:00 ΑΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΕΡΩΜΑΛ... ΣΤΕΛΟΣ ΣΑΔΟΥΚΑΣ	21:00 - 22:30 INNER CITY BLUES ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ
13:00 - 14:00 ΠΙΣΟ ΣΕΛΙΑΣ ΜΑΥΤΑΣ ΔΙΣΤΕΛΑΡΣ	22:30 - 00:00 ΤΑΝΕΡ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ
14:00 - 15:00 ΜΑΓΚΑΖΙΝΟ ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΝΤΙΣ	00:00 - 02:00 OFF BROADWAY ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΓΕΣΤΡΟΣ
15:00 - 16:30 ΤΟΝ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΤΟΝ ΠΙΟ ΑΓΡΑΝΗΜΕΝΟ ΑΝΤΩΝΙΣ ΒΑΤΣΕΛΑΣ	02:00 - 03:00 PLAY LIST ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ - ΠΕΜΠΤΗ

6:00 - 7:30 ΘΕΡΙΑ ΕΙΝΗΜΕΡΑ ΓΙΟΥΤΣ ΤΙΜΟΤΣΟΒΙΤΣ - ΕΡΩΝΗ ΠΡΟΜΕΤΙΟΝΑ	16:00 - 17:00 ΣΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΒΑΤΣΕΛΑΣ ΝΕΡΟ-ΚΕΙΜ
7:30 - 9:00 GOLDEN BOYS ΜΑΡΚΣ ΔΙΣΤΕΛΑΡΣ - ΚΟΥΤΣΑΣ ΣΑΜΟΥΕΛΟΣ	17:00 - 19:00 ΔΕΣΤΙΝΙΕΣ ΜΟΥ ΟΥΤΟΜΙΑ ΠΑΙΣΕ ΚΑΝΑ ΚΑΡΟ-ΜΕΝΟ
9:00 - 10:00 ΑΛΘΡΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΓΙΟΥΤΣ ΤΑΝΑΡΝΙΣΤΑΚΙΣ - ΒΑΤΣΕΛΑΣ ΝΕΡΟ-ΚΕΙΜ	19:00 - 20:00 ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΣΟΥΝΔΚΕΚ ΣΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ - ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ
10:00 - 11:00 ΝΕΛ ΚΑΘΕΣΤΑΣΗ ΝΕΛ ΚΑΘΕΣΤΑΣΗ	20:00 - 21:00 ΑΙΣ ΘΑΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΝΟΥΣ ΤΡΑΝΤΑΝΑΚΙΣ
11:00 - 12:00 ALLEGRO MAME ΤΡΟΠΟ ΕΥΓΕΝΙΑΣ-ΜΑΥΤΑΣ - ΝΟΥΣ ΣΤΕΛΟΣ ΣΑΔΟΥΚΑΣ	21:00 - 22:30 ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
12:00 - 14:00 ΚΙ ΘΜΟΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ... ΒΑΤΣΕΛΑΣ ΚΑΡΓΕΣΤΡΟΣ - ΝΟΥΣ ΣΤΕΛΟΣ ΣΑΔΟΥΚΑΣ	22:30 - 00:00 ΣΤΟΝ ΟΚΕΑΝΟ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ
14:00 - 15:00 ΜΑΓΚΑΖΙΝΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΛΩΣΤΟΣ - ΝΟΥ	00:00 - 02:00 ΔΕΣΤΙΝΙΕΣ ΜΟΥ ΟΥΤΟΜΙΑ ΠΑΙΣΕ ΚΑΝΑ ΚΑΡΟ-ΜΕΝΟ
15:00 - 16:00 Η ΠΟΛΗ ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ	02:00 - 03:00 ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΣΑΒΒΑΤΟ

8:00 - 10:00 ΑΣΗΤΟΣ ΘΙΑΣΟΣ ΓΙΟΥΤΣ ΤΙΜΟΤΣΟΒΙΤΣ	16:30 - 18:00 ΑΙΓΟ ΕΛΛΑΔΑΚΕΣ ΝΤΟΝΑΡΝΙΣΤΑ
10:00 - 11:00 ΕΠΙΣΤΑΤΑΛΟΝ ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ	18:00 - 19:30 TOTAL GLOBAL ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ
11:00 - 12:00 ΠΑΝΕΡΑΣΤΟΣ ΠΕΡΑΚΑΜΠΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΝΤΙΣ	19:30 - 21:00 "25" ΜΑΡΚΣ ΤΣΑΔΑΚΑΝΤΟΣ - ΝΟΥ ΚΟΜΠΕΝΤΑΓΚ
12:00 - 13:00 ΑΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΕΡΩΜΑΛ... ΣΤΕΛΟΣ ΣΑΔΟΥΚΑΣ	21:00 - 22:30 INNER CITY BLUES ΜΑΥΤΑΣ ΜΑΥΤΑΣ
13:00 - 14:00 ΠΙΣΟ ΣΕΛΙΑΣ ΜΑΥΤΑΣ ΔΙΣΤΕΛΑΡΣ	22:30 - 00:00 WEB SIDE STORY ΑΝΤΩΝΙΣ ΒΑΤΣΕΛΑΣ
14:00 - 15:00 ΜΑΓΚΑΖΙΝΟ ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΝΤΙΣ	00:00 - 02:00 RADIO BUBBLE ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
15:00 - 16:30 ΤΟΝ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΤΟΝ ΠΙΟ ΑΓΡΑΝΗΜΕΝΟ ΑΝΤΩΝΙΣ ΒΑΤΣΕΛΑΣ	02:00 - 03:00 PLAY LIST ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

105.5 FM
στο ΚΟΚΚΙΝΟ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Timberland®

TAKE IT ALL ON™

PYRAMIDEN CHUKKA